

Putin wzywa do „wdrożenia na pełną skalę” cyfrowego rubla

Chwaląc „wydajność i funkcjonalność” CBDC Banku Rosji, prezydent Rosji Władimir Putin polecił w środę swojemu rządowi przygotowanie się do powszechnego wprowadzenia cyfrowego rubla.

„Teraz musimy zrobić kolejny krok, a mianowicie: przejść do szerszego, pełnego wdrożenia cyfrowego rubla w gospodarce, działalności biznesowej i sektorze finansowym” – powiedział Putin podczas spotkania poświęconego kwestiom gospodarczym.

Od sierpnia 2023 r. Bank Rosji prowadzi pilotażowy program cyfrowego rubla z udziałem 12 banków, 600 osób fizycznych i 22 przedsiębiorstw świadczących usługi handlowe. Program zostanie rozszerzony we wrześniu o dodatkowe 20 instytucji kredytowych. Uczestnicy będą mogli dokonywać płatności za pomocą kodu QR w drugiej fazie testów.

Ustawa o cyfrowym rublu została przyjęta w lipcu 2023 r., wyznaczając CBDC Banku Rosji jako trzecią formę waluty krajowej. CBDC zostanie wprowadzony do gospodarki od 2025 roku.

Putin orders transition to large-scale use of digital ruble

Fedor Beisel

17 July 2024 at 16:09

Text size 18

Vladimir Putin said that the digital ruble performed well during testing

Russian banks should move to a more widespread use of the digital ruble, Russian President Vladimir Putin said at a government meeting on economic issues.

"Now we need to take the next step, namely: move to a broader, full-scale implementation of the digital ruble in the economy, in business activities and in the financial sector," said Vladimir Putin, outlining one of the main topics of the

БИЗНЕСONLINE

July 17, 17:35

Putin calls for widespread use of digital ruble

Russia needs to move to a full-scale implementation of the digital ruble in the economy, business activities and finance. The digital ruble has proven its efficiency as part of a pilot project from the Central Bank. This was stated by Russian President **Vladimir Putin** during a meeting on economic issues.

интерфакс

Россия

Moscow Center Northwest South and North Caucasus Volgograd

THE MAIN EVENTS NEWS REPORTS PHOTO REPORTS POINT OF VIEW EXCLUSIVE

THE MAIN EVENTS July 17, 2024 2:16 PM

Putin: We need to move towards a broader introduction of the digital ruble into the economy

July 17. Interfax-Russia.ru - The Bank of Russia's digital ruble platform has demonstrated its functionality as part of a pilot project; it is time to move on to its wider use, President Vladimir Putin said during a meeting on economic issues.

ВЕДОМОСТИ 25.1ET

[Economy](#)
[Finance](#)
[Investments](#)
[Technologies](#)
[Media](#)
[Real estate](#)
[Politics](#)
[Community](#)
[Management](#)
[Life style](#)

[Vedomosti](#)
[Sports](#)
[Analytics](#)
[Side](#)
[Business register](#)
[Impulse Award](#)
[Innovations and technologies](#)
[Capital](#)
[Industry](#)

[USD Exchange: 8.2%](#)
[EUR Exchange: 4.2%](#)
[GBP Exchange: 10.0%](#)
[JPY Exchange: 11.0%](#)
[AUD Exchange: 11.0%](#)
[CHF Exchange: 11.0%](#)
[CNY Exchange: 11.0%](#)

A quarter of a century what has been done

18 hours ago Finance

Putin calls for widespread introduction of digital ruble

Vedomosti

It is necessary to begin a full-scale implementation of the digital ruble in the economy, Russian President Vladimir Putin said at a meeting on economic issues.

Pomimo powszechnego sprzeciwu wobec cyfrowego rubla z całego spektrum politycznego Rosji, Bank Rosji i jego medialne cheerleaderki twierdzą, że identyfikowalny, programowalny, scentralizowany token cyfrowy pomoże ominąć sankcje i walczyć z korupcją poprzez większą przejrzystość finansową.

Moskwa ma już jednak alternatywę dla SWIFT, którą można wykorzystać do obejścia sankcji, a Bank Rosji ma już możliwość monitorowania wszystkich transferów pieniężnych w kraju.

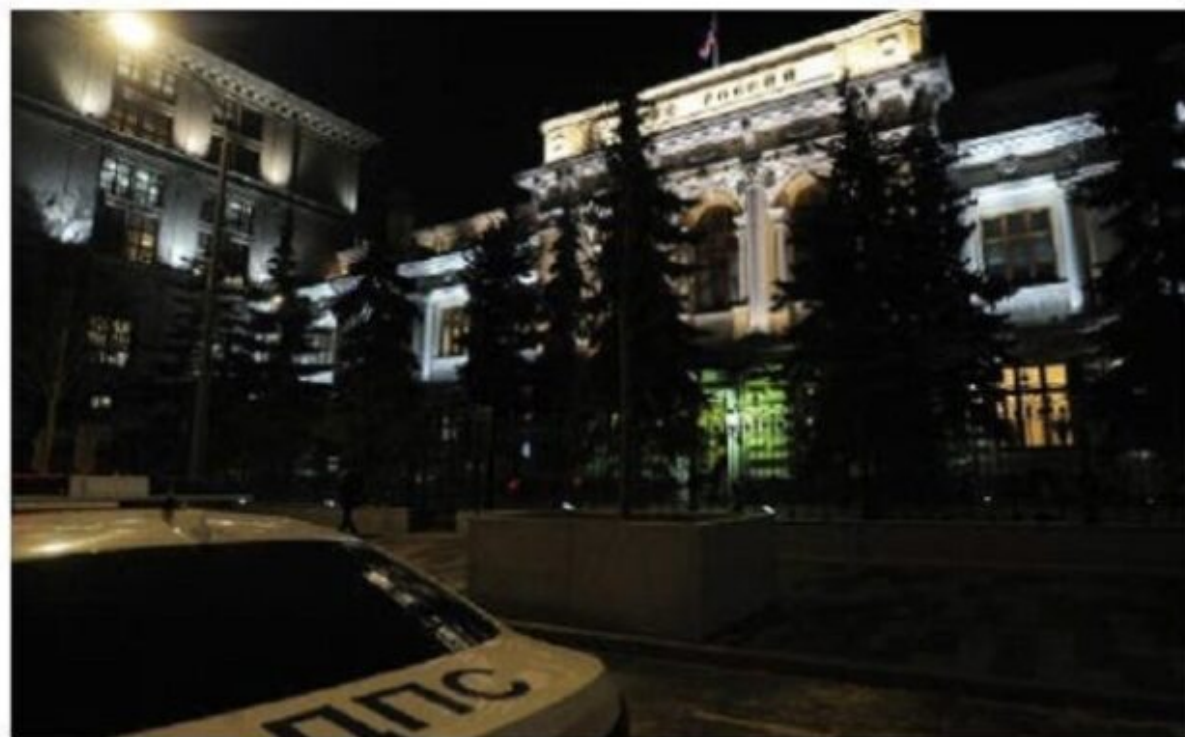

The Central Bank will begin to control all money transfers between citizens

What payments are he interested in and why does the regulator need this information?

The Central Bank will start collecting data from banks on all transfers between individuals

The Central Bank will start requesting data on all money transfers between individuals from banks. It needs this to combat illegal online casinos, crypto exchangers and businesses that accept payments on personal cards, experts believe

Na rosyjskich kanałach Telegramu reakcje na wezwanie Putina do „wdrożenia na pełną skalę” cyfrowego rubla były w większości negatywne.

Dobłą wiadomością jest to, że rosyjski rząd może być zbyt niekompetentny, aby spełnić marzenie Putina o rajy CBDC.

„Biorąc pod uwagę fantastyczną zdolność rosyjskich władz do niepowodzenia jakichkolwiek projektów, sceptycyzm co do [przyjęcia na szeroką skalę cyfrowego rubla] nie znika” – zauważył rosyjski komentator Anatolij Nesmijan.

[Źródło](#)

Falą na nas wałą

24 stycznia 2023, w Parlamencie Europejskim odbyło się głosowanie w sprawie wyłączenia lasów z kompetencji krajowych i przeniesienie do wspólnej polityki leśnej. Media rządowe były na alarm: Berlin chcą położyć łapę na polskich lasach.

1 września 2022, podczas prezentacji raportu o stratach poniesionych przez Polskę podczas wojny Jarosław Kaczyński zadeklarował: *„Jeżeli by państwo Izrael było zainteresowane jakimś udziałem w tym przedsięwzięciu, udziałem oczywiście z odpowiednimi skutkami finansowymi w dalszym etapie, to my jesteśmy na tego rodzaju działania, tego rodzaju rozmowy – bo najpierw trzeba o tym rozmawiać – otwarcie”*.

23 stycznia 2009, w ujawnionym przez WikiLeaks szyfrogramie, ambasador USA w Warszawie raportował o uzyskanym od marszałka Sejmu Bronisława Komorowskiego i premiera Donalda Tuska zapewnieniu, że pieniądze na pokrycie kosztów restytucji majątków pożydowskich rząd zamierza zdobyć sprzedając państwowe lasy.

Dużo wcześniej żydowski poeta Julian Tuwim utworzył rym „Judejczycowie falą na nas wałą”, za który nieźle dostało mu się od Żydów.

Cztery informacje, cztery daty i cztery pytania: Kto podpuścił Kaczyńskiego, żeby właśnie teraz, w takiej formie, bez wystarczającego przemyślenia, bez przygotowania odpowiednich narzędzi, przy wyjątkowo niesprzyjającej koniunkturze, wystąpił do Niemiec o reparacje? Do czego odszkodowania są mu potrzebne, skoro przed wyborami nie zdąży nimi przekupić wyborców? Co jest mniejszym złem: lasy w łapach żydowskich, czy lasy w łapach niemieckich? A może to wszystko na jedno wychodzi?

Odpowiedź nadeszła bardzo szybko. „Times of Israel”, w tekście „W roszczeniach wobec Niemiec Polska domaga się odszkodowań za Żydów zabitych przez Polaków” napisał: „W wykazie 9293 wsi, w których miały miejsce nazistowskie okrucieństwa niemieckie znalazły się wsie, w których miały miejsce polskie pogromy na Żydach, w tym wieś Jedwabne, gdzie ponad 300 Żydów zostało żywcem spalonych przez etnicznych Polaków”. Atak przypuściła też dziennikarka CNN, pytając Dudę: *Czy polska pomoc dla Ukrainy nie jest próbą naprawienia krzywd polskich obozów koncentracyjnych?* W sprawie głos zabrał Tomasz Gross. Wg niego, 60 procent ofiar to byli Żydzi, obywatele polscy. A więc, jeżeli Polska uzyska reparacje, to tyle procent ma przypaść Żydom! Co mieli na celu, gdy przypomnimy, że akcję wyłudzania odszkodowań od Polski czynnie wspierają od lat, i że żądania zwrotu majątków pożydowskich zawsze wyprzedzają alarmujące raporty o wzroście antysemityzmu w Polsce?

Tymczasem, 10 września 1952, między Izraelem a Niemcami zawarta została w Luksemburgu umowa reparacyjna, w myśl której Niemcy wypłaciły Żydom 90 miliardów dolarów. Po kilku miesiącach Bolesław Bierut (lub raczej rządzący Polską triumwirat Berman-Minc-Bierut) zrzeka się reparacji wojennych od Niemiec. Zbieg okoliczności? Może zadziałały potężne siły nacisku zainteresowane tym, aby **to Izrael otrzymał maksymalne odszkodowania kosztem innych poszkodowanych przez III Rzeszę?** Może kierował się uczuciami sympatii wobec pochodzącej z Polski żydokomuny, która rządziła Izraelem? Czy rządzący dzisiaj Polską triumwirat Kaczyński-Morawiecki-Duda nie popełni podobnego przestępstwa?

W myśl porozumień luksemburskich **odszkodowania nie trafiły do Polski, tj. kraju, którego obywatelami była większość pomordowanych, ale do Izraela, który w czasie holokaustu nie istniał i nie był stroną wojny.** Rządzący Polską triumwirat Berman-Minc-Bierut zrzeka się reparacji wojennych od Niemiec i zgadza na uwzględnienie w umowach indemnizacyjnych odszkodowań za mienie pozostawione przez Żydów niemieckich na ziemiach, które po wojnie weszły w skład Państwa Polskiego (2578 nieruchomości o wartości 13 miliardów dolarów). Tymczasem ziemie te, na podstawie ustaleń Wielkiej Trójki w Poczdamie, przeszły pod jurysdykcję Państwa Polskiego bez żadnych odszkodowań. Zasadę naruszono przy zwracaniu mienia gminom wyznaniowym żydowskim (i ciągle narusza, bo proces jest dopiero na półmetku).

I tu pytania: Czy był to zbieg okoliczności? Czy nie chodziło o to, żeby „**ulżyć**” Niemcom w **spłacie odszkodowań dla Żydów?** **Dlaczego** utraty kwot, które za śmierć 3 milionów obywateli polskich przechwycił i przechwytyje nadal Izrael polskie władze w raporcie nie odnotowały?

W II wojnie światowej Polska utraciła 38% majątku narodowego (Francja 1,5%, a Wielka Brytania 0,85%). Tylko straty poniesione przez Warszawę są większe od strat Anglii i Francji razem wziętych. Z odszkodowań dla wszystkich ofiar III Rzeszy

Polakom przyznano 2 procent, tj. 1,5 miliarda, a Izraelowi 90 miliardów dolarów. Ponadto Polska nie była bezpośrednim beneficjentem odszkodowań, lecz przysługiwało jej 15 procent reparacji dla Sowietów, którzy reparacjami nie podzielili się, za to kazali „sprzedawać” sobie węgiel za 15% wartości, co oznaczało grabież na 24 miliardy dolarów. Straty w zabitych i pomordowanych, w przeliczeniu na tysiąc mieszkańców, wyniosły w Polsce 222 obywatele (a 40 w ZSRR). Tymczasem po '89, za przyzwoleniem kolejnych ekip przy władzy, podjęto skuteczną akcję zaniżania liczby polskich ofiar i zawyżania ofiar żydowskich. Czy i w tym przypadku nie chodzi o zdejmowanie z Niemców odium zbrodni popełnionych na Narodzie Polskim i tworzenie obrazu, że w okupowanej Polsce zbrodnie popełniono wyłącznie na Żydach, że grabiono wyłącznie majątki żydowskie i że robili to jacyś naziści?

W 2014 r. Polska przystąpiła do wypłacania świadczeń tym, którzy przeżyli holokaust, czyli płacenia odszkodowań za zbrodnie na Żydach, których dopuścili się Niemcy. Funkcjonariusz MSZ uzasadnił to tak: „Do miesięcznych świadczeń kwalifikuje się każdy mieszkający w Izraelu, kto urodził się jako obywatel polski, ucierpiał podczas wojny pod okupacją niemiecką bądź też ukrywał się lub był zmuszony opuścić Polskę lub też urodził się po wojnie w rodzinie, która została zmuszona do opuszczenia Polski, a więc jako dziecko miał udział w ich losach i prześladowaniach. To samo dotyczy małżonka. To samo dotyczy kolejnej okupacji, sowieckiej, do roku 1956”. Utworzono nową kategorię beneficjentów odszkodowań – tych, „którzy doznali szkody na terenach należących do Polski”, czyli każdego przybyłego do Izraela bandyty z UB lub KBW („poszkodowanego” przez żołnierza wyklętego) lub każdego emigranta z Marca '68, który uciekł przed polskim wymiarem sprawiedliwości. Doszło do absurdałnej sytuacji – Żyd, który przeżył niemiecką okupację, dzięki ukrywającemu go Polakowi, potem zatrudnił się w zbrodniczym MBP lub bandyckiej Informacji Woskowej, a później uciekł z Polski, dostaje comiesięczne wsparcie od swoich ofiar. Natomiast Polak, który

przeżył niemieckie łapanki lub, narażając życie, ukrywał w czasie okupacji Żyda, a po wojnie był torturowany w kazamatach UB, z własnych podatków płaci co miesiąc odszkodowanie temu Żydowi. Kwoty są ogromne. Już w pierwszym roku obowiązywania ustawy ZUS wypłacił ćwierć miliarda. Sprawa jest skandaliczna także z innego powodu – oznacza włączenie się rządu RP do antypolskiej polityki historycznej Żydów i Niemców utrzymującej, że Polacy są współodpowiedzialni za holokaust. A także dlatego, że był to krok na drodze restytucji mienia żydowskiego.

Inna ważna okoliczność: Konrad Adenauer i David Ben-Gurion zawarli tajny układ, zgodnie z którym Niemcy w pełni sfinansowały izraelski program atomowy, w wysokości 5 miliardów dolarów. Ale za tak drogie prezenty trzeba się odwdzięczyć. Dlatego, w ślad za tym, rozpoczęła się akcja ściągania z Niemców odpowiedzialności za holokaust, akcentowania „współsprawstwa” innych narodów, wmanipulowania Polaków w zbrodnię Holokaustu oraz koordynacja niemieckiej i żydowskiej polityki historycznej. Interes Niemiec był jasny – pozbycie się garbu poprzez przerzucenie go na Polaków. Interesem środowisk żydowskich była kasa, czyli grabież mienia Polaków. Stąd zaciekle propaganda, mająca wbić do głów, że – jak ujął to prezydent Komorowski z okazji 70. rocznicy Jedwabnego – „Naród ofiar musiał uznać tę niełatwą prawdę, że bywał także sprawcą”. Stąd „polskie obozy zagłady”, film „Pokłosie” i książka Grossa. To proste, jak konstrukcja cepa – Polacy byli „sprawcami” i muszą za to zapłacić odszkodowania! Urobienie opinii zagranicznej to jedno. Drugie, to wpędzenie w kompleks winy samych Polaków tak, by sterroryzowani nie śmieli nawet pisać, gdy przyjdzie do wypłacenia miliardów.

Celnie opisał to ks. prof. Waldemar Chrostowski. Bezpośrednio po wojnie paradygmat brzmiał: Niemcy – prześladowcy, Polacy i Żydzi ofiary. Później pojawił się trójkąt: Niemcy – prześladowcy, Żydzi – ofiary, Polacy – świadkowie. O solidarności ofiar nie ma już mowy, rozpoczął się za to spór o

„pierwszeństwo w cierpieniu”, w którym eksponowano głównie, a potem wyłącznie martyrologię żydowską, mówiono o absolutnej wyjątkowości zagłady Żydów, mnożąc zarazem pytania o rolę świadków. Pojawiły się też sugestie, że podczas gdy tylko nieliczni Polacy pomagali Żydom, inni byli całkowicie bierni, a jeszcze inni pomagali Niemcom. Tak formował się nowy paradygmat: Niemcy i Polacy – prześladowcy, Żydzi – ofiary. Dziś tę trafną diagnozę można uzupełnić: W miejsce prześladowców wstawiono „Nazistów”, kojarzonych coraz częściej z... Polakami. Gideon Taylor, herszt szajki w „bitwie roszczeniowej żydowsko-polskiej” stwierdził: „W restytucji mienia nie chodzi tylko o pieniądze, ale o opowiedzenie świata na nowo historii II wojny”. To, że Polska jest „jedynym krajem, który nie dokonał żadnej restytucji”, ma związek z „narracją o tym, iż Polacy byli ofiarami II wojny światowej”. Innymi słowy ubolewał, że traktowanie Polaków, jako ofiar wojny utrudnia restytucję mienia.

To z tego wzięło się, że „Times of Israel” przytacza wypowiedź prof. Jana Grabowskiego, autora „naukowego” odkrycia, że Żydom było łatwiej przeżyć w niemieckich obozach zagłady, niż wśród Polaków. Badania Grabowskiego finansują Fundacja Adenauera i Claims Conference, tj. organizacje będącą stroną porozumień luksemburskich, wymuszające na polskim rządzie zwrot mienia żydowskiego. Ta sama niemiecka fundacja i ta sama roszczeniowa organizacja finansują działalność Forum Dialogu i Otwartej Rzeczypospolitej, które urządza polowania na polskich antysemitów, czyli tych, którzy sprzeciwiają się grabieży polskiego mienia. Maciej Gdula, znany z oskarżania Polaków o udział w holokauście, powiedział w TVN: *„Domaganie się reperacji za zamordowanie 6 milionów polskich obywateli w czasie drugiej wojny światowej to odrażający cynizm polityczny. Śmierć tych ofiar nie ma ceny. Rolą Polski jest pamięć o II wojnie, a nie zarabiać na niej”*. Gdula korzysta z pomocy finansowej Fundacji Friedrich-Ebert, która dała mu grant na sfinansowanie raportu socjologicznego. I tu pytanie: To, że „naukowców” finansują Niemcy nie dziwi, ale dlaczego

tłustymi naukowymi grantami obsypują paszkwilantów instytucje Państwa Polskiego?

No i wiadomość z ostatniej chwili: Niemcy, po corocznych negocjacjach z Claims Conference, wypłaciły dodatkowe pieniądze dla ocalałych z Holokaustu. Chodzi o 1,2 mld euro. **Ale nie to najważniejsze – w imieniu strony żydowskiej, podczas uroczystej gali w berlińskim Muzeum Żydów, pieniądze symbolicznie odebrał Marian Turski**, który – przypomnijmy – dopuszczony do głosu podczas obchodów 75. rocznicy wyzwolenia Auschwitz, ostrzegł: Jeśli Polacy nie będą przymilać się do Żydów, to prędzej czy później doprowadzą do drugiego Auschwitz, a nawet czegoś jeszcze gorszego. À propos, Turski (pierwotnie Mosze Turbowicz) aktywnie działał na pierwszej linii ideologicznego frontu w czasie komunistycznych zbrodni popełnianych na żołnierzach wyklętych. Podpisał też, razem z Lechem Kaczyński, akt erekcyjny pod budowę Muzeum Polin, które stało się symbolem sukcesu i potęgi żydokomuny, czymś w rodzaju gmachu Komitetu Centralnego PPR z czasów Bermana, Minca i Bieruta.

Stało się źle. Ale nie ma tego złego, co by na dobre nie wyszło – nadarza się okazja, aby podjąć ofensywę w polityce historycznej, aby mówić nieprzerwanie o zbrodniach niemieckie na Polakach, bo czym więcej mówimy o odszkodowaniach od Niemiec, tym mniej Niemcy (i Żydzi) mówią o „polskich obozach”. Przypominać, że odszkodowania dostali tylko Żydzi i to kosztem Polski. Sporządzać listy hańby pokazujące, kto jest za Polską, a kto za Judeopolonią. Uświadamiać, że nie możemy liczyć na rządzący Polską Triumwiratu, bo oni nic nie robią, bo to notorycznie przegrywające miernoty sparaliżowane strachem, że nie ma żadnej rządowej instytucji, która broniłaby dobrego imienia Polski, a jest za to multum takich, które skutecznie dbają o złą opinię o Polakach. Mówić o tym, że nie mamy ministerstwa spraw zagranicznych, a tylko jego atrapę. I wreszcie – wypominać, że na wynarodowioną hołotę, dla której na pierwszym miejscu liczy się interes niemiecki i żydowski,

głosuje większość populacji. W Polsce nie ma elit zainteresowanych wygraniem bitwy, bo większość staje po stronie wroga, a sam Kaczyński jakikolwiek spór z Żydami traktuje, jako zagrożenie odrodzeniem endeckiej tradycji, której nienawidzi.

Czy, zamiast wzywać Żydów na pomoc, nie lepiej kopiować ich metody? Żydzi nieprzerwanie narzucają światu dogmat o wyjątkowości żydowskiego cierpienia i nie dopuszczają na tym polu do żadnej konkurencji, bowiem status jedynej ofiary wiąże się z namacalnymi korzyściami materialnymi. Dlaczego nie przypominać, że straty Polski w ludziach były nie mniejsze od żydowskich, a w majątku nieporównanie większe oraz że Niemcy wypłacili odszkodowania wszystkim, tylko nie nam? Pamiętać też należy, że Żydzi swój modus operandi z powodzeniem stosują, dzięki wsparciu szerokiej sieci sojuszników. Układajmy więc stosunki ze wszystkimi sąsiadami, zdobywajmy nowych sojuszników, budujmy koalicję światową wokół pamięci o zbrodniach na Polakach. A co do Niemców – zamiast wymuszać na nich dostawę czołgów dla Ukrainy, wymuszajmy, aby 1 Września ogłosili, że ponoszą wyłączną odpowiedzialność za zbrodnie na Polakach i na Żydach.

Gdy Zełenski przyrównał ofiary Mariupola do Holokaustu, izraelskie media i izraelski rząd nie zostawiły na nim suchej nitki. My robimy dokładnie odwrotnie – nie tylko pozwalamy Ukraińcom na propagandowe wykorzystywanie polskiej martyrologii, ale sami podsuwamy im pomysły. Przykładem przyrównanie zniszczenia Warszawy do zniszczenia kilka chałup w Mariupolu i odkrycia miejsca pochówku w ukraińskim chutorze do Katynia. Taką samą głupotą były ogłoszone z okazji rocznicy Powstania Styczniowego wypowiedzi o Ukraińcach walczących „ramię w ramię” z Polakami, gdy tak naprawdę przeważająca większość powstańców w województwie kijowskim zginęła z rąk ukraińskich chłopów. A z kim walczyli Kozacy? Z carem? No i ten Duda! Po wizycie na cmentarzu Orląt Lwowskich, którzy bronili Lwowa przed Ukraińcami, z miną wiejskiego

przygłupa wygłosił zdanie: „Tak, stawaliśmy – nasze trzy narody – w powstaniu styczniowym (...) My wspólnie: Polacy, Litwini i Ukraińcy”. No i złożył kwiaty na grobach ukraińskich żołnierzy, którzy Lwów atakowali. Powstanie Warszawskie, Styczniowe, Katyń, mordy wołyńskie w służbie Ukrainy! To działalność antypolska, to plucie Polakom w twarz, to świadome i z premedytacją fałszowanie historii, to uprawianie historycznego szalbierstwa, którego ofiarą pada dobre imię Polski.

16 maja 2022 r. minister Michał Dworczyk ogłosił: Polacy sfinansują dwa programy pomocowe dla Ukrainy. Dobroczynny dla kobiet-żołnierzy uwolnionych z niewoli rosyjskiej i stałą pomoc dla sierot, które straciły ojców zabitych przez Rosjan. Szczegóły zdradziła wicepremier Ukrainy: „Program ma objąć pomoc materialną, w tym mieszkaniową, ponieważ wiele osób straciło domy”. Ale na tym nie koniec – Mychajło Dworczyk oświadczył: „Sami zadeklarowaliśmy chęć odbudowy obwodu charkowskiego”. Innymi słowy – odbudujemy Charków w ramach polskich reparacji dla Ukraińców. A że nie są to publicystyczne dywagacje, niech świadczy propozycja Szymona Hołowni, innego prominent a pochodzenia ukraińskiego. W rozmowie z PAP, wypowiadając się na temat reparacji od Niemiec, rzekł: „Ja dzisiaj w ramach domagania się reparacji dla Polski domagałbym się uzbrojenia Ukrainy”. Czy to nie Polska, wykorzystując sprzyjającą koniunkturę, powinna wystąpić do Ukrainy o odszkodowania? Nie tylko za rakietę w Przewodowie, ale za ziemie i lasy wymordowanych Kresowiaków? Zwłaszcza, że Ukraina jest w przededniu wielkiej prywatyzacji, mienie pozostawione przez Polaków wpadnie niechybnie w żydowskie łapy, a wszystko skończy się jak zawsze – Żydzi wyrwą od Ukraińców, co trzeba, a my będziemy się tylko przyglądać.

Mamą nas tym, że wielomiliardowa „pomoc” dla Ukrainy nie narusza interesów Polaków, bo zostanie zrekompensowana wypłatami od Rosjan! Chodzi o postulat Morawieckiego dot.

pozyskania kosztów „pomocy” przekazanej oligarchom ukraińskim i kosztów odbudowy ich majątków ze skonfiskowanych rosyjskich rezerw walutowych. W takiej sytuacji nie można wykluczyć, że wkrótce wystąpią z kolejnym pomysłem – dla udobruchania potomków Bandery i Szuchewycza, zwrócą im lasy w Bieszczadach oraz wypłacą rekompensaty i odszkodowania tak, jak w przypadku rent dla Żydów, no bo przecież oni też „doznali szkody na terenach należących do Polski”! A ci, w zamian, gdy Żydzi będą odbierać nam majątki, popilnują Polaków, jak strażnicy obozowi w Sobiborze i Auschwitz. I jeszcze jedno – dla wyszlamowania z Polski pieniędzy, stosują podobne, jeśli nie identyczne co Żydzi modus operandi. Przykładem ambasador Ukrainy w Berlinie, który na zarzut, że Ukraińcy „dokonywali masakr na Polakach”, zrównał Polskę z hitlerowskimi Niemcami i Sowietami. I jeszcze jedno – widzą, jak spolegliwi jesteśmy wobec roszczeń żydowskich. Czy transfery finansowe za wschodnią granicę, czy polityka historyczna polegająca na puszczaniu w niepamięć holokaustu Polaków na Kresach mają ze sobą coś wspólnego? Czy nie chodzi o odszkodowania dla Ukraińców? Czy 1 marca nie usłyszymy, że UPA to tacy polscy żołnierze wyklęci, którzy razem z AK na Wołyniu walczyli z Rosjanami? I czy 1 marca gazeta ukraińska dla Polaków mająca w tytule „Polska” nie urządzi powtórnie marszu żołnierzy wyklętych w barwach ukraińskich?

O ile prawdopodobieństwo uzyskania reparacji od Niemiec jest niewielkie, o tyle oferta Kaczyńskiego to ogromny krok naprzód w uznaniu zasadności żydowskich roszczeń. Istotą machinacji jest bowiem: oficjalne uznanie zasadności roszczeń, a do uzgodnienia pozostaje tylko ich wielkość. Czy intryga Kaczyńskiego nie skończy się tak: Nie dostaniemy reparacji od Niemców, ale wypłacimy reparacje Żydom, w tym odszkodowania za zbrodnie Niemców na Żydach. Nie dostaniemy od Niemców, ale za to Niemcy zaczną domagać się odszkodowań za mienie pozostawione na Ziemiach Odzyskanych, w czym pomogą im Żydzi, dzieląc się zdobytym łupem. To my wypłacimy Ukraińcom odszkodowania, sami zadawałając się poklepywaniem po plecach i

pochwałą, że „Polska to mocarstwo humanitarne”.

Zgodzili się na odszkodowania za majątki Żydów niemieckich pozostawione na Ziemiach Odzyskanych; zarzucili ustawę reparywatywacyjną, która mogła postawić tamę zakusom żydowskim na polskie lasy; znolizowali ustawę IPN pod dyktando Mosadu, zrejterowali w sporze z Komisją Europejską. Dlaczego nie mieliby ustąpić w kwestii odszkodowań dla Żydów, Niemców, Ukraińców i wielu innych, którzy czekają w kolejce? Czy nie dlatego, że mają zakodowaną w genach skłonność do ustępstw? A może dlatego, że zdradzili, czyli popełnili przestępstwo i powinni być ścigani ze stosownego paragrafu KK?

Krzysztof Baliński

Płaga syfilisu w USA. Setki tysięcy zakażeń, umierają dzieci, choruje wielu homoseksualistów

W Stanach Zjednoczonych rozwija się plaga syfilisu. Obecnie liczba zakażeń jest największa od siedemdziesięciu lat. Informacje na ten temat podała medyczna agencja rządowa CDC (Centers for Disease Control and Prevention). Według danych agencji w 2022 roku odnotowano 207 255 przypadków syfilisu.

Włączono w te dane prawie 4000 przypadków syfilisu u noworodków.

To największa liczba zakażeń od lat 50-tych. XX wieku. Względem roku 2018 odnotowano 80 proc. wzrost. W przypadku noworodków wzrost względem roku 2012 jest dziesięciokrotny.

– Kryzys syfiliczny w naszym kraju jest nieakceptowalny – powiedział sekretarz amerykańskiego departamentu zdrowia Xavier Becerra.

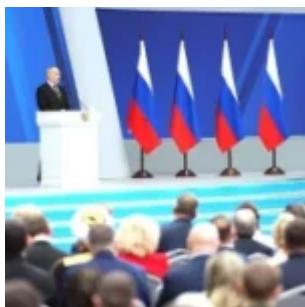
Według danych CDC syfilis szerzy się „niemal w każdej grupie demograficznej i w każdym regionie” USA. Szczególnie narażeni na syfilis okazują się rdzenni Amerykanie **[to nowomowa. Tłumacze na ludzki: Chodzi o Indian. MD]** oraz ludność czarnoskóra. Jednak nie wszyscy; **najwięcej zakażeń jest wśród mężczyzn wchodzących w stosunki seksualne z innymi mężczyznami.**

Przypadki syfilisu u noworodków mogą prowadzić do śmierci; w 2022 roku z tego przyczyny zmarło 282 dzieci.

CDC przyznaje, że jedyną drogą do osiągnięcia całkowitej pewności, że nie zachoruje się na syfilis, jest abstynencja seksualna lub wejście w długotrwały monogamiczny związek z partnerem, który nie ma syfilisu.

Amerykanie chorują nie tylko na syfilis. Według CDC **każdego roku notuje się 20 mln nowych przypadków chorób przenoszonych drogą płciową.** W 2014 roku CDC szacowała, że w sumie 110 mln obywateli USA chorowało na jakąś chorobę weneryczną, z czego 20 proc. to osoby w wieku 15-24 lata.

Przemówienie Prezydenta W. Putina do Zgromadzenia Federalnego 29.02.2024.

Wstrzymujemy się na razie od ocen, przytaczamy treść tego bardzo obszernego wystąpienia

**Władimir Putin: Drodzy senatorzy! Deputowani Dumy Państwowej!
Drodzy obywatele Rosji!**

Każde przemówienie do Zgromadzenia Federalnego jest przede wszystkim spojrzeniem w przyszłość. A dziś porozmawiamy nie tylko o naszych najbliższych planach, ale także o zadaniach strategicznych, o tych kwestiach, których rozwiązanie uważam za fundamentalnie ważne dla pewnego, długoterminowego rozwoju kraju.

Ten program działania i konkretne działania w dużej mierze ukształtowały się podczas wyjazdów do regionów, bezpośrednich rozmów z robotnikami, inżynierami fabryk cywilnych i obronnych, z lekarzami, nauczycielami, naukowcami, wolontariuszami, przedsiębiorcami, z rodzinami wielodzietnymi, z naszymi bohaterami pierwszej linii frontu, ochotnicy, żołnierze i oficerowie Sił Zbrojnych Rosji. Oczywiście rozumiemy, że takie wydarzenia są przygotowywane. Jednak w tych rozmowach z pewnością przejawiają się prawdziwe potrzeby ludzi. Wiele pomysłów zostało przedstawionych na dużych forach publicznych i eksperckich.

Propozycje obywateli, ich aspiracje i nadzieje stały się podstawą, rdzeniem tych projektów i inicjatyw, które będą kontynuowane także dzisiaj. Mam nadzieję, że ich publiczna dyskusja na pewno będzie kontynuowana, bo tylko wspólnie możemy zrealizować wszystkie nasze plany. Zadania są duże.

Wspólnie, ja i Wy, udowodniliśmy już, że potrafimy rozwiązywać najbardziej złożone problemy i reagować na każde, najtrudniejsze wyzwanie. Na przykład odepchnęliśmy agresję międzynarodowego terroryzmu, zachowaliśmy jedność kraju i nie pozwoliliśmy na jego rozbitcie w odpowiednim czasie.

Wspieraliśmy naszych braci i siostry, ich wolę bycia z Rosją, a w tym roku przypada dziesiąta rocznica legendarnej „Rosyjskiej Wiosny”. Ale nawet teraz energia, szczerość, odwaga jego bohaterów – krymczan, mieszkańców Sewastopola, mieszkańców powstańczego Donbasu, ich miłość do Ojczyzny, którą nieśli przez pokolenia, z pewnością budzi dumę. To wszystko inspirowało, umacnia wiarę w to, że wszystko pokonamy, razem możemy wszystko.

W ten sposób wraz z całym światem nie tylko całkiem niedawno wymusiliśmy odstąpienie od śmiertelnego zagrożenia globalną epidemią, ale także pokazaliśmy, że w naszym społeczeństwie dominują takie wartości jak miłosierdzie, wzajemne wsparcie i solidarność.

A dzisiaj, gdy nasza Ojczyzna broni swojej suwerenności i bezpieczeństwa, chroni życie rodaków w Donbasie i Noworosji, decydująca rola w tej słusznej walce należy do naszych obywateli, naszej jedności, oddania ojczyźnie, odpowiedzialności za jej losy.

Cechy te wyraźnie i jednoznacznie ujawniły się już na samym początku specjalnej operacji wojskowej, gdy poparła ją bezwzględna większość narodu rosyjskiego. Mimo wszystkich prób i goryczy strat, ludzie są nieugięci w tym wyborze i nieustannie utwierdzają go w pragnieniu zrobienia jak

najwięcej dla ojczyzny i dobra wspólnego.

Na produkcji pracują na trzy zmiany – tyle, ile potrzebuje front. Cała gospodarka, a to jest przemysłowa i technologiczna podstawa naszego zwycięstwa, wykazała się elastycznością i odpornością. Chciałbym teraz podziękować przedsiębiorcom, inżynierom, robotnikom i pracownikom rolnym za odpowiedzialną, ciężką pracę w interesie Rosji.

Miliony ludzi zjednoczyła kampania „Jesteśmy razem” i projekt Ogólnorosyjskiego Frontu Ludowego „Wszystko dla zwycięstwa!” W ciągu ostatnich dwóch lat rosyjski biznes wysłał miliardy rubli organizacjom wolontariackim i fundacjom charytatywnym, które wspierają naszych żołnierzy i ich rodziny.

Ludzie wysyłają na front listy i paczki, ciepłe ubrania, siatki maskujące, przekazują środki ze swoich, czasem bardzo skromnych, oszczędności. Powtarzam, taka pomoc jest bezcenna – to wkład każdego w ogólne zwycięstwo. Nasi bohaterowie na pierwszej linii frontu, w okopach, gdzie jest najtrudniej, wiedzą, że jest z nimi cały kraj.

Pragnę zwrócić uwagę na działalność Fundacji Obrońców Ojczyzny, działalność Komitetu Rodzin Żołnierzy Ojczyzny i innych stowarzyszeń społecznych. Proszę wszystkie władze, aby w dalszym ciągu czyniły wszystko, aby wesprzeć rodziny naszych bohaterów: rodziców, żony, dzieci, które martwią się o osoby im najbliższe, drogie im, czekające, aż wrócą do domu.

Jestem wdzięczny partiom parlamentarnym za konsolidację wokół interesów narodowych. Rosyjski system polityczny jest jednym z filarów suwerenności kraju. Będziemy nadal rozwijać instytucje demokratyczne i nie pozwolimy nikomu ingerować w nasze wewnętrzne sprawy.

Tak zwany Zachód, ze swoimi kolonialnymi zwyczajami, swoim zwyczajem wzniecania konfliktów narodowych na całym świecie, stara się nie tylko hamować nasz rozwój – zamiast Rosji potrzebuje zależnej, zanikającej, umierającej przestrzeni, w

której mogą robić, co chcą. W istocie chcieliby zrobić Rosji to samo, co zrobili w wielu innych regionach świata, w tym na Ukrainie: wprowadzić niezgodę do naszego domu, osłabić go od wewnątrz. Ale przeliczyli się – to już dziś jest rzeczą absolutnie oczywistą: stanęli przed mocnym stanowiskiem i determinacją naszego wielonarodowego narodu.

Nasi żołnierze i oficerowie – chrześcijanie i muzułmanie, buddyści i wyznawcy judaizmu, przedstawiciele różnych grup etnicznych, kultur, regionów – w rzeczywistości udowodnili lepiej niż tysiąc słów, że wielowiekowa spójność i jedność narodu rosyjskiego jest kolosalna, wszechpotężna siła. Wszyscy razem, ramię w ramię walczą za jedną, wspólną Ojczyznę.

My wszyscy, obywatele Rosji, będziemy wspólnie bronić naszej wolności, prawa do spokojnego i godnego życia, sami i tylko my wyznaczać własną drogę, chronić więź międzypokoleniową, a tym samym ciągłość rozwoju historycznego, rozwiązywać stojące przed nami problemy kraju, w oparciu o nasz światopogląd, nasze tradycje, przekonania, które przekażemy naszym dzieciom.

Drodzy przyjaciele!

Obrona i umacnianie suwerenności odbywa się dziś we wszystkich kierunkach, a przede wszystkim oczywiście na froncie, gdzie nasi żołnierze walczą niezłomnie i bezinteresownie.

Dziękuję wszystkim, którzy teraz walczą za interesy Ojczyzny, którzy przeżywają tygiel prób wojskowych, którzy każdego dnia narażają swoje życie. Cały naród kłania się przed waszymi wyczynami, opłakuje zmarłych, a Rosja zawsze będzie pamiętać swoich poległych bohaterów.

(Minuta ciszy.)

Nasze Siły Zbrojne zdobyły ogromne doświadczenie bojowe. Dotyczy to współdziałania wszystkich typów i rodzajów wojsk, nowoczesnej taktyki i sztuki operacyjnej. Wyrosła i wyszkoliła się cała plejada utalentowanych dowódców, którzy troszczą się

o ludzi, kompetentnie wykonują swoje zadania, posługują się nowym sprzętem i skutecznie rozwiązują powierzone im zadania. I chcę powiedzieć, że dotyczy to wszystkich poziomów: od plutonu i poziomu operacyjnego po najwyższy poziom zarządzania.

Widzimy, gdzie i jakie mamy problemy, oczywiście, że istnieją, i jednocześnie rozumiemy, co należy zrobić. Praca taka prowadzona jest w sposób ciągły zarówno na froncie, jak i na tyłach. Ma na celu zwiększenie siły uderzeniowej armii i marynarki wojennej, ich technologii i efektywności.

Zdolności bojowe Sił Zbrojnych wzrosły wielokrotnie. Nasze jednostki mocno i trwale utrzymują inicjatywę, pewnie posuwają się naprzód w wielu obszarach operacyjnych i wyzwalają coraz więcej terytoriów.

Nie my rozpoczęliśmy wojnę w Donbasie, ale – jak mówiłem nie raz – zrobimy wszystko, aby ją zakończyć, wykorzenić nazizm, rozwiązać wszystkie zadania specjalnej operacji wojskowej, chronić suwerenność i bezpieczeństwo naszych obywateli.

Strategiczne siły nuklearne są w stanie pełnej gotowości do ich gwarantowanego użycia. To, co zaplanowaliśmy w dziedzinie zbrojeń, o czym mówiłem w Oświadczeniu na rok 2018, zostało już wykonane lub te prace są na ukończeniu.

Tym samym hipersoniczny kompleks lotniczy Kindżał nie tylko został oddany do użytku, ale także z dużą skutecznością wykorzystywany do niszczenia szczególnie ważnych celów podczas specjalnej operacji wojskowej. Również morski kompleks uderzeniowy hipersoniczny Cirkon, o którym nawet nie było mowy w przemówieniu z 2018 r., jest już w służbie i był używany w walce.

Jednostki hipersoniczne zasięgu międzykontynentalnego „Awangard” i systemy laserowe „Piereswiet” pełnią służbę bojową. Zakończono testy rakiety manewrującej o nieograniczonym zasięgu „Burewiestnik” i bezzałogowego pojazdu

podwodnego „Posejdon”. Systemy te potwierdziły swoje wysokie i bez przesady unikalne cechy. Do żołnierzy trafiły także pierwsze seryjne ciężkie rakiety balistyczne „Sarmat”. Wkrótce zademonstrujemy je w obszarach dyslokacji i wdrożenia operacyjnego.

Prace nad szeregiem innych obiecujących systemów uzbrojenia trwają i wciąż będziemy poznawać nowe osiągnięcia naszych naukowców i twórców broni.

Rosja jest gotowa do dialogu ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki w kwestiach strategicznej stabilności. Ale tutaj chciałbym podkreślić, drodzy koledzy, aby wszyscy mnie dobrze zrozumieli: w tym przypadku mamy do czynienia z państwem, którego środowiska rządzące podejmują wobec nas jawnie wrogie działania. Więc co? Czy poważnie zamierzają z nami rozmawiać o kwestiach stabilności strategicznej, próbując jednocześnie zadać Rosji, jak sami mówią, strategiczną porażkę na polu bitwy?

Można podać wyraźny przykład takiej hipokryzji. W ostatnim czasie coraz częściej słychać bezpodstawne oskarżenia, np. pod adresem Rosji, że rzekomo zamierzamy umieścić w kosmosie broń nuklearną. Takie kłamstwa – a to nic innego jak kłamstwa – są fortem mającym jedynie na celu wciągnięcie nas w negocjacje na swoich własnych warunkach, które są korzystne wyłącznie dla Stanów Zjednoczonych.

Jednocześnie blokują naszą propozycję, która leży na ich stole od ponad 15 lat. Mam na myśli projekt traktatu o zapobieganiu umieszczaniu broni w przestrzeni kosmicznej, który przygotowaliśmy w 2008 roku. Nie ma reakcji. To, o czym mówią, jest zupełnie niezrozumiałe.

Mamy zatem podstawy wierzyć, że słowa dzisiejszych władz amerykańskich o ich rzekomym zainteresowaniu negocjacjami z nami w kwestiach stabilności strategicznej są demagogią. W przededniu wyborów prezydenckich w USA chcą po prostu pokazać

swoim obywatelom i wszystkim innym, że nadal rządzą światem. Mówią, że w sprawach, w których negocjacje są korzystne dla Ameryki, będziemy rozmawiać z Rosjanami, a tam, gdzie im się to nie opłaca, nie ma o czym rozmawiać, jak sami mówią, „business as usual”. tam będą starali się nas pokonać.

Ale to na pewno nie zadziała. Nasze stanowisko jest jasne: jeśli chcecie rozmawiać o odpowiedzialnych kwestiach bezpieczeństwa, ważnych dla całej planety, i stabilność, wówczas należy to zrobić tylko w jednym kompleksie, oczywiście uwzględniając wszystkie te aspekty, które wpływają na nasze interesy narodowe i bezpośrednio wpływają na bezpieczeństwo naszego kraju, bezpieczeństwo Rosji.

Rozumiemy też, że Zachód próbuje nas wciągnąć w wyścig zbrojeń, wyczerpując nas tym samym, powtarzając trik, który udało mu się w latach 80tych ze Związkiem Radzieckim. Przypomnę: w latach 1981–1988 wydatki wojskowe ZSRR stanowiły 13% produktu narodowego brutto.

Dlatego naszym zadaniem jest taki rozwój kompleksu obronno-przemysłowego, aby zwiększyć potencjał naukowy, technologiczny i przemysłowy kraju. Należy możliwie racjonalnie dystrybuować środki i budować efektywną gospodarkę Sił Zbrojnych, aby z każdego rubla wydatków obronnych osiągnąć maksimum. Ważne jest dla nas zwiększenie tempa rozwiązywania problemów społecznych, demograficznych, infrastrukturalnych i innych, a jednocześnie osiągnięcie jakościowo nowego poziomu wyposażenia dla Armii i Marynarki Wojennej.

Przede wszystkim dotyczy to sił ogólnego przeznaczenia, zasad ich organizacji, zaopatrzenia żołnierzy w bezzałogowe systemy uderzeniowe, systemy obrony powietrznej i walki elektronicznej, rozpoznanie i łączność, broń precyzyjną i inną.

Wzmocnienie ugrupowań na zachodnim kierunku strategicznym jest pilnie konieczne, aby zneutralizować zagrożenia związane z

kolejną ekspansją NATO na wschód i wciąganiem w sojusz Szwecji i Finlandii.

Zachód wywołał konflikty na Ukrainie, na Bliskim Wschodzie i w innych regionach świata i nadal kłamie. Teraz bez wstydu deklarują, że Rosja rzekomo zamierza zaatakować Europę. Po prostu i Wy i ja rozumiemy, że mówią jakieś bzdury. Jednocześnie sami wybierają cele uderzenia na nasze terytorium, wybierając najskuteczniejszy, ich zdaniem, środek zniszczenia. Zaczęto rozmawiać o możliwości wysłania kontyngentów wojskowych NATO na Ukrainę.

Ale pamiętamy los tych, którzy kiedyś wysłali swoje kontyngenty na terytorium naszego kraju. Ale teraz konsekwencje dla potencjalnych interwencjonistów będą znacznie bardziej tragiczne. Muszą w końcu zrozumieć, że my mamy także broń – tak, oni o tym wiedzą, właśnie to powiedziałem – która może razić cele na ich terytorium.

I to wszystko, co teraz wymyślają, jak straszą cały świat, że to wszystko naprawdę grozi konfliktem z użyciem broni nuklearnej, a co za tym idzie, zagładą cywilizacji – czy oni tego nie rozumieją, czy co? To, wiecie, ludzie, którzy nie przeszli trudnych prób – oni już zapomnieli, czym jest wojna. My, nawet nasze obecne pokolenie, przeszliśmy takie trudne próby podczas walki z międzynarodowym terroryzmem na Kaukazie, a teraz, w kontekście konfliktu na Ukrainie, dzieje się to samo. I myślą, że dla nich to wszystko są jakieś kreskówki.

Cóż mogę powiedzieć, rzeczywiście rusofobia, podobnie jak inne ideologie rasizmu, wyższości narodowej i wybraństwa, zaślepiają i pozbawiają rozumu. Działania Stanów Zjednoczonych i ich satelitów faktycznie doprowadziły do demontażu europejskiego systemu bezpieczeństwa. Stwarza to ryzyko dla wszystkich.

Jest rzeczą oczywistą, że w dającej się przewidzieć przyszłości należy pracować nad ukształtowaniem nowego konturu

równego i niepodzielnego bezpieczeństwa w Eurazji. Jesteśmy gotowi na merytoryczną rozmowę na ten temat ze wszystkimi zainteresowanymi krajami i stowarzyszeniami. Jednocześnie jeszcze raz podkreślę (myślę, że jest to dziś ważne dla wszystkich): bez suwerennej, silnej Rosji nie jest możliwy trwały porządek świata.

Dążymy do zjednoczenia wysiłków większości świata, aby odpowiedzieć na globalne wyzwania, w tym na szybką transformację światowej gospodarki, handlu, finansów i rynków technologicznych, kiedy upada wiele dawnych monopolii i związanych z nimi stereotypów.

Tym samym już w 2028 roku kraje BRICS, biorąc pod uwagę państwa, które niedawno stały się członkami tego stowarzyszenia, będą tworzyć około 37 proc. światowego PKB, podczas gdy udział G7 spadnie poniżej 28 proc. Liczby te są bardzo przekonujące, gdyż 10–15 lat temu sytuacja była zupełnie inna. Mówiłem już o tym publicznie. Takie są trendy, Wy rozumiecie? Trendy światowe, i nie ma od tego ucieczki, mają charakter obiektywny.

Spójrzcie, udział w światowym PKB według parytetu siły nabywczej G7 w 1992 r. wyniósł 45,7 proc., a BRICS nawet bez uwzględnienia ekspansji (w 1992 r. tej organizacji nie było, ale kraje BRICS) wyniósł zaledwie 16,5, a w 2022 r. G7 będzie już miało 30,3 proc., a BRICS będzie miało 31,5 proc. Do 2028 roku sytuacja zmieni się jeszcze bardziej w stronę BRICS – będzie to 36,6 proc., dla G7 prognoza na 2028 rok to 27,8. Nie ma od tego ucieczki, to obiektywna rzeczywistość, tak będzie niezależnie od tego, co się stanie, także na Ukrainie.

Razem z zaprzyjaźnionymi państwami będziemy w dalszym ciągu tworzyć sprawne i bezpieczne korytarze logistyczne oraz budować nową globalną architekturę finansową, wolną od ingerencji politycznych, w oparciu o zaawansowaną bazę technologiczną. Co więcej, sam Zachód dyskredytuje własne waluty i system bankowy – podcina gałąź, na której siedzi od

dziesięcioleci.

Współpracujemy z partnerami na zasadach równości i poszanowania wzajemnych interesów, dlatego coraz więcej państw aktywnie włącza się w prace Wspólnoty Eurazjatyckiej, SCO, BRICS i innych stowarzyszeń z udziałem Rosji. Duże perspektywy widzimy w budowaniu Wielkiego Partnerstwa Eurazjatyckiego poprzez połączenie procesów integracyjnych w ramach Euroazjatyckiej Unii Gospodarczej i inicjatywy Chińskiej Republiki Ludowej „Jeden pas, jedna droga”.

Dialog Rosja–ASEAN rozwija się pozytywnie. Prawdziwym przełomem były szczyty Rosja-Afryka. Kontynent afrykański coraz częściej deklaruje swoje interesy i prawo do prawdziwej suwerenności. Całym sercem wspieramy wszystkie te aspiracje.

Rosja ma od dawna dobre stosunki z państwami arabskimi. Reprezentują odrębną cywilizację od Afryki Północnej po Bliski Wschód, która dziś dynamicznie się rozwija. Za ważne uważamy poszukiwanie nowych punktów kontaktu z naszymi arabskimi przyjaciółmi i pogłębianie całego spektrum partnerstw. Zrobimy to samo w kierunku Ameryki Łacińskiej.

I oddzielnie zwracam się do Rządu o zwiększenie finansowania programów międzynarodowych w zakresie promocji języka rosyjskiego i naszej wielonarodowej kultury, oczywiście przede wszystkim w WNP i na całym świecie.

Nawiasem mówiąc, drodzy przyjaciele i koledzy, jestem pewien, że wielu odwiedziło wystawę „Rosja”. Przychodzą tu, żeby się przekonać, żeby pokazać swoim dzieciom, jak bogata i rozległa jest nasza Ojczyzna. Rok Rodziny został zainaugurowany wystawą Rosja. Wartości takie jak miłość, wzajemne wsparcie i zaufanie przekazywane są w rodzinie z pokolenia na pokolenie, podobnie jak kultura, tradycje, historia i zasady moralne.

I oczywiście głównym celem rodziny są narodziny dzieci, kontynuacja rodu ludzkiego, wychowanie dzieci, a zatem kontynuacja całego naszego wielonarodowego narodu. Widzimy, co

dzieje się w niektórych krajach, gdzie celowo niszczą normy moralne i instytucje rodzinne, popychając całe narody w stronę wyginięcia i degeneracji, a my wybieramy życie. Rosja była i pozostaje bastionem tradycyjnych wartości, na których zbudowana jest cywilizacja ludzka. Nasz wybór podzieliła większość ludzi na świecie, w tym miliony obywateli krajów zachodnich.

Tak, dziś zarówno Rosja, jak i wiele innych krajów stoi w obliczu spadku wskaźnika urodzeń. Demografowie argumentują, że wyzwanie to jest związane z globalnymi zmianami społecznymi, gospodarczymi, technologicznymi, kulturowymi i wartościami. Młodzi ludzie zdobywają wykształcenie, budują karierę, poprawiają swoje życie, a posiadanie dzieci odkładają na później.

Jest oczywiste, że nie tylko gospodarka i jakość sfery społecznej wpływają na demografię i liczbę urodzeń, ale także w ogromnym stopniu na te kierunki życia, które wyznaczają rodzina, kształtowane przez kulturę, edukację, oświatę. Ważna jest tutaj praca wszystkich szczebli władzy, społeczeństwa obywatelskiego i kapłanów naszych tradycyjnych religii.

Wspieranie rodzin z dziećmi jest naszym podstawowym wyborem moralnym. Duża rodzina wielodzietna powinna stać się normą, filozofią życia społecznego, wytyczną całej strategii państwa. (Brawa.) Dołączam się do Waszych okłasków.

W ciągu najbliższych sześciu lat musimy osiągnąć trwały wzrost wskaźnika urodzeń. Aby to osiągnąć, podejmiemy dodatkowe decyzje w systemie wychowania i edukacji, rozwoju regionalnym i gospodarczym. Wsparcie i poprawa jakości życia rodziny będą omawiane niemal w każdym fragmencie Orędzia – bądźcie cierpliwi, to dopiero początek. Wszystko, co było wcześniej, jest ważne, ale teraz zaczyna się to, co najważniejsze.

Zacznę od jednego z najbardziej palących problemów – delikatnie mówiąc, niskich dochodów, z którymi borykają się

także wielodzietne rodziny. W 2000 roku w Rosji poniżej progu ubóstwa żyło ponad 42 miliony ludzi. Od tego czasu sytuacja naprawdę się zmieniła, zmieniła się radykalnie. Pod koniec ubiegłego roku liczba osób poniżej granicy ubóstwa spadła do 13,5 mln osób. Oczywiście, to dużo. Jednak stale zwracamy uwagę na rozwiązanie tego problemu.

Szereg środków przyjęto stosunkowo niedawno. Tym samym od 1 stycznia 2023 r. wprowadzono jednorazowe świadczenie miesięczne dla rodzin o niskich dochodach, począwszy od ciąży kobiety do ukończenia przez dziecko 17. roku życia. W zeszłym roku z tego świadczenia skorzystało ponad 11 milionów osób.

Poważnie uprościliśmy procedurę zawierania umowy społecznej. Pierwszeństwo mają tu także wielodzietne rodziny. Teraz wniosek o zawarcie umowy społecznej można złożyć za pośrednictwem portalu Służb Państwowych, posiadając minimalny zestaw dokumentów. Będziemy poszerzać dostępność tego środka. Będzie to wymagało dodatkowych pieniędzy – gdzieś w okolicach 100 miliardów rubli, ale jest to przewidziane. Ogólnie wymienię te dodatkowe wydatki – wszystkie zostały opracowane.

Chcę powtórzyć: problem ubóstwa jest wciąż aktualny. Teraz dotyka to bezpośrednio ponad dziewięć procent populacji kraju, a wśród rodzin wielodzietnych, według ekspertów, wskaźnik ubóstwa wynosi około 30 procent. Należy stawiać jasne cele i konsekwentnie dążyć do ich realizacji: sprawić, aby do 2030 roku poziom ubóstwa w Rosji spadł poniżej siedmiu procent, a wśród rodzin wielodzietnych o ponad połowę, do co najmniej 12 procent. Oznacza to, że musimy położyć szczególny nacisk na ograniczenie ubóstwa, przede wszystkim w przypadku rodzin wielodzietnych.

Rozumiem, że w ogóle walka z biedą nie jest zadaniem łatwym, ma charakter absolutnie systemowy i wielowektorowy. Dlatego powtarzam jeszcze raz, ważne jest, aby wszystkie działania, które podejmujemy w tym obszarze, wszystkie narzędzia, z których korzystamy, były skuteczne i wydajne oraz przyniosły

wymierne, realne rezultaty dla ludzi, naszych rodzin.

Potrzebna jest ciągła praca mająca na celu poprawę jakości życia rodzin z dziećmi i wspieranie płodności. I w tym celu uruchomimy nowy projekt ogólnorosyjski, który nazywa się: „Rodzina”.

O kilku konkretnych inicjatywach opowiem Państwu już teraz.

Pierwszy. Regiony rosyjskie, oprócz programów federalnych, wdrażają własne działania na rzecz rodzin z dziećmi. Przede wszystkim chcę podziękować moim kolegom za tę pracę i zaproponować dalszą pomoc podmiotom Federacji, gdzie wskaźnik urodzeń jest niższy od średniej rosyjskiej. Jest to szczególnie ważne dla Rosji Centralnej i Północno-Zachodniej. W 2022 r. w 39 regionach współczynnik dzietności ogółem kształtował się poniżej średniej rosyjskiej. Do końca 2030 roku przeznaczymy dla takich regionów co najmniej 75 miliardów rubli, aby mogły zwiększyć swoje programy wsparcia rodzin. Fundusze zaczną napływać w przyszłym roku.

Drugi. W zeszłym roku w Rosji wybudowano ponad 110 milionów metrów kwadratowych mieszkań. To 1,5 razy więcej niż najwyższy wynik radziecki, który osiągnięto w 1987 r. Następnie wybudowano 72,8 mln mkw., a obecnie – 110.

Co ważniejsze, w ciągu ostatnich sześciu lat warunki życia milionów rosyjskich rodzin poprawiły się, w tym ponad 900 tysięcy dzięki rodzinnym kredytom hipotecznym. Przypomnę, że program ten ruszył w 2018 roku. Stale zwiększaliśmy jego dostępność: w pierwszej kolejności mogły z niego korzystać rodziny z dwójką i większą liczbą dzieci, następnie rodziny z jednym dzieckiem. Program kredytu hipotecznego dla rodziny obowiązuje do lipca br. Proponuję przedłużyć go do 2030 roku, przy zachowaniu głównych podstawowych parametrów. Szczególną uwagę należy zwrócić na rodziny z dziećmi do szóstego roku życia włącznie, dla nich preferencyjna stopa kredytu pozostanie taka sama – sześć procent.

I dalej. Teraz, po urodzeniu trzeciego dziecka, państwo spłaca część kredytu hipotecznego dla rodziny – 450 tysięcy rubli. Proponuję również przedłużenie tej zasady do 2030 roku. W tym roku potrzeba na to prawie 50 miliardów rubli, potem coraz więcej, ale są na to pieniądze.

Generalnie chodzi o to, aby mieszkania w budowie były bardziej dostępne dla rodzin, tak aby zasób mieszkaniowy kraju był systematycznie aktualizowany.

Trzeci. W Rosji jest ponad dwa miliony rodzin z trójką lub większą liczbą dzieci. Takie rodziny są z pewnością naszą dumą.

To właśnie chcę powiedzieć. Słuchaj, to są prawdziwe liczby. Od 2018 do 2022 roku liczba rodzin wielodzietnych w Rosji wzrosła o 26,8 proc. – to dobry wskaźnik.

Podpisano dekret ustanawiający jednolity status rodzin wielodzietnych w całym kraju, o co ludzie prosili. Jej postanowienia muszą być wypełnione konkretnymi decyzjami na szczeblu federalnym i regionalnym i oczywiście opierać się na prośbach obywateli.

W rodzinach wielodzietnych jest się o co martwić, a rodzice powinni mieć więcej wolnych środków na rozwiązywanie codziennych problemów. Proponuję podwoić ulgę podatkową na drugie dziecko do 2800 rubli miesięcznie i do 6 tysięcy rubli miesięcznie na trzecie i każde kolejne dziecko.

Co to znaczy? Przykładowo: rodzina z trójką dzieci co miesiąc zaoszczędzi w swoim budżecie 1300 rubli, przy czym ja też proponuję zwiększyć kwotę rocznego dochodu, którego dotyczy odliczenie, z 350 do 450 tysięcy rubli. To wsparcie powinno być udzielane automatycznie, bez składania wniosków.

A osobno – o programie kapitału macierzyńskiego. Teraz rodzinie przy urodzeniu pierwszego dziecka przysługuje świadczenie w wysokości 630 tys. rubli, a przy urodzeniu

drugiego dziecka – kolejne 202 tys. rubli. Wielkość kapitału macierzyńskiego jest regularnie indeksowana. Nasz program kapitału macierzyńskiego obowiązuje do początku 2026 roku. Proponuję też przedłużenie go co najmniej do 2030 roku.

Drodzy koledzy!

Pragnę wyrazić wdzięczność fundacjom charytatywnym, organizacjom społecznym non-profit, które pomagają osobom starszym i chorym oraz niepełnosprawnym dzieciom. A zrobili wiele, żeby poruszyć kwestię opieki długoterminowej na poziomie państwa, bo cały czas podnosili te kwestie.

Uważam za konieczne zwiększenie finansowania tego systemu z budżetu federalnego, doprowadzenie go do jednolitego, wysokiego standardu i zapewnienie maksymalnej dostępności dla tych, którzy tej pomocy najbardziej potrzebują, a jest to około pół miliona naszych obywateli.

Do 2030 r. musimy zapewnić korzystanie z usług opieki długoterminowej i świadczenie ich przez 100 procent obywateli, którzy jej potrzebują.

Teraz średnia długość życia w Rosji przekroczyła 73 lata. Wróciliśmy do poziomu sprzed pandemii wirusa. Do 2030 roku średnia długość życia w Rosji powinna wynosić co najmniej 78 lat, a w przyszłości, zgodnie z planem, osiągnie poziom 80+.

Szczególną uwagę należy zwrócić na obszary wiejskie, regiony, w których oczekiwana długość życia jest nadal niższa od średniej rosyjskiej. Rozwiązaniem tych problemów będzie ogólnopolski projekt „Długie i aktywne życie”. Jednocześnie ważne jest, aby wydłużał się czas zdrowego, aktywnego życia, aby człowiek mógł poświęcić swój czas rodzinie, bliskim, dzieciom i wnukom.

Będziemy kontynuować federalne projekty zwalczania chorób układu krążenia, nowotworów i cukrzycy.

Ponadto proponuję uruchomienie nowego kompleksowego programu na rzecz zdrowia matki, zachowania zdrowia dzieci i młodzieży, w tym zdrowia reprodukcyjnego, aby dzieci rodziły się i wzrastały zdrowo, a w przyszłości urodziły zdrowe dzieci.

Wśród priorytetów takiego programu znajdzie się rozbudowa sieci poradni przedporodowych, modernizacja ośrodków okołoporodowych, poradni dziecięcych i szpitali. W sumie w ciągu najbliższych sześciu lat na samą budowę, remonty i wyposażenie placówek służby zdrowia przeznaczymy ponad bilion rubli.

Dalej. W ostatnich latach znacznie wzrosła liczba obywateli regularnie uprawiających sport. To jedno z naszych znaczących osiągnięć. Musimy zachęcać ludzi, którzy biorą odpowiedzialność za swoje zdrowie. Od przyszłego roku ulgi podatkowe otrzymają wszyscy, którzy regularnie i zgodnie z planem poddadzą się badaniom lekarskim, a także pomyślnie przejdą standardy GT0.

Pamiętacie popularne hasło? Wszyscy pamiętają ten dowcip: „Przestań pić – jedź na narty!” To jest ten sam przypadek, nadszedł ten moment. Swoją drogą, jeśli chodzi o „picie”: tutaj mamy zauważalny, dobry wynik. W rzeczywistości bez ekstremizmu znacznie ograniczyliśmy spożycie alkoholu, zwłaszcza mocnego, a to oczywiście odbija się na zdrowiu narodu.

Proponuję wykorzystać środki federalne do budowy co roku co najmniej 350 dodatkowych obiektów sportowych w regionach, przede wszystkim w małych miastach i na obszarach wiejskich. Należą do nich uniwersalne kompleksy i prefabrykowane place zabaw, na których mogą ćwiczyć dzieci, dorośli i całe rodziny. Przeznaczymy na te cele dodatkowo w ciągu sześciu lat około 65 miliardów rubli z budżetu federalnego.

Warunki do uprawiania sportu powinny panować na uniwersytetach, w szkołach wyższych, szkołach i placówkach

przedszkolnych. Nawiasem mówiąc, wiele naszych przedszkoli zostało otwartych w czasach sowieckich i wymaga modernizacji. Od przyszłego roku rozpoczniemy program ich remontu. Ludzie cały czas o tym mówią.

Jeśli chodzi o szkoły, kapitalnego remontu wymaga około 18,5 tys. budynków. Do 2030 roku pomożemy regionom całkowicie rozwiązać ten narosły problem, a w przyszłości zgodnie z planem przeprowadzimy remonty szkół. To, co dotychczas zostało zrobione, pokazuje, że podążamy właściwą drogą. W sumie na remonty przedszkoli i szkół przeznaczymy dodatkowo ponad 400 miliardów rubli.

Ponadto proponuję w ciągu najbliższych sześciu lat unowocześnić lub utworzyć gabinety lekarskie w szkołach, gdzie jest taka potrzeba i jest taka potrzeba. Bo teraz, w latach 2022–2023, na 39 tys. szkół (39 440 szkół w naszym kraju) zaledwie 65 proc. ma gabinety lekarskie. Jest nad czym pracować.

Kolejny bardzo ważny temat. Dziś wiele dużych miast aktywnie się rozwija. Jednocześnie wzrasta obciążenie sfery społecznej. Zwiększa się liczba uczniów uczących się na drugiej zmianie, a w niektórych szkołach wprowadza się nawet trzecią zmianę. Oczywiście jest to problem, który również wymaga rozwiązania. W miastach, w których problem przeludnienia placówek oświatowych jest najbardziej dotkliwy, ponownie będziemy musieli rozwiązać ten problem kosztem budżetu federalnego, korzystając ze środków federalnych, wybudujemy dodatkowo łącznie co najmniej 150 szkół i ponad 100 przedszkola.

Drodzy koledzy! Marzenia i osiągnięcia naszych przodków i starszych pokoleń stały się osiągalne i jesteśmy dumni z tych osiągnięć. A o przyszłości kraju zadecydują aspiracje obecnego, młodszego pokolenia. Jej powstanie, jej sukcesy, kierunki życia, które przejdą każdą próbę sił, są najważniejszą gwarancją i gwarancją suwerenności Rosji, kontynuacji naszej historii.

Proponuję utrwalić pozytywne doświadczenia w dziedzinie polityki młodzieżowej i już w tym roku rozpocząć nowy projekt narodowy – „Młodzież Rosji”. To powinien być projekt dotyczący przyszłości i przyszłości naszego kraju. Właśnie tak nauczyciele naszej szkoły rozumieją swoje powołanie, wysoką misję i odpowiedzialność za młodsze pokolenia. Dziękuję bardzo za ascetyczną pracę.

Rola mentorów jest wielka w tym, aby młodzi ludzie poczuli się jak jeden zespół i znaleźli wsparcie w życiu. Od 1 września 2024 roku proponuję wprowadzenie federalnej odprawy w wysokości 5 tysięcy rubli miesięcznie dla wszystkich doradców dyrektorów oświaty w szkołach i uczelniach, która wcześniej nie istniała. A osobne rozwiązania proponuję dla nauczycieli klas szkolnych i kuratorów grupowych w szkołach wyższych i technikach, którzy pracują na osiedlach, na które należy zwrócić szczególną uwagę, czyli na osiedlach, gdzie mieszka mniej niż 100 tysięcy osób, a to w zasadzie wszystko naszych małych miast, ośrodków regionalnych, miasteczek, wsi. Dlatego od 1 marca 2024 r. Proponuję podwoić federalną opłatę dla takich specjalistów za zarządzanie klasą i nadzór nad grupą do 10 tysięcy rubli.

Co jeszcze chciałbym dodać? W 2018 roku dekretemi majowymi ustalono wymagania płacowe dla nauczycieli i innych pracowników sektora publicznego, oparte na przeciętnym miesięcznym dochodzie z pracy w określonym przedmiocie Federacji. Przepisy tych tzw. Rozporządzeń majowych (chodzi o majowe postanowienia Putina z 2012 r.. które pozostają w większości w formie niespełnionych postulatów- PZ) muszą być w dalszym ciągu rygorystycznie wykonywane. Jednocześnie konieczne jest usprawnienie systemu wynagradzania w sektorze publicznym, aby osiągnąć wzrost dochodów zatrudnianych w nim specjalistów.

Poziom przeciętnych wynagrodzeń w gospodarce w regionach jest zróżnicowany, co powoduje, że dochody pracowników sektora publicznego, nawet w sąsiadujących ze sobą regionach

Federacji, czasami znacznie się różnią. Jednocześnie praca nauczyciela czy lekarza jest wszędzie równie trudna i niezwykle odpowiedzialna. Tak duże zróżnicowanie wynagrodzeń w poszczególnych regionach jest z pewnością niesprawiedliwe.

Rozumiem, że problem jest długotrwały, bardzo złożony i, że tak powiem, kapitałochłonny. Rozmawialiśmy o tym także z kolegami z departamentów federalnych, liderami regionalnymi, nauczycielami, lekarzami i innymi specjalistami. Oczywiście trzeba się tym zająć.

Nie będę teraz wdawał się w szczegóły, ale to naprawdę skomplikowane. Zarówno posłowie, jak i członkowie Rządu rozumieją, o czym mówię. Proszę po prostu Rząd, aby w roku 2025 w ramach projektów pilotażowych w podmiotach Federacji wypracował nowy model wynagradzania pracowników sektora publicznego, a w roku 2026 podjął ostateczną decyzję dla całego kraju.

Osobną kwestią jest stworzenie dodatkowej motywacji młodych specjalistów, aby przyszli do pracy w szkole i widzieli w niej perspektywę rozwoju zawodowego i kariery. Jednocześnie przeznaczymy specjalnie ponad 9 miliardów rubli z budżetu federalnego na aktualizację infrastruktury uczelni pedagogicznych.

Nasza szkolna edukacja od zawsze słynęła z innowatorów i unikalnych, autorskich metod. To właśnie te zespoły nauczycielskie będą musiały wziąć udział w tworzeniu obiecujących szkół. W tym roku rozpoczniemy budowę pierwszych szkół edukacyjnych o statusie liderującym w obwodach riazańskim, pskowskim, biełgorodskim, Niżnym Nowogrodzie i nowogrodzkim. W przyszłości pojawią się we wszystkich okręgach federalnych: na Dalekim Wschodzie, na Syberii i w Donbasie. W sumie do 2030 roku otworzymy 12 takich szkół.

Teraz o treści nauczania. Obciążenie edukacyjne dzieci powinno być rozsądne i zrównoważone. I oczywiście wyraźnie nie jest to

dobrze dla istoty rzeczy, gdy uczą jednego na zajęciach, a pytają o coś innego na egzaminach. Taka rozbieżność, delikatnie mówiąc, pomiędzy programem nauczania a pytaniami egzaminacyjnymi – a to się niestety zdarza – zmusza rodziców do zatrudniania korepetytorów, na co nie każdego stać. Proszę moich kolegów z rządu, a także środowisko nauczycielskie i rodzicielskie, aby przyjrzyli się temu problemowi, jest to oczywiste.

W związku z tym o jednolitym egzaminie państwowym. Wciąż budzi szeroką dyskusję publiczną i kontrowersje, wszyscy jesteśmy tego świadomi. Rzeczywiście należy ulepszyć mechanizm ujednoliconego egzaminu państwowego.

Co sugeruję na tym etapie? Proponuję zrobić jeszcze jeden krok w tym kierunku – dać absolwentom, jak mówią, drugą szansę, a mianowicie: według wyboru ucznia zapewnić mu możliwość ponownego zdania jednolitego egzaminu państwowego z jednego z przedmiotów i to przed zakończeniem rekrutacji na uczelnie, aby mieć czas na złożenie dokumentów już z uwzględnieniem poprawek. Takie codzienne rzeczy, a jednak są dla ludzi ważne.

Drodzy koledzy!

W zeszłym roku rosyjska gospodarka rosła w tempie wyższym niż światowe. Pod tym wskaźnikiem wyprzedzamy nie tylko czołowe kraje Unii Europejskiej, ale także wszystkie państwa tzw. G7. Ale co chcę w związku z tym zauważyć? Chcę to podkreślić. Ogromną rolę odegrał w tym zasadniczy margines bezpieczeństwa, jaki został stworzony na przestrzeni ostatnich dziesięcioleci.

Dziś udział branż niesurowcowych w strukturze wzrostu z pewnością przekracza 90 proc., czyli gospodarka staje się coraz bardziej złożona, zaawansowana technologicznie, a przez to znacznie bardziej zrównoważona. Dziś Rosja jest największą gospodarką w Europie pod względem produktu krajowego brutto, pod względem parytetu siły nabywczej i piątą co do wielkości na świecie.

Tempo i, co najważniejsze, jakość wzrostu pozwalają mieć nadzieję, a nawet twierdzić, że w najbliższej przyszłości będziemy mogli zrobić kolejny krok naprzód: staniemy się jedną z czterech największych potęg gospodarczych świata. Taki rozwój powinien bezpośrednio przełożyć się na wzrost dochodów rodzin naszych obywateli.

W ciągu najbliższych sześciu lat udział wynagrodzeń w PKB kraju powinien wzrosnąć. Przed inflacją i dynamiką przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce indeksujemy płacę minimalną. Od 2020 roku płaca minimalna wzrosła półtorakrotnie – z 12 do 19 tysięcy rubli miesięcznie. Do 2030 roku płaca minimalna powinna ponownie niemal się podwoić – do 35 tys., co z pewnością wpłynie na wysokość świadczeń socjalnych, wynagrodzeń w sektorze publicznym i sektorach gospodarki.

Jednocześnie rozumiemy, jakie ryzyka i czynniki mogą prowadzić do spowolnienia wzrostu gospodarczego i naszego rozwoju jako całości. To przede wszystkim brak wykwalifikowanej kadry oraz własnych, zaawansowanych technologii – ich brak w niektórych obszarach. Tutaj trzeba działać proaktywnie, dlatego dzisiaj szczegółowo omówię te dwa strategicznie ważne tematy.

Zacznę od bazy kadrowej. W Rosji rośnie duże młode pokolenie. Co dziwne, istnieją problemy demograficzne związane ze wzrostem populacji i dużą liczbą młodych pokoleń. W 2030 r. w kraju będzie 8,3 mln obywateli w wieku od 20 do 24 lat, a w 2035 r. – 9,7 mln, czyli o 2,4 mln więcej niż obecnie. A to oczywiście wynik, uwzględniający miary demograficzne z poprzednich lat.

Zależy nam, aby ci ludzie, dzisiejsi nastolatki, stali się profesjonalistami w swojej dziedzinie, gotowymi do pracy w gospodarce XXI wieku. W tym kierunku będziemy kierować nowy projekt narodowy „Kadry”.

Z pewnością dużo o tym mówimy, ale musimy faktycznie wzmocnić powiązania między wszystkimi poziomami edukacji, od szkoły po

uniwersytet. Muszą działać w ramach jednej logiki, dla wspólnego rezultatu. Oczywiście ważny jest tutaj udział przyszłych pracodawców. Od bieżącego roku akademickiego we wszystkich szkołach w kraju funkcjonuje system poradnictwa zawodowego. Dzieci już od 6 klasy mogą zapoznać się z różnymi specjalnościami.

Zwracam się teraz z apelem do dyrektorów przedsiębiorstw, ośrodków naukowych i medycznych: proszę zaprosić do siebie uczniów, niech dzieci obejrzą warsztaty, tak jak mi zaproponowano na jednej z moich wycieczek, muzeów i laboratoriów. Proszę Cię, koniecznie zaangażuj się w tę pracę.

Opierając się na zasadach ścisłej współpracy pomiędzy edukacją i przedsiębiorstwami sektora realnego, my realizujemy projekt „Profesjonalizm”. Umożliwiło to aktualizację programów edukacyjnych dla przemysłu lotniczego i stoczniowego, farmaceutycznego, elektronicznego, obronnego i innych.

W tych obszarach do 2028 r. konieczne będzie przeszkolenie około miliona specjalistów w zawodach fizycznych. Musimy rozszerzyć takie podejście na cały system szkolnictwa zawodowego na poziomie średnim, włączając kształcenie szkół, szpitali, przychodni, sektora usług, turystyki, instytucji kultury i przemysłów kreatywnych.

Odrębnie polecam Rządowi wraz z regionami realizację programu naprawy i wyposażenia szkół średnich zawodowych. Trzeba uporządkować nie tylko budynki oświatowe, ale także obiekty sportowe, akademiki szkół technicznych i uczelni. W ciągu sześciu lat przeznaczymy na te cele 120 miliardów rubli z budżetu federalnego.

Przeznaczymy także dodatkowe 124 miliardy rubli i w ciągu najbliższych sześciu lat przeprowadzimy generalne remonty około 800 akademików uniwersyteckich.

Teraz o szkolnictwie wyższym w ogóle. Celem jest rozwój ośrodków nauki i edukacji na terenie całego kraju. Aby to

osiągnąć, do 2030 roku zbudujemy 25 kampusów uniwersyteckich. Rozmawialiśmy już o tym, ale teraz uważam, że trzeba to powtórzyć: w związku z tym proponuję rozszerzyć ten program i zbudować łącznie co najmniej 40 takich kampusów.

Będziemy musieli przeznaczyć na te cele z budżetu federalnego około 400 miliardów rubli, oczywiście zapewniając na kampusach wszelkie warunki, aby studenci, doktoranci, nauczyciele i młode rodziny mogły uczyć się, pracować i wychowywać dzieci.

Ogólnie rzecz biorąc, należy dosłownie uporządkować wszystkie sytuacje życiowe, z jakimi spotykają się młode matki i młodzi rodzice, i biorąc to pod uwagę, dostosować pracę systemu usług publicznych, sfery społecznej, opieki zdrowotnej, infrastruktury miejskiej i wiejskiej. Proszę rząd i regiony o dokładne rozważenie wszystkich tych kwestii.

Dalej. W swoim zeszłorocznym orędziu zapowiedział istotne zmiany w organizacji szkolnictwa wyższego i konieczność wykorzystania tu najlepszych, krajowych doświadczeń. Podstawy zawodowe przyszłego specjalisty kładzie się już na pierwszych latach, gdzie nauczane są podstawowe dyscypliny. Uważam za konieczne podniesienie poziomu wynagrodzeń nauczycieli tych przedmiotów. Proszę Rząd o zaproponowanie konkretnych parametrów tego rozwiązania i rozpoczęcie ich wdrażania już 1 września w trybie pilotażowym.

Konieczne będą dodatkowe środki: według wstępnych szacunków w tym roku – około 1,5 miliarda, następnie – 4,5 miliarda. Te pieniądze również policzyliśmy.

Zależy nam na zwiększaniu potencjału i jakości całego systemu szkolnictwa wyższego oraz wspieraniu uczelni, które dążą do rozwoju. Temu ma służyć nasz program „Priorytet 2030”. Jego finansowanie przewidywane jest do końca tego roku. Proponuję oczywiście przedłużyć go na kolejne sześć lat i przeznaczyć dodatkowe 190 miliardów rubli.

Kryteriami efektywności uczestniczących uczelni powinny być

projekty kadrowe i technologiczne z udziałem regionów, sektorów gospodarczych i społecznych, tworzenie faktycznie działających innowacyjnych firm i start-upów oraz przyciąganie studentów zagranicznych. Oczywiście pracę wszystkich rosyjskich uniwersytetów, szkół wyższych i szkół technicznych będziemy oceniać według tego, jak duże jest zapotrzebowanie na ich absolwentów i jak rosną ich pensje.

Drodzy przyjaciele!

Teraz kilka słów o technologicznych podstawach rozwoju. Podstawą jest tu oczywiście nauka. Na spotkaniu z naukowcami i pracownikami Rosyjskiej Akademii Nauk, która w tym roku obchodziła 300-lecie swego istnienia, powiedział, że nawet w najtrudniejszych okresach Rosja nigdy nie rezygnowała z rozwiązywania problemów natury fundamentalnej, zawsze myślała o przyszłość i teraz musimy zrobić to samo. Właściwie to właśnie staramy się robić.

Na przykład żaden inny kraj na świecie nie posiada takiej liczby instalacji naukowych klasy „meganauki”, jak obecnie Rosja. To wyjątkowe możliwości zarówno dla naszych naukowców, jak i dla partnerów, badaczy z innych krajów, których zapraszamy do współpracy.

Krajowa infrastruktura naukowa jest naszą potężną przewagą konkurencyjną zarówno w obszarze nauk podstawowych, jak i w tworzeniu podstaw dla farmacji, biologii, medycyny, mikroelektroniki, przemysłu chemicznego i produkcji nowych materiałów, dla rozwoju programów kosmicznych.

Uważam, że musimy ponad dwukrotnie zwiększyć łączne inwestycje państwa i biznesu w badania i rozwój, do 2030 roku zwiększyć ich udział do dwóch procent PKB i dzięki temu wskaźnikowi stać się jedną z wiodących potęg naukowych na świecie.

Chciałbym jeszcze raz powtórzyć: jednocześnie inwestycje w naukę i prywatny biznes muszą znacząco wzrosnąć – nie mniej niż podwoić się do 2030 roku. Oczywiście najważniejsza jest

skuteczność takich inwestycji. Mówimy o osiągnięciu konkretnego wyniku naukowego w każdym konkretnym przypadku. Musimy tutaj skorzystać z pozytywnych doświadczeń naszych federalnych programów badawczych w dziedzinie genetyki, rolnictwa i projektów Rosyjskiej Fundacji Nauki.

Biorąc pod uwagę aktualne zadania i wyzwania, dostosowaliśmy Strategię Rozwoju Naukowo-Technologicznego Rosji. W jej logice uruchamiamy także nowe narodowe projekty suwerenności technologicznej. Wymienię ich główne kierunki.

Pierwszy. Musimy być niezależni, posiadać wszystkie klucze technologiczne w tak wrażliwych obszarach, jak ochrona zdrowia obywateli i bezpieczeństwo żywnościowe.

Drugi. Konieczne jest osiągnięcie suwerenności technologicznej w obszarach przekrojowych zapewniających trwałość gospodarki całego kraju. Są to środki produkcji i obrabiarki, robotyka, wszelkiego rodzaju transport, bezzałogowe statki powietrzne, systemy morskie i inne, ekonomia danych, nowe materiały i chemia.

Trzeci. Musimy tworzyć produkty konkurencyjne w skali globalnej w oparciu o unikalne osiągnięcia krajowe, m.in. w obszarze technologii kosmicznych, jądrowych i nowych technologii energetycznych. Już teraz konieczne jest stworzenie otoczenia prawnego dla rozwoju branż i rynków przyszłości, ukształtowanie długoterminowego, przynajmniej do końca obecnej dekady, zamówienia na produkty high-tech, aby przedsiębiorstwa zrozumiały, co zasady, według których powinni pracować.

Konieczne jest także utworzenie wewnętrznych sieci współpracy i międzynarodowych platform technologicznych, uruchomienie seryjnej produkcji własnych urządzeń i komponentów oraz skupienie eksploracji geologicznej na poszukiwaniu surowców ziem rzadkich i innych surowców dla nowej gospodarki. Mamy to wszystko.

Pragnę podkreślić, że mówimy o naszych strategicznych podstawach na przyszłość, dlatego stworzymy wszystkie narzędzia i mechanizmy rozwoju, jakie mamy, aby rozwiązać te problemy, a także zapewnimy priorytetowe finansowanie budżetowe. Proszę Rząd i Zgromadzenie Federalne o uwzględnienie tego przy przygotowywaniu budżetu. Zawsze proszę, aby traktować to jako najwyższy priorytet.

Projekty dotyczące suwerenności technologicznej powinny stać się motorem odnowy naszego przemysłu, pomagając całej gospodarce osiągnąć wysoki poziom wydajności i konkurencyjności. Proponuję tutaj postawić sobie cel: udział krajowych towarów i usług high-tech w krajowym rynku w ciągu najbliższych sześciu lat powinien wzrosnąć półtorakrotnie, a wolumen eksportu surowców nieenergetycznych co najmniej dwie trzecie.

Podam jeszcze kilka liczb. W 1999 r. nasz udział w imporcie sięgnął 26 procent PKB – prawie 30 procent wszystkiego sprowadziliśmy z zagranicy. W ubiegłym roku wyniosło już 19 proc. PKB, czyli 32 biliony rubli. A w okresie do 2030 roku konieczne jest osiągnięcie poziomu importu nie większego niż 17 proc. PKB.

Oznacza to, że sami musimy produkować towary konsumpcyjne i inne w znacznie większych ilościach: leki, sprzęt, maszyny, pojazdy i tak dalej. Nie możemy zrobić wszystkiego, nie musimy dążyć do wytworzenia wszystkiego. Rząd jednak wie, nad czym należy popracować.

Podkreślę: biorąc pod uwagę stojące przed nami wyzwania demograficzne, wysoki popyt i, szczerze mówiąc, niedobory kadrowe, niezwykle ważne jest dla nas radykalne zwiększenie wydajności pracy – to jedno z kluczowych zadań.

A to oznacza wprowadzenie technologii cyfrowych do zarządzania, rozwój propozycji gospodarczych energooszczędnych i zasobooszczędnych oraz wdrażanie takich propozycji,

kompleksową modernizację potencjału przemysłowego, jego robotyzację i automatyzację. Do 2030 roku Rosja powinna znaleźć się w gronie 25 wiodących krajów na świecie pod względem liczby robotów przemysłowych. Wiadomo, jeśli będziemy pamiętać o tym, co mamy dzisiaj, to będzie to dobry wynik.

Będziemy w dalszym ciągu tworzyć specjalne branżowe centra kompetencji, w których będą uogólniane i powielane najlepsze praktyki odchudzonej produkcji w sferze ekonomicznej i społecznej. Do 2030 roku co najmniej 40 proc. średnich i dużych przedsiębiorstw podstawowych i podstawowych sektorów gospodarki oraz wszystkie instytucje społeczne muszą zostać objęte projektami zwiększającymi produktywność pracy. To ogólna, ogromna, ale bardzo ważna praca.

Ponadto zaawansowane szkoły inżynierskie, które powstają na bazie uniwersytetów, powinny mieć na celu zwiększenie wydajności i ponowne wyposażenie produkcji. Naszym celem było utworzenie 50 takich szkół. Powstało ich już 30, a w tym roku uruchamiamy kolejnych 20.

Proponuję rozszerzyć ten program na kolejnych 50 szkół inżynierskich. Czyli w sumie rozwinąć sieć na terenie całego kraju – sieć 100 takich ośrodków, które będą kształcić wysoko wykwalifikowanych specjalistów i oferować oryginalne rozwiązania techniczne w różnych obszarach: w przemyśle, rolnictwie, budownictwie, transporcie i sferze społecznej.

Oczywiście w każdym z tych obszarów zawsze musimy wykorzystywać sztuczną inteligencję – powinniśmy do tego dążyć. Konieczne jest także unowocześnienie sieci bibliotek naukowo-technicznych w uczelniach i organizacjach naukowych, tak aby stały się one prawdziwymi cyfrowymi centrami wiedzy i informacji. Przeznaczmy na te cele dodatkowe 9 miliardów rubli.

Drodzy koledzy! W ostatnich latach w Rosji otwarto setki nowych zakładów, fabryk i zakładów produkcyjnych. Otwierają

się, otwierają, jesteśmy już do tego przyzwyczajeni. Jest to praca ciągła. Ale wśród nich są też takie giganty przemysłowe, takie jak zakład górniczo-hutniczy „Udokan” w Transbaikalii, Tajszecka huta aluminium w obwodzie irkuckim, Murmańskie centrum budowy wielkotonazowych konstrukcji morskich oraz „ZapSibNieftechim” w obwodzie tiumeńskim. Tę listę można oczywiście kontynuować.

Należy pamiętać, że w ciągu najbliższych sześciu lat poziom wartości dodanej brutto rosyjskiego przemysłu wytwórczego powinien wzrosnąć o nie mniej niż 40 proc. w porównaniu z 2022 rokiem. Tak przyspieszony rozwój przemysłu oznacza powstanie tysięcy nowych gałęzi przemysłu, nowoczesnych, dobrze płatnych miejsc pracy.

Stworzyliśmy już swego rodzaju industrialne „menu”. Firmy realizujące projekty przemysłowe mogą wybrać optymalne środki wsparcia, umowy o ochronie i promocji inwestycji kapitałowych, specjalne umowy inwestycyjne, platformę inwestycyjną klastra i tak dalej. Wynaleziono i używa się całkiem sporo narzędzi. Na pewno wszystkie te mechanizmy rozwinjemy.

Tym samym w ciągu sześciu lat przeznaczymy dodatkowe 120 miliardów rubli na dotowanie firm na badania i rozwój oraz rozwój kredytów hipotecznych na cele przemysłowe. A dzięki temu programowi dodatkowo wybudujemy i zmodernizujemy ponad 10 milionów metrów kwadratowych powierzchni produkcyjnej. Chcę tylko zwrócić uwagę dla porównania. Swoją drogą to plus za tempo, które już nabraliśmy.

Tutaj dla porównania. Dziś w Rosji rocznie buduje się około 4 milionów metrów kwadratowych powierzchni produkcyjnej. To znaczący wskaźnik odnowy naszego potencjału przemysłowego, a my, jak powiedziałem, zarobimy dodatkowe 10 milionów.

Dalej. Uzupełnimy Fundusz Rozwoju Przemysłu o 300 miliardów rubli. Prawie podwoimy jego kapitał i skierujemy go na wspieranie projektów high-tech. Dodatkowo w ramach klastrowej

platformy inwestycyjnej przeznaczymy jeszcze co najmniej 200 miliardów na dopłaty do oprocentowania projektów dotyczących wytwarzania priorytetowych produktów przemysłowych. Aby pobudzić odnowę mocy produkcyjnych przedsiębiorstw produkcyjnych, proponuję zwiększyć podstawę naliczania dla nich amortyzacji. Wyniesie ona 200 proc. kosztów rosyjskiego sprzętu i prac badawczo-rozwojowych. Wydaje się to nudną substancją, ale wyjaśnię, o czym mówimy. Jeśli firma kupi maszyny krajowe za 10 milionów rubli, będzie mogła obniżyć podstawę opodatkowania o 20 milionów. To poważne wsparcie.

Będziemy kontynuować rozwój przemysłowych parków technologicznych, kładąc nacisk na lokowanie małych i średnich przedsiębiorstw zgodnie z naszymi priorytetami technologicznymi. Ważne jest tutaj wykorzystanie podejścia klastrowego, gdy firmy rozwijają się wraz ze swoimi podwykonawcami i dostawcami, a ich współpraca przynosi obustronny efekt dla wszystkich. Chciałbym zwrócić uwagę Rządu na potrzebę utworzenia do 2030 roku co najmniej 100 takich obiektów więcej. Powinny tworzyć punkty wzrostu w całym kraju i stymulować inwestycje.

Stawiamy sobie cel: do 2030 roku wolumen inwestycji w kluczowych branżach powinien wzrosnąć o 70 proc. Swoją drogą, mamy tu dobrą dynamikę. Powiedziałbym nawet, że bardzo dobrze. Dobry.

Skumulowane tempo wzrostu inwestycji w 2021 roku wyniosło 8,6 proc., a planowano 4,5. W 2022 r. – 15,9 proc. przy planie 9,5. A w ciągu dziewięciu miesięcy ubiegłego roku, przy planie na rok wynoszącym 15,1 proc., wzrost wyniósł 26,6 proc. Musimy nadal działać w przyspieszonym tempie.

Nasz system bankowy i giełda muszą w pełni zapewnić napływ kapitału do gospodarki, do jej sektora realnego, w tym poprzez mechanizmy finansowania projektowego i kapitałowego. W ciągu najbliższych dwóch lat projekty przemysłowe z inwestycjami o wartości ponad 200 miliardów rubli będą wspierane funduszami

kapitałowymi. Znaczenie tego mechanizmu jest takie, że Korporacja Rozwoju «ВЭБ.РФ» " VEB.RF Development Corporation" przy udziale banków komercyjnych wchodzi w kapitał spółek high-tech i udziela pomocy w fazie ich aktywnego wzrostu.

Wydałem już polecenie uruchomienia specjalnego reżimu dla pierwszych ofert publicznych akcji spółek działających w priorytetowych obszarach zaawansowanych technologii. Chciałbym zwrócić uwagę moich kolegów i kolegów z Ministerstwa Finansów i Banku Centralnego: konieczne jest przyspieszenie uruchomienia tego mechanizmu, w tym rekompensaty za koszty plasowania papierów wartościowych. Trzeba to w końcu zrobić.

Powtarzam: rosyjska giełda musi wzmocnić swoją rolę jako źródło inwestycji. Jej kapitalizacja do 2030 roku powinna się podwoić w porównaniu z obecnym poziomem i wynieść 66 proc. PKB. Jednocześnie ważne jest, aby obywatele mieli możliwość rzetelnego inwestowania swoich oszczędności w rozwój kraju i uzyskiwania dodatkowych dochodów.

Decyzja została już podjęta: dobrowolne oszczędności w niepaństwowych funduszach emerytalnych w wysokości do 2 milionów 8 tysięcy rubli będą ubezpieczone przez państwo, czyli ich zwrot będzie gwarantowany.

Ponadto długoterminowe rachunki indywidualne i inwestycyjne będą ubezpieczone do 1,4 miliona rubli. Na inwestycje obywateli w długoterminowe instrumenty finansowe w wysokości do 400 tys. rubli rocznie będziemy rozdawać jedno odliczenie podatkowe.

Jednocześnie uważam, że konieczne jest uruchomienie nowego instrumentu – tzw. certyfikatu oszczędnościowego. Obywatele będą mogli lokować swoje oszczędności w bankach na długi okres – ponad trzy lata. Certyfikat będzie nieodwołalny, co oznacza, że banki będą mogły oferować klientom wyższe, korzystne dochody odsetkowe. Oczywiście fundusze tych obywateli będą również ubezpieczone przez państwo na kwotę do 2,8 mln rubli,

czyli dwukrotnie więcej niż w przypadku zwykłych lokat bankowych.

Podkreślam: wszelkie działania państwa wspierającego inwestycje, tworzenie i modernizację przedsiębiorstw muszą być powiązane ze wzrostem wynagrodzeń pracowników, poprawą warunków pracy i pakietów socjalnych dla pracowników.

Oczywiście jest podstawowy wymóg: krajowy biznes musi działać na obszarze rosyjskiej jurysdykcji i nie wycofywać środków za granicę, gdzie, jak się okazuje, wszystko można stracić. A teraz ja i moi koledzy z pracy spotykamy się i zastanawiamy, jak możemy im pomóc coś z tego wyciągnąć. Nie musimy go tam zabierać i wtedy nie będziemy musieli decydować, jak go zwrócić.

Należy inwestować środki w Rosji, w regionach, w rozwój firm, w szkolenie personelu. Najbardziej niezawodną ochroną majątku i kapitału rosyjskiego biznesu jest nasze silne, suwerenne państwo.

Zdecydowana większość przedsiębiorców zajmuje stanowiska krajowe, patriotyczne. A firma działająca tutaj, w Rosji, musi mieć gwarancje nienaruszalności majątku, majątku i nowych inwestycji. Inwestycje tutaj i ochrona inwestycji, ochrona praw przedsiębiorców są oczywiście ze sobą powiązane i musimy o to zadbać. Leży to w interesie państwa, całego społeczeństwa, w interesie milionów ludzi, którzy pracują w prywatnym biznesie, dużym, średnim i małym.

Zawsze mówiłem i powtarzam: nikomu – ani urzędnikom państwowym, ani funkcjonariuszom organów ścigania – nie wolno uciskać ludzi, łamać prawa ani wykorzystywać go do celów osobistych. Ludzie, także ci ze świata biznesu – i teraz o nich mówię – potrzebują pomocy. Tworzą miejsca pracy, zapewniają pracowników i płacą ludziom pensje. To jest powołanie władz – pomagać.

Drodzy koledzy!

Małe i średnie przedsiębiorstwa w coraz większym stopniu przyczyniają się do wzrostu gospodarczego. Dziś jego udział w takich branżach jak produkcja, turystyka, IT przekracza 21 proc. Swoją obecność zaznaczyły setki nowych krajowych marek. W zeszłym roku w Rosji zarejestrowano 1 milion 200 tysięcy nowych firm z zakresu małych i średnich przedsiębiorstw.

Uwaga: jest to najwyższy wynik od pięciu lat. Ludzie starają się założyć własny biznes, wierzą w siebie, w swój kraj i swój sukces. Szczególnie chciałbym zauważyć, że w 2023 roku o 20 proc. wzrosła liczba młodych przedsiębiorców do 25. roku życia. Dziś jest ich ponad 240 tys.

Trzeba tę twórczą energię wspierać, aby w ciągu najbliższych sześciu lat średni dochód na pracownika zatrudnionego w małych i średnich przedsiębiorstwach rósł szybciej niż tempo wzrostu PKB. Oznacza to, że wydajność takiego biznesu i jego wskaźniki jakości powinny wzrosnąć.

Mówiłem już, że nie powinno dojść do sytuacji, w której nabieranie dynamiki dla przedsiębiorstw byłoby w rzeczywistości nieopłacalne, ponieważ płatności podatkowe w okresie przejścia od uproszczonego do ogólnego systemu podatkowego gwałtownie rosną. Okazuje się, że państwo pcha przedsiębiorców w stronę rozdrobnienia – w kierunku innych metod tzw. optymalizacji obciążeń fiskalnych.

Proszę Rząd, wspólnie z parlamentarzystami, o wypracowanie parametrów amnestii dla małych firm, które mimo faktycznego rozwoju swojej działalności, zmuszone były do wykorzystania z programów optymalizacji podatkowej.

Co jest tu ważne? Takie firmy muszą oczywiście porzucić sztuczną, w istocie pozorowaną, fragmentaryzację biznesu i przejść do normalnej, cywilizowanej pracy „na biało”. Jednocześnie podkreślam: nie będzie kar, podkreślam to szczególnie, nie będzie kar, sankcji, ani przeliczenia podatków za poprzednie okresy. Taki jest sens amnestii.

Ponadto polecam Rządowi, aby poczynawszy od przyszłego roku zapewnił mechanizm umożliwiający nie gwałtowne, ale stopniowe zwiększanie obciążeń podatkowych dla spółek, które przechodzą z „uproszczonego” systemu podatkowego na ogólny system podatkowy.

Dalej. Podjęliśmy decyzję np. o tymczasowym moratorium na inspekcje. Działanie to było w pełni uzasadnione. Firmom, które gwarantują wysoką jakość towarów i usług oraz są odpowiedzialne wobec konsumentów, można i należy ufać.

Dlatego uważam za możliwe od 1 stycznia 2025 r. rezygnację z tymczasowych moratoriów na kontrole przedsiębiorców i zamiast tego, biorąc pod uwagę zgromadzone doświadczenia, całkowicie przejść na podejście oparte na ryzyku, umocowując je w prawie. Tam, gdzie nie ma zagrożeń, należy zastosować środki zapobiegawcze i tym samym zminimalizować liczbę kontroli.

I dalej. Proponuję przyznać małym firmom specjalne prawo – raz na pięć lat do ubiegania się o wakacje kredytowe na okres do sześciu miesięcy bez pogorszenia historii kredytowej.

Powtarzam: musimy stworzyć wszystkie warunki, aby małe i przedsiębiorstwa średniej wielkości rozwijały się dynamicznie, a jakość tego wzrostu podnosiły zaawansowane technologicznie obszary działalności produkcyjnej. Ogólnie rzecz biorąc, należy złagodzić system podatkowy dla małych i średnich przedsiębiorstw produkcyjnych.

Proszę Rząd o przedstawienie konkretnych propozycji w tym zakresie. Rozmawialiśmy o tym wiele razy. Proszę, właściwie propozycje już są gotowe.

Chciałbym szczególnie zwrócić uwagę na pracę małych i średnich przedsiębiorstw na obszarach wiejskich oraz w kompleksie rolno-przemysłowym. Teraz nie tylko w pełni zaopatrujemy się w żywność. Rosja jest liderem na światowym rynku pszenicy. Jesteśmy jednym z dwudziestu wiodących krajów eksportujących żywność. Dziękuję pracownikom rolnym, rolnikom, specjalistom

zajmującym się rolnictwem w ogóle – dziękuję za imponujące wyniki.

Do 2030 roku wolumen produkcji rosyjskiego kompleksu rolno-przemysłowego powinien jeszcze wzrosnąć co najmniej o jedną czwartą w porównaniu do 2021 roku, a eksport powinien wzrosnąć półtorakrotnie. Na pewno będziemy nadal wspierać przemysł, a także program kompleksowego rozwoju obszarów wiejskich, w tym remonty i modernizację urzędów pocztowych.

Stosujemy specjalne rozwiązanie dla rozwoju regionów nadmorskich. Przypomnę: mamy zasadę „kwota pod kil” (patrz: https://aif.ru/money/economy/kvoty_pod_kil_pochemu_buksuet_plan_vozrozhdeniya_promyslovogo_sudostroeniya

– PZ). Należy jej ściśle przestrzegać. Rzec w tym, jak część obecnych tu wie, że przedsiębiorstwa otrzymują kwoty na produkcję owoców morza w ramach obowiązku zakupu nowych statków rybackich produkcji rosyjskiej i odnowienia floty.

Jednocześnie w tym roku do budżetu federalnego wpłynęły znaczne pieniądze ze sprzedaży kwot na owoce morza – około 200 miliardów rubli. Jest tu Anton Germanowicz [Siłuanow], zgodziliśmy się z nim – proponuję, aby część tych środków przeznaczyć na rozwój społeczny gmin, na których opiera się nasz przemysł rybny.

Drodzy koledzy!

We współczesnych warunkach zwiększanie efektywności wszystkich obszarów produktywności pracy nierozzerwalnie wiąże się z cyfryzacją, z wykorzystaniem technologii sztucznej inteligencji – już o tym wspominałem. Takie rozwiązania pozwalają na tworzenie platform cyfrowych, które pozwalają na optymalną interakcję pomiędzy obywatelami, biznesem i państwem.

Konieczne jest zatem stworzenie platformy, która pomoże obywatelom zachować i utrzymać zdrowie przez całe życie oraz

wykorzystać potencjał całego systemu opieki zdrowotnej. Przykładowo na podstawie cyfrowych danych profilowych będzie mógł uzyskać zdalną opinię specjalisty w federalnym centrum medycznym, a lekarz lub lekarz rodzinny będzie mógł ocenić całościowy obraz stanu zdrowia danej osoby, przewidzieć wystąpienie choroby, zapobiegać powikłaniom i wybierać indywidualną, a tym samym najskuteczniejszą taktykę leczenia.

Wszystko, o czym mówię, nie jest jakąś spekulacją na temat odległej przyszłości. Takie praktyki są już wdrażane w pracy wiodących ośrodków medycznych. Celem jest ich dystrybucja na terenie całego kraju, uczynienie ich powszechnymi i dostępnymi.

Uważam, że do 2030 roku konieczne jest utworzenie platform cyfrowych we wszystkich kluczowych sektorach gospodarki i sfery społecznej. Te i inne złożone zadania zostaną rozwiązane w ramach nowego krajowego projektu „Gospodarka danych”. Na jego realizację przeznaczymy co najmniej 700 miliardów rubli w ciągu najbliższych sześciu lat.

Przed państwem takie technologie i zintegrowane platformy otwierają ogromne możliwości planowania i rozwoju gospodarki poszczególnych branż, regionów i miast, efektywnego zarządzania naszymi programami i projektami krajowymi. Najważniejsze jest to, że będziemy mogli nadal budować pracę wszystkich szczebli władzy wokół interesów każdego człowieka, każdej rodziny, aby świadczyć usługi państwowe i komunalne obywatelom i przedsiębiorstwom proaktywnie, w dogodnym formacie i możliwie najszybciej wyniki.

Nawiasem mówiąc, Rosja jest już jednym ze światowych liderów w realizacji usług rządowych w formie elektronicznej. Wiele z nich, w tym kraje europejskie, nie osiągnęło jeszcze naszego poziomu. Ale oczywiście nie powinniśmy i nie mamy zamiaru stać w miejscu.

Ważnym elementem platform cyfrowych są algorytmy sztucznej

inteligencji. Tutaj również musimy być samowystarczalni i konkurencyjni. Podpisano już dekret zatwierdzający zaktualizowaną wersję Narodowej Strategii Rozwoju Sztucznej Inteligencji. Wyznacza nowe cele, w tym konieczność zapewnienia suwerenności technologicznej w tak rewolucyjnych obszarach, jak generatywna sztuczna inteligencja i duże modele językowe. Ich wdrożenie zapowiada prawdziwy przełom w gospodarce i sferze społecznej, to powinien być prawdziwy przełom. Aby to osiągnąć, musimy zwiększyć nasze zasoby obliczeniowe. Tym samym do 2030 roku łączna moc krajowych superkomputerów powinna zostać zwiększona co najmniej 10-krotnie. Jest to zadanie absolutnie realistyczne.

Generalnie konieczny jest rozwój całej infrastruktury gospodarki opartej na danych. Proszę Rząd o zaproponowanie konkretnych działań wspierających firmy i start-upy, które produkują sprzęt do przechowywania i przetwarzania danych, a także tworzą oprogramowanie. Konieczne jest, aby tempo wzrostu inwestycji w krajowe rozwiązania informatyczne było co najmniej dwukrotnie wyższe niż tempo wzrostu gospodarki. Warunki korzystania z systemów cyfrowych powinny panować nie tylko w megamiastach, ale także w małych miasteczkach, na obszarach wiejskich i odległych, wzdłuż autostrad federalnych i regionalnych, dróg lokalnych. Aby tego dokonać, w ciągu najbliższej dekady konieczne jest zapewnienie dostępu do szybkiego Internetu na niemal całym terytorium Rosji. Rozwiążemy ten problem, m.in. pomnażając naszą konstelację satelitów, i przeznaczymy na jej rozwój 116 miliardów rubli.

Drodzy koledzy!

Teraz chciałbym osobno zająć się kwestiami rozwoju regionalnego. Co się proponuje? Przede wszystkim konieczne jest zmniejszenie zadłużenia podmiotów wchodzących w skład Federacji Rosyjskiej. Uważam za konieczne umorzenie dwóch trzecich zadłużenia regionów z tytułu kredytów budżetowych. Według szacunków pozwoli im to zaoszczędzić około 200 miliardów rubli rocznie w latach 2025–2028.

Uwaga: te zaoszczędzone środki powinny, jak to się mówi, „pokolorować” i skierować je przez regiony na wsparcie inwestycji i projektów infrastrukturalnych. Drodzy koledzy, zwracam na to waszą uwagę.

Dalej. W 2021 roku uruchomiliśmy program infrastrukturalnych pożyczek budżetowych o wartości 500 miliardów rubli, a następnie rozszerzyliśmy go do biliona. Przypomnę, że takie pożyczki są udzielane regionowi w wysokości trzech procent rocznie na okres do 15 lat. Doskonałe narzędzie do rozwoju. Środki te przeznaczane są na projekty rozwojowe, a regiony zauważają wysoką skuteczność tego mechanizmu. Pożyczki te nie są umorzone, ale w tym roku podmioty Federacji rozpoczną spłatę tych długów. A środki zwracane do budżetu federalnego proponuję ponownie zainwestować w rozwój regionów, skierować je do udzielania nowych pożyczek budżetowych na infrastrukturę i w ogóle od 2025 roku zwiększymy portfel kredytów infrastrukturalnych dla podmiotów wchodzących w ich skład Federacji o co najmniej 250 miliardów rubli rocznie.

Uważam także, że należy zapewnić regionom większe możliwości zarządzania środkami, aby osiągnąć cele projektów krajowych.

Podam konkretny przykład. Przedmiotem Federacji jest modernizacja np. kliniki i przeprowadzanie wysokiej jakości napraw. Jeśli zostaną środki, nie można ich zwrócić do budżetu federalnego, ale można je przeznaczyć na przykład na zakup sprzętu do odnowionej kliniki i tak dalej.

I oczywiście będziemy wspierać te podmioty Federacji, które mają potencjał rozwoju, ale trzeba pomóc go otworzyć, uruchomić projekty w realnym sektorze gospodarki, infrastrukturze, która stanie się motorem napędowym tych terenów.

Obecnie 10 podmiotów Federacji dysponujących niskimi środkami budżetowymi realizuje indywidualne programy rozwoju społeczno-gospodarczego. Proszę rząd o przedłużenie tych programów na

kolejne sześć lat.

Do roku 2030 wszystkie nasze regiony powinny stać się bardziej samowystarczalne gospodarczo. Powtarzam, jest to kwestia sprawiedliwości, równych warunków samorealizacji obywateli i wysokich standardów życia w całym kraju.

Drodzy koledzy!

Jak widać plany są duże i wydatki również. Nadchodzą inwestycje na dużą skalę w sferze społecznej, demografii, ekonomii, nauki, technologii i infrastruktury.

W związku z tym chciałbym porozmawiać o systemie podatkowym. Oczywiście musi zapewnić przepływ środków na rozwiązywanie problemów krajowych, a także na realizację programów regionalnych i ma na celu zmniejszanie nierówności nie tylko w społeczeństwie, ale także w rozwoju społeczno-gospodarczym podmiotów wchodzących w skład Federacja; uwzględnić poziom dochodów obywateli i przedsiębiorstw.

Proponuję przemyśleć podejścia do modernizacji naszego systemu podatkowego, w celu bardziej sprawiedliwego podziału obciążeń podatkowych na osoby o wyższych dochodach osobistych i korporacyjnych.

I przeciwnie, musimy zmniejszyć obciążenia podatkowe rodzin, m.in. poprzez odliczenia, o których już dzisiaj wspomniałam. Stymulowanie przedsiębiorstw inwestujących w rozwój, w realizację projektów infrastrukturalnych i społecznych. Jednocześnie konieczne jest oczywiście zamknięcie wszelkiego rodzaju luk prawnych wykorzystywanych przez niektóre przedsiębiorstwa w celu uchylania się od płacenia podatków lub zaniżania ich płatności. Proszę Dumę Państwową i Rząd o przedstawienie w najbliższej przyszłości konkretnego zestawu propozycji w tej sprawie. A w przyszłości, biorąc pod uwagę przyjęte zmiany, proponuję ustalić główne parametry podatkowe do 2030 roku i tym samym zapewnić stabilne i przewidywalne warunki realizacji wszelkich, także długoterminowych,

projektów inwestycyjnych. Właśnie o to proszą firmy podczas naszych bezpośrednich kontaktów.

Drodzy koledzy!

Decyzje w zakresie wsparcia finansowego regionów i wzrostu gospodarczego powinny służyć poprawie jakości życia ludzi i to we wszystkich podmiotach Federacji. Przedłużyliśmy już do 2030 r. specjalne programy rozwojowe dla takich regionów jak Kaukaz Północny i Obwód Kaliningradzki, Donbas i Noworosja, Krym i Sewastopol, Arktyka i Daleki Wschód. Przygotowano generalne plany zagospodarowania przestrzennego dla 22 miast i aglomeracji Dalekiego Wschodu, takie same prace trwają dla osiedli w Arktyce.

Teraz musimy zrobić kolejny krok. Proponuję ustalić listę ponad 200 dużych i małych miast. Dla każdego z nich należy opracować i wdrożyć własny plan generalny, a ogólnie program rozwoju musi obejmować około dwóch tysięcy osiedli, w tym wsie i miasta. Rozwiązania wspierające podmioty Federacji, o których dzisiaj mówiłem, w tym pożyczki infrastrukturalne, również tutaj powinny się sprawdzić.

Chciałbym zaapelować do szefów regionów. Zasoby te również należy wykorzystać rozszerzenia kompetencji gmin. Tak, pamiętam spotkanie z naczelników niektórych gmin na ich forum tutaj, w Moskwie. Władze lokalne mają szczególną rolę i odpowiedzialność. To tutaj ludzie i obywatele udają się ze swoimi codziennymi potrzebami. Chciałbym podziękować naszym burmistrzom, starostom i zastępcom za pracę i dbałość o potrzeby ludzi. A szczególnie chciałbym wspomnieć o pracownikach miejskich, którzy pracują w pobliżu strefy działań wojennych i dzielą się wszystkimi próbami ze swoimi rodakami.

Współautorami planów rozwoju miast powinni być ich mieszkańcy. Musimy aktywnie wykorzystywać mechanizmy, w których sami obywatele określają, na jakie cele i na jakie problemy należy

przeznaczyć pieniądze w pierwszej kolejności. Proponuję zwiększyć dofinansowanie tego typu projektów o charakterze zasadniczo publicznym z budżetów federalnych i regionalnych.

Przedłużymy także do 2030 roku ogólnorosyjski konkurs na najlepsze projekty tworzenia komfortowego środowiska miejskiego w małych miasteczkach i osadach historycznych.

W całej Rosji w ciągu sześciu lat ulepszymy ponad 30 tysięcy przestrzeni publicznych. Proszę także Rząd o dodatkowe wsparcie dla regionów, które odbudowują nadbrzeża, parki, place i historyczne centra miast. Przeznaczmy 360 miliardów rubli na poprawę i duże projekty w tym obszarze.

Zabytkowe budowle, osiedla, świątynie są widzialnym ucieleśnieniem naszej tożsamości narodowej, nierozzerwalnym połączeniem pokoleń. Proszę Rząd, parlamentarzystów i wyspecjalizowane komisje Rady Państwa, oczywiście przy udziale społeczeństwa, o analizę ram regulacyjnych w zakresie ochrony i użytkowania obiektów dziedzictwa kulturowego. Należy wyeliminować wyraźnie zbędne, sprzeczne wymagania, przez co czasami zabytek ulega zniszczeniu na naszych oczach, a formalnie, zgodnie z prawem, nie da się szybko podjąć działań w celu jego ratowania.

Proponuję sformułowanie długoterminowego programu ochrony rosyjskich obiektów dziedzictwa kulturowego. Mam nadzieję, że będziemy to akceptować przez 20 lat. Konieczne jest zapewnienie środków wspierających obywateli, przedsiębiorstwa i stowarzyszenia publiczne, które są gotowe zainwestować swoją pracę, czas i pieniądze w renowację zabytków.

Wypróbujemy takie mechanizmy w tym roku w pilotażowym projekcie Instytutu Rozwoju „DOM.RF” («ДОМ.РФ»). Weźmie w nim udział pięć obwodów: zabajkałski, nowogrodzki, riazański, smoleński i twerski. A do 2030 roku co najmniej tysiąc obiektów dziedzictwa kulturowego w całym kraju trzeba uporządkować i dać im drugie życie, aby służyły ludziom i

ozdabiały nasze miasta i wsie.

Na pewno będziemy kontynuować fundamentalne projekty z zakresu kultury i utrzymać ich finansowanie. Zmodernizujemy infrastrukturę muzeów, teatrów, bibliotek, klubów, szkół artystycznych i kin. W ciągu sześciu lat dodatkowo przeznaczymy ponad 100 miliardów rubli na projekty edukacyjne, edukacyjne, historyczne i inne popularne projekty kreatywne w kinie, Internecie i sieciach społecznościowych.

Proponuję także rozszerzenie programu „Karta Puszkina”, za pomocą którego uczniowie i młodzież mogą bezpłatnie odwiedzać kina, muzea, teatry i wystawy, a same instytucje kulturalne otrzymują zachętę do opracowywania i uruchamiania nowych projektów, w tym z udziałem biznesu . Proszę Rząd o przygotowanie dodatkowych propozycji.

Ponadto, analogicznie do programów „Ziemski Nauczyciel” i „Ziemski Doktor”, w 2025 roku uruchomimy program „Ziemski Pracownik Kultury”. Ludzie cały czas o tym mówią na spotkaniach. Specjalista, który przeprowadzi się do pracy na wsi lub w małym miasteczku, będzie mógł otrzymać jednorazową wypłatę w wysokości 1 miliona rubli, a na Dalekim Wschodzie, w Donbasie i Noworosji kwota ta będzie dwukrotnie wyższa – 2 miliony rubli.

Kolejna dodatkowa decyzja, którą należy sfinalizować i zaakceptować. Proszę Rząd o zapewnienie specjalnych warunków dla kredytów hipotecznych dla rodzin, szczególnie dla małych miast, a także dla tych regionów, gdzie nowe budynki mieszkalne powstają w małych ilościach lub nie ma ich wcale. Musimy to zrobić jak najszybciej i rozwiązać kwestię kluczowych parametrów, m.in. wysokości wkładu własnego i oprocentowania kredytu. Proszę o tym pamiętać, będę czekać na sugestie z Waszej strony.

Dalej. Będziemy także kontynuować specjalne programy kredytów hipotecznych ze stawką 2 procent dla mieszkańców Dalekiego

Wschodu i Arktyki, Donbasu i Noworosji. Uczestnicy i weterani specjalnych operacji wojskowych będą mogli otrzymać pożyczki na tych samych preferencyjnych warunkach w tych regionach.

Odrębnie będziemy wspierać projekty zintegrowanego rozwoju obszarów mieszkalnych, budowy osiedli mieszkaniowych wraz z całą infrastrukturą w regionach o niewystarczającym poziomie rozwoju społeczno-gospodarczego, gdzie wiele naszych zwykłych propozycji nie sprawdza się. Dla tych terytoriów przeznaczymy na te cele dodatkowe 120 miliardów rubli.

W związku z tym następujące zadanie systemowe. Dzięki wsparciu federalnemu wiele regionów znacznie zwiększyło tempo przesiedlania mieszkań awaryjnych. W sumie w ciągu ostatnich 16 lat do nowych mieszkań przeprowadziło się 1 milion 730 tysięcy osób. Ważne jest, aby w ciągu najbliższych sześciu lat nie spowalniać tego tempa. Proszę Rząd o przygotowanie i uruchomić nowy program relokacji mieszkań awaryjnych.

W zakresie mieszkalnictwa i systemów usług komunalnych będziemy zwiększać tempo modernizacji infrastruktury użyteczności publicznej. Do 2030 r. na te cele przeznaczone zostanie łącznie 4,5 bln rubli, włączając w to firmy prywatne.

Będziemy kontynuować realizację naszego projektu „Czysta Woda”. Dla wielu naszych miast i osiedli wiejskich problem ten jest niezwykle palący. Przede wszystkim mówimy o niezawodnym zaopatrzeniu w wysokiej jakości wodę pitną.

Osobnym tematem jest zgazowanie. W planach jest dostarczenie tego przyjaznego dla środowiska paliwa do miast i regionów Jakucji, Buriacji, Chabarowska, Primorskiego, Terytoriów Zabajkałskich, Obwodów Murmańskiego i Amurskiego, Żydowskiego Obwodu Autonomicznego, Karelii i tak dużego rosyjskiego miasta jak Krasnojarsk. LNG wykorzystujemy także do zgazowania Kamczatki i niektórych innych obszarów.

Naturalnie umożliwi to rozszerzenie programu gazyfikacji społecznej. Dzięki niemu gaz dotarł już bezpłatnie do granic 1

mln 100 tys. obszarów. Zgłoszenia są nadal przyjmowane, a my pomagamy uprzywilejowanym kategoriom obywateli, w tym rodzinom uczestników specjalnej operacji wojskowej, w komunikacji gazowej na terenie obiektu.

Co chciałbym teraz powiedzieć osobno? W granicach wielu miejscowości, w których zainstalowano już gaz sieciowy, zlokalizowane są stowarzyszenia ogrodnicze. Ludzie od lat, czasem z pokolenia na pokolenie, uprawiają swoje działki, a teraz budują na nich domy, w których mogą mieszkać przez cały rok, ale nie mogą się podłączyć do sieci, bo partnerstwa ogrodnicze nie są objęte programem Społecznym. Program zgazowania.

Problem dotyczy milionów rodzin! Oczywiście trzeba to rozwiązać i to w interesie naszych obywateli, czyli rozszerzyć program społecznej gazyfikacji i poprowadzić sieci aż do granic działek z domem stowarzyszeń ogrodniczych.

Wsparcie otrzymają także mieszkańcy odległych terytoriów północnych i Dalekiego Wschodu, gdzie w nadchodzących latach nie będzie gazu sieciowego. Dziś za swoje domy płacą węglem lub drewnem opałowym. Teraz, dzięki dotacjom państwa, będą mogli zakupić nowoczesny, ekologiczny sprzęt, produkcji krajowej. W pierwszej kolejności wsparcie powinny otrzymać rodziny najbardziej potrzebujące. Na te cele przeznaczymy także dodatkowe 32 miliardy rubli.

Biorąc pod uwagę nowoczesne standardy ochrony środowiska, będziemy rozwijać transport publiczny i obniżać jego wiek. Do 2030 roku podmioty Federacji otrzymają dodatkowo około 40 tys. autobusów, trolejbusów, tramwajów i autobusów elektrycznych. Na ten program odnowy komunikacji miejskiej przeznaczymy dodatkowo 150 miliardów rubli z budżetu federalnego.

Będziemy także unowocześniać tabor autobusów szkolnych w tempie co najmniej 3 tys. pojazdów rocznie, co jest szczególnie istotne w przypadku małych miast i obszarów

wiejskich. Mówią o tym zarówno mieszkańcy, jak i wójtowie gmin i regionów. Rzeczywiście bardzo ważny program. Dlatego na zakup autobusów szkolnych przeznaczymy dodatkowe 66 miliardów rubli. I oczywiście musi to być sprzęt wyprodukowany w Rosji, w całości lub z dużym stopniem lokalizacji.

Jak wiadomo, w ramach projektu Czyste Powietrze w 12 ośrodkach przemysłowych Rosji udało się ograniczyć emisję szkodliwych substancji do atmosfery. Od ubiegłego roku do projektu dołączyło kolejnych 29 miast. W całym kraju ilość szkodliwych emisji do atmosfery powinna zostać zmniejszona o połowę. Krok po kroku będziemy zmierzać do tego celu. Aby ocenić wyniki, stworzymy kompleksowy system monitorowania jakości środowiska.

W ciągu ostatnich 5 lat oczyszczono tysiące kilometrów rzek i brzegów, a spływ zanieczyszczeń do Wołgi zmniejszono prawie o połowę. Teraz proponuję wyznaczyć cel – zmniejszyć o połowę zanieczyszczenie głównych zbiorników wodnych Rosji.

W ciągu ostatnich 5 lat wyeliminowano 128 dużych składowisk śmieci w miastach i 80 miejsc skumulowanych szkód dla środowiska, które dosłownie zatruwały życie ludzi w 53 regionach Rosji. Tereny składowiska odpadów „Krasny Bor”, „Bajkalskiego Kombinatoru Celulozy i Papieru” oraz Usolje-Sibirskiego zostały doprowadzone do stanu bezpiecznego.

W związku z tym, drodzy koledzy, chciałbym podkreślić. Na razie w tych miejscach przeprowadzono jedynie najpilniejsze działania, ale to nie wszystko. W żadnym wypadku nie należy pozostawiać ich w takim samym stanie, w jakim są obecnie. Musimy dokończyć te prace i stworzyć tutaj całą niezbędną infrastrukturę.

Ogólnie rzecz biorąc, w całej Rosji będziemy nadal eliminować najniebezpieczniejsze obiekty skumulowanych szkód dla środowiska. W ciągu najbliższych 6 lat należy wyeliminować co najmniej 50 takich punktów o wysokim ryzyku środowiskowym.

Konieczne jest tworzenie zachęt dla biznesu i wprowadzanie

zielonych technologii oraz przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym. Co więcej, w zasadzie od podstaw stworzyliśmy nowoczesną branżę gospodarki odpadami. Do ich przetwarzania i utylizacji zbudowano 250 przedsiębiorstw. Celem do roku 2030 jest sortowanie wszystkiego, co wymaga sortowania, wszystkich odpadów stałych, i ponowne wykorzystanie co najmniej jednej czwartej z nich. Na takie projekty przeznaczymy dodatkowe środki finansowe i wspólnie z biznesem wybudujemy kolejnych około 400 obiektów gospodarki odpadami oraz osiem parków ekoprzemysłowych.

Co jeszcze chcę powiedzieć? Podczas spotkań z obywatelami Dalekiego Wschodu, Syberii i innych regionów wielokrotnie poruszany był temat ratowania naszych bogactw leśnych, konieczności uporządkowania nielegalnego wyciębu oraz ochrony lasów. Temat ten ma naprawdę ogromny oddźwięk publiczny. To ważne niemal dla każdego człowieka, jesteśmy tu, jak mówią, z całym światem łączącymi siły i sytuacja stopniowo się zmienia.

Bardzo ważny kamień milowy: począwszy od 2021 r. w Rosji więcej lasów jest odtwarzanych niż wycinanych. Za ten wynik chcę podziękować wolontariuszom, uczniom, studentom, wszystkim obywatelom, którzy zasadzili drzewa, uczestniczyli w akcjach proekologicznych i oczywiście przedstawicielom biznesu za wsparcie takich projektów. Na pewno będziemy kontynuować przywracanie lasów, parków i ogrodów, także wokół aglomeracji i ośrodków przemysłowych.

W odrębnej decyzji proponuję podwyższenie wynagrodzeń specjalistów, którzy pracują w leśnictwie, meteorologii i ochronie środowiska, czyli zajmują się najważniejszymi zagadnieniami dobrostanu środowiska. Muszę szczerze powiedzieć, że problemy, które rozwiązują, są bardzo ważne, a ich dochody bardzo skromne.

Aby wspierać inicjatywy obywatelskie w dziedzinie ochrony środowiska, uważam za konieczne utworzenie funduszu na rzecz ochrony środowiska i projektów środowiskowych. Na początek

łączna wielkość dotacji wyniesie 1 miliard rubli rocznie.

Kontynuowane będą także prace nad zachowaniem szczególnie chronionych obszarów przyrodniczych, ochroną i przywracaniem rzadkich i zagrożonych gatunków roślin i zwierząt. W związku z tym proponuję pomyśleć o otwarciu sieci ośrodków rehabilitacyjnych dla rannych i skonfiskowanych dzikich zwierząt.

Do 2030 roku stworzymy infrastrukturę ekoturystyczną we wszystkich parkach narodowych kraju, obejmującą ekoszlaki i szlaki turystyczne, w tym trasy weekendowe dla uczniów, tereny rekreacyjne, muzea i centra informacji turystycznej.

W pobliżu zbiorników wodnych, w tym jeziora Bajkał, pojawi się nowoczesna, bezpieczna infrastruktura. Do 2030 roku zostanie tu otwarty ośrodek całoroczny. Jednocześnie uważam, że ważne jest ścisłe przestrzeganie zasady „zero zanieczyszczeń”, czyli całkowitego braku odpadów i nieoczyszczonych ścieków do jeziora. Budowa kurortu Bajkał stanie się częścią dużego projektu " Pięć Mórz".

Nowoczesne kompleksy hotelowe pojawią się także na wybrzeżach Morza Kaspijskiego, Bałtyckiego, Azowskiego, Czarnego i Japońskiego. Już sam ten projekt zwiększy krajowy przepływ turystów o kolejne 10 milionów osób rocznie.

A w całym kraju – biorąc pod uwagę dynamiczny rozwój takich ośrodków turystycznych jak Ałtaj, Kamczatka, Kuzbas, Kaukaz Północny, Karelia i Północ Rosji – do 2030 roku napływ turystów powinien praktycznie się podwoić do 140 mln osób rocznie . Jednocześnie podwoi się także udział turystyki w PKB Rosji – do pięciu procent. W najbliższym czasie będziemy opracowywać dodatkowe rozwiązania w tym zakresie.

Rozwój turystyki i całego regionu zapewnia infrastruktura transportowa. Uruchomiono już ruch dużych prędkości na trasie Moskwa-Kazań, w tym roku przedłużymy autostradę do Jekaterynburga, a w przyszłym do Tiumeń. W przyszłości przez

cały kraj będzie przebiegać nowoczesna i bezpieczna trasa – do Władywostoku.

Ponadto w ciągu sześciu lat w Rosji powinno powstać ponad 50 obwodnic miast. Nowym znaczącym projektem drogowym jest oczywiście budowa autostrady Dżubga – Soczi. Skróci czas podróży z autostrady M-4 „Don” do Soczi czterokrotnie – do półtorej godziny – a ponadto umożliwi aktywny rozwój wybrzeża Morza Czarnego.

Ale chcę od razu powiedzieć – zgodziliśmy się z rządem, chcę to również powiedzieć publicznie – to oczywiście złożony i bardzo kapitałochłonny projekt: istnieją zintegrowane tunele i mosty, a to kosztowny projekt. Niemniej jednak zwracam się do rządu o przedstawienie planu jego finansowania. Przepracuj to.

Uporządkowaliśmy już autostrady federalne i prawie 85 proc. dróg w dużych aglomeracjach. Musimy bezwzględnie utrzymać ten poziom. Jednocześnie w nadchodzących latach szczególny nacisk będziemy kłaść na rozwój dróg regionalnych.

Podróże lotnicze powinny stać się tańsze. Konieczne jest zwiększenie tzw. mobilności lotniczej obywateli, do 2030 roku natężenie ruchu lotniczego w Rosji powinno wzrosnąć półtorakrotnie w porównaniu z rokiem ubiegłym.

Aby to osiągnąć, planujemy przyspieszyć rozwój wewnątrz- i międzyregionalnej komunikacji lotniczej. I tu przed rządem stoi konkretne zadanie: zmodernizować infrastrukturę co najmniej 75 lotnisk w ciągu sześciu lat – to ponad jedna trzecia rosyjskiej sieci lotnisk. Przeznaczymy na te cele co najmniej 250 miliardów rubli. Będzie to bezpośrednie finansowanie budżetu.

Konieczne jest także odnowienie floty lotniczej naszych linii lotniczych przy wykorzystaniu własnych, krajowych samolotów. Muszą spełniać wszystkie współczesne wymagania dotyczące jakości, wygody i bezpieczeństwa – trudne zadanie. Kupowaliśmy za dużo transportu lotniczego za granicą, ale nie rozwijaliśmy

własnej produkcji.

Niemniej jednak zaawansowane rosyjskie opracowania w dziedzinie inżynierii mechanicznej, budownictwa, komunikacji i systemów cyfrowych będą także potrzebne przy tworzeniu sieci kolei dużych prędkości. Powiem też kilka słów o tym obszarze.

Pierwsza trasa z Moskwy do Petersburga będzie przebiegać przez Twer i naszą starożytną stolicę – Nowogród Wielki. Następnie zbudujemy autostrady do Kazania i Uralu, Rostowa nad Donem, wybrzeża Morza Czarnego, Mińska, bratniej Białorusi i innych pożądanых kierunkach.

Kontynuowana będzie zakrojona na szeroką skalę modernizacja Centralnego Portu Komunikacyjnego. Obwodnice centralne Moskwy staną się podstawą połączenia regionu stołecznego z Jarosławiem, Twerem, Kaługą, Włodzimierzem i innymi regionami nowoczesnymi trasami dużych prędkości.

Konieczna jest także modernizacja sieci pomocniczej śródlądowych dróg wodnych. Dzięki temu zapewnimy dodatkowe efekty gospodarcze w obszarze turystyki, rozwoju przemysłu i rozwoju niektórych, bardzo ważnych dla nas, wrażliwych regionów, w tym regionów Dalekiej Północy.

Co chcę tu dodatkowo powiedzieć? Nowoczesna infrastruktura bezpośrednio działa na rzecz zwiększenia kapitalizacji wszystkich aktywów kraju, regiony wykorzystujące swój potencjał turystyki tranzytowej mogą wprowadzić do obrotu działki pod obiekty przemysłowe i rolnicze, a dla obywateli jest to szansa na budowę domu dla dużej rodziny, żyć w bardziej komfortowych warunkach, dla biznesu to nowe perspektywy, także na rynkach zagranicznych.

W związku z tym odrębną kwestią poruszoną na jednym z moich spotkań są kolejki na przejściach granicznych. Problem ten jest szczególnie dotkliwy na Dalekim Wschodzie. Zgodnie z przepisami kontrola celna trwa 19 minut, w rzeczywistości niemal każdy kierowca ciężarówki często czeka na granicy

godzinami.

Koledzy z Ministerstwa Transportu stanęli przed konkretnym zadaniem: typowy czas kontroli transportu towarowego na granicy nie powinien przekraczać dziesięciu minut. Nowoczesne technologie to umożliwiają.

Takie wymagania są również istotne dla rytmicznego funkcjonowania korytarza transportowego Północ-Południe, który połączy Rosję z krajami Bliskiego Wschodu i Azji. Opierać się będzie nie tylko na szlakach drogowych, ale także na płynnym transporcie kolejowym od naszych portów na Bałtyku i Morzu Barentsa aż po wybrzeże Zatoki Perskiej i Oceanu Indyjskiego. Zwiększymy także przepustowość linii kolejowych na kierunku południowym, co umożliwi aktywne wykorzystanie przepustowości portów Morza Azowskiego i Morza Czarnego.

Rusza trzeci etap rozbudowy wschodniego obszaru kolei – BAM i Kolei Transsyberyjskiej. Kiedyś, przepraszamy za ton wypowiedzi, trochę przysnęliśmy, nie zrobiliśmy czegoś na czas, ale dobrze – teraz trzeba nadrobić zaległości i to nadrobimy. Do 2030 roku ich przepustowość wzrośnie ze 173 do 210 mln ton rocznie. Jednocześnie należy rozwijać porty Wanino (chodzi o port nad Morzem Japońskim, najważniejszy węzeł komunikacyjny Kraju Chabarowskiego- PZ) i Sowiecka Gawan (port w Kraju Chabarowskim, 10 od Wanino, dawniej także stocznia remontowa, miejsce przeładunku głównie drewna na eksport do Chin, Japoni itd.- PZ).

Obszarem szczególnej uwagi jest dalszy rozwój Północnego Szlaku Morskiego. Zapraszamy zagraniczne firmy i państwa logistyczne do aktywnego wykorzystania możliwości, jakie stwarza ten globalny korytarz transportowy. W ubiegłym roku przewinęło się przez nią 36 mln ton ładunków. Zwracam uwagę, koledzy: to pięć razy więcej niż rekordowa liczba w Związku Radzieckim – pięć razy! Zapewnimy całoroczną żeglugę na Północnym Szlaku Morskim. Zwiększymy obroty naszych północnych portów, w tym węzła transportowego w Murmańsku i oczywiście

rozbudujemy flotę arktyczną.

W zeszłym roku wyszła w rejs unikalna platforma badawcza do lodołamania „North Pole”. Na początku tego roku w Stoczni Bałtyckiej położono stępkę pod nowy lodołamacz nuklearny Leningrad. W przyszłym roku złożymy budowę kolejnego statku tej samej klasy, Stalingradu. A w dalekowschodniej stoczni „Zvezda” budowany jest lodołamacz nowej generacji – „Lider”, o dwukrotnie większej mocy.

Bazując na naszych krajowych stocznich, planujemy znacząco unowocześnić flotę handlową: tankowców, gazowców, kontenerowców. Pozwoli to rosyjskiemu biznesowi budować efektywne przepływy handlowe w warunkach zmieniającej się logistyki i fundamentalnych zmian w gospodarce światowej.

Drodzy obywatele Rosji! Drodzy przyjaciele!

Chciałbym powiedzieć osobno. Stale spotykam się z uczestnikami specjalnych operacji wojskowych. Są to zarówno zawodowi żołnierze, jak i ochotnicy, osoby wykonujące zawody cywilne, mobilizowane do służby wojskowej. Wszyscy chwycili za broń w obronie Ojczyzny.

Wiecie, patrzę na tych odważnych ludzi, czasem bardzo młodych chłopaków, i bez przesady mogę powiedzieć, że moje serce przepełnia duma z naszych ludzi, z naszego narodu, i z tych konkretnych ludzi. Tacy ludzie oczywiście się nie wycofają, nie zawiodą i nie zdradzą.

Powinni zajmować czołowe stanowiska zarówno w systemie oświaty i wychowania młodzieży, jak i w stowarzyszeniach publicznych, w spółkach państwowych, biznesie, w administracji państwowej i gminnej oraz przewodzić regionom, przedsiębiorstwom, a docelowo największym krajowym projektom. Tacy prawdziwi bohaterowie i patrioci są czasem w życiu dość skromni i powściągliwi, nie przechwalają się swoimi sukcesami, nie wypowiadają głośnych haseł i słów. Ale w momentach zwrotnych historii to właśnie tacy ludzie wychodzą na pierwszy plan i

biorą na siebie odpowiedzialność. Takim ludziom, którzy myślą o kraju i żyją zgodnie z jego przeznaczeniem, można w przyszłości powierzyć Rosji.

Wiadomo, że słowo „elita” w dużej mierze zdyskredytowało samo siebie. Ci, którzy bez żadnych zasług dla społeczeństwa uważają się za jakąś kastę obdarzoną specjalnymi prawami i przywilejami, zwłaszcza ci, którzy w poprzednich latach nabijali sobie kieszenie kosztem najróżniejszymi procesów w gospodarce lat 90., z pewnością nie są elitą. Powtarzam, prawdziwą, prawdziwą elitą są wszyscy, którzy służą Rosji, robotnicy i żołnierze, rzetelni, sprawdzeni, którzy udowodnili swoje oddanie Rosji, godni ludzie.

W związku z tym – o czymś nowym, moim zdaniem, o ważnej decyzji: od jutra, 1 marca 2024 r., do udziału w programie będą mogli zgłaszać się weterani specjalnej operacji wojskowej, a także żołnierze i oficerowie, którzy obecnie walczą w jednostkach czynnych w pierwszym naborze szkoleniowym specjalnego programu personalnego. Nazwijmy to „Czasem Bohaterów”. Pomysł ten, nie będę ukrywał, przyszedł mi do głowy, gdy spotkałem się ze studentami, którzy brali udział w specjalnej operacji wojskowej w Petersburgu. Program ten będzie budowany według tych samych standardów, co nasze najlepsze projekty: Wyższa Szkoła Administracji Publicznej, zwana „szkołą gubernatorów”, a także konkurs „Liderzy Rosji”. Ich absolwenci osiągają wysokie stanowiska w wielu dziedzinach, zostając nawet ministrami i szefami regionów.

W programie będą mogli wziąć udział żołnierze oraz weterani z wyższym wykształceniem i doświadczeniem menedżerskim, niezależnie od stopnia i stanowiska. Najważniejsze jest to, że muszą to być ludzie, którzy pokazali swoje najlepsze cechy i pokazali, że wiedzą, jak prowadzić swoich towarzyszy.

Studia rozpoczną się w nadchodzących miesiącach. Mentorami dla pierwszych uczestników programu będą szefowie Rządu, Administracji Prezydenta, ministerstwa federalne,

departamenty, szefowie regionów i nasze największe firmy. W przyszłości będziemy poszerzać takie programy kadrowe, uruchamiać kursy menedżerskie w Rosyjskiej Akademii Gospodarki Narodowej i Administracji Publicznej i uważam za konieczne legislacyjne podniesienie statusu Akademii.

Ponadto weterani i uczestnicy specjalnych operacji wojskowych będą mogli w pierwszej kolejności zdobyć wykształcenie wyższe i specjalizację cywilną na naszych wiodących uczelniach.

Proszę Ministra Obrony Narodowej oraz dowódców jednostek bojowych o wsparcie chęci żołnierzy i oficerów do spróbowania swoich sił w nowym programie kadrowym, o zapewnienie im możliwości ubiegania się o udział i odbycia szkolenia stacjonarnego. Pragnę zauważyć, że uczestnicy specjalnej operacji wojskowej: szeregowcy, sierżanci i oficerowie bojowi – już dziś stanowią trzon naszych Sił Zbrojnych. I oczywiście, jak już powiedziałem, ci, którzy zamierzają kontynuować karierę wojskową, otrzymają pierwszeństwo awansu przy wejściu na kursy dowodzenia, szkoły i akademie wojskowe.

Drodzy przyjaciele!

Niezależność, samowystarczalność, suwerenność trzeba udowadniać i potwierdzać każdego dnia. Mówimy o naszej i tylko naszej odpowiedzialności za teraźniejszość i przyszłość Rosji. To jest nasza Ojczyzna, Ojczyzna naszych przodków, potrzebna i droga tylko nam i oczywiście naszym potomkom, którym jesteśmy zobowiązani przekazać silny i zamożny kraj.

W ciągu ostatnich kilku lat udało nam się zbudować system zarządzania, a także realizację projektów krajowych, na nowych zasadach, w oparciu o dużą ilość danych, nowoczesne technologie cyfrowe, co pozwoliło zwiększyć efektywność pracy, kontrolę ryzyka, brać pod uwagę cały wolumen informacji, stale dostosowywać projekty i programy w oparciu o opinie obywateli.

Chcę podziękować moim kolegom z rządu, departamentów i regionów, którzy przez te wszystkie lata pieczołowicie

budowali ten system, zarówno w czasie pandemii, jak i w warunkach agresji sankcyjnej na Rosję. Wiem, że była to praca trudna, skomplikowana i co najważniejsze, już procentuje. Widzimy to w wynikach.

Będziemy nadal postępować dokładnie według tej logiki. Do końca roku wszystkie projekty krajowe, o których dzisiaj mówiłem, muszą zostać zatwierdzone i ze sobą skoordynowane. Jeszcze raz podkreślam: to nie są projekty poszczególnych resortów, one muszą działać na rzecz wspólnych celów systemowych, na rzecz osiągnięcia naszych narodowych celów rozwojowych. Jednocześnie proszę Ogólnorosyjski Front Ludowy o dalsze monitorowanie wdrażania decyzji na wszystkich szczeblach władzy.

Chcę podkreślić, że głównego rezultatu naszych programów nie mierzy się w tonach, kilometrach czy ilości wydanych pieniędzy. Najważniejsze jest ocena ludzi, jak ich życie zmienia się na lepsze. Skala wyzwań historycznych stojących przed Rosją wymaga niezwykle jasnej, skoordynowanej pracy państwa, społeczeństwa obywatelskiego i biznesu.

Uważam za konieczne już teraz nie tylko przygotowanie projektu budżetu na kolejne trzy lata, ale także dalsze ustalenie wszystkich głównych wydatków i inwestycji, na okres do 2030 roku. Czyli w istocie musimy sformułować sześcioletni wieloletni plan finansowy rozwoju kraju, który oczywiście uzupełnimy o nowe inicjatywy. Naturalnie życie wprowadzi zmiany.

Pomimo trudnego okresu, pomimo obecnych prób i trudności, robimy plany długoterminowe. Program nakreślony dzisiaj w Orędziu ma charakter obiektywny i zasadniczy. To program silnego, suwerennego kraju, który z ufnością patrzy w przyszłość. Aby osiągnąć nasze cele, mamy zarówno zasoby, jak i ogromne możliwości.

Ale teraz podkreślę najważniejsze: realizacja wszystkich

zaplanowanych planów dzisiaj zależy bezpośrednio od naszych żołnierzy, oficerów, ochotników – całego personelu wojskowego, który teraz walczy na froncie, od odwagi i determinacji naszych towarzyszy broni, którzy bronią Ojczyznę, powstają do ataku, idą naprzód pod ostrzałem, poświęcają się dla nas, dla dobra Ojczyzny. To oni, nasi żołnierze, tworzą dziś absolutnie niezbędne warunki dla przyszłości kraju i jego rozwoju.

Niski Wam ukłon, chłopcy i dziewczyny.

Dziękuję wam wszystkim, drodzy koledzy, dziękuję wszystkim obywatelom Rosji za waszą solidarność i rzetelność. Jesteśmy jedną wielką rodziną, jesteśmy razem i dlatego zrobimy wszystko tak, jak planujemy i chcemy robić, jak marzymy.

Wierzę w nasze zwycięstwa, w sukcesy, w przyszłość Rosji!

Dziękuję.

[Źródło](#)

Idioci ekonomiczni i inni

Andrzej Lepper nazwał kiedyś prezesa NBP „idiotą ekonomicznym”. Ale na taki tytuł zasłużył sobie też Jarosław Kaczyński. Mówiąc o pomocy dla kijowskiego reżimu, ten samorodny talent ekonomiczny rzekł: „*Nas stać, bo jesteśmy trzy razy bogatsi od Ukrainy*”. Potępił też „niedobrych ludzi”

zajmujących się hodowlą zwierząt futerkowych, ogłaszając program „Piątka dla zwierząt”, który – przypomnijmy – miał wprowadzić zakaz hodowli zwierząt futerkowych, uderzał w gałąź polskiego rolnictwa, zapowiadał likwidację całych gospodarstw i godził w eksport, w którym Polska jest potęgą. Ustawa była ideologicznym taranem torującym drogę koryfeuszom neomarksistowskiej rewolucji. No, bo dzisiaj zwierzęta futerkowe, jutro wyroby ze skóry, pojutrze produkcja mięsa. Ale to nie wszystko – przewidywała utworzenie w rządzie... rady ds. zwierząt.

Do takich ekonomicznych idiotyzmów doszłusowała Sylwia Spurek, postulując w PE zakaz wędkarstwa: *Jeśli chcemy budować kulturę praw zwierząt, nie możemy stosować taryfy ulgowej dla wędkarstwa*. Jej kompetencje podważyli nawet towarzysze partyjni w tym największym w Europie zgromadzeniu idiotów. Wcześniej postulowała zakaz jedzenia mięsa, bo „wszyscy jesteśmy zwierzętami”, i pełny zakaz hodowli zwierząt do 2040 r. Femiweganka, jak sama się nazywa, upomina się o prawa zwierząt pozaludzkich: „Nie ma praw człowieka bez praw zwierząt; nie ma praw zwierząt bez praw człowieka”. Spore poruszenie wywołała też protestem w sprawie braku paszy wegańskiej w unijnych stołówkach.

Swoją drogą warto byłoby poznać nazwisko profesora Uniwersytetu Łódzkiego, przed którymi obroniła rozprawę doktorską. W postulacie nadanie statusu obywatelskiego dla zwierząt nie odstawała w tyle profesor Magdalena Środzina z domu Ciupak, a przy nazwiskach idiotów raz po raz pojawia się profesorski tytuł. Gerard Labuda (też profesor, ale mądrzejszy) zdiagnozował: **„Odsetek idiotów wśród profesorów jest taki sam jak wśród woźniców”**. I jeszcze co do profesorów – Zbigniew Rau przyznał medal Bene Merito rabinowi Stamblerowi („za działalność wzmacniającą znaczenie Polski na arenie międzynarodowej”) wówczas, gdy kręgi żydowskie rozsyłały w świat przesłanie o „polskich obozach zagłady”.

Nie ominie cię kariera, kiedy idiota cię popiera

Problemy rolników nie pojawiły się 13 grudnia. Unijny pakiet dla rolnictwa i inne idiotyczne pomysły Zielonego Ładu (nie mówiąc o bezkrytycznym wspieraniu Ukrainy, kosztem polskich interesów gospodarczych) przyjął Morawiecki. Oprócz zboża wwożone są do Polski maliny, a tymczasem, w ramach programów pomocowych, rząd przekazał dotacje na zakładanie plantacji malin na Ukrainie, w tym kompleksowe wsparcie ekspertów, wyposażenie techniczne, 70 tysięcy sadzonek najlepszych odmian maliny i ekologiczne środki ochrony roślin. Przypomnijmy sobie też zbiórki darów żywnościowych dla Ukrainy, organizowane w supermarketach, czyli: Polacy zbierali chrust i zawozili go do lasu. Ale nie tylko zbierali – oni najpierw ten chrust kupowali!

A jak nazwać, jeśli nie idiotą ekonomicznym, ministra wojny, który wysadził w powietrze chińską inwestycję w Łodzi? W styczniu 2017, Agencja Mienia Wojskowego odwołała przetarg na sprzedaż 33-hektarowej działki w Łodzi, na której Chińczycy chcieli stworzyć wielki kolejowy terminal przeładunkowy i centrum logistyczne, jako część połączenia kolejowego Polska-Chiny i bramę pomiędzy Chinami i Europą (na początek tysiąc pociągów rocznie). Łódź straciła kilkuset milionów na rzecz konkurencji z Wiednia, Budapesztu i Bratysławy. To była decyzja Antka Macierewicza, który otwarcie krytykował koncepcję Nowego Jedwabnego Szlaku, bo „miała na celu wyeliminowanie wpływów USA oraz zakładała zlikwidowanie Polski jako niepodległego podmiotu”.

Antek zaangażował się za to w inną inwestycję – zawarł umowę, która zakłada nieodpłatne przekazanie Ukrainie sprzętu bojowego i niebojowego, wojskowego i cywilnego”, czyli wszystkich zasobów Państwa Polskiego. Umowa nie wyznacza górnej granicy pomocy, zawiera postanowienia, które rujnują finanse naszego kraju, pozbawiają suwerenności i pozwalają na

przejęcie gospodarki Polski. Pojawia się też podejrzenie, że było to przygotowanie do innej umowy – udostępnienia wszystkich zasobów naszego państwa Izraelowi, na wojnę z Persją.

To prawda, że do 2015 byliśmy na drodze demontażu państwa. To prawda, że rządziła hołota i złodzieje, a Polska była pasem ziemi niczyjej między Niemcami i Rosją. To prawda, że mieliśmy premiera, który latał do Iraku po zapłatę za pomoc w likwidacji tego kraju oraz prezydenta, który nauczał Obamę, jak się robi bigos. To prawda, że dzięki wyborom w 2015, dużo nieszczęść dało się uniknąć. Jednak trudno oprzeć się wrażeniu, że PiS widział wroga (a nawet go szukał) gdzieindziej. Byli to przedsiębiorcy otwierający podczas pandemii restauracje i hotele, i byli nimi niewyszczepieni. Wrogiem nie był natomiast Tusk i jego ferajna, którym – co prawda – Jarosław Kaczyński groził „rozliczymy każdą aferę”, ale ani jednej nie rozliczył. Obiecywał też, że „będziemy mieli w Warszawie Budapeszt”, a mamy... przedmieście Berlina, czyli folksdojczyca Tuska. À propos – Victor Orbàn, po spotkaniu z Jarkiem, powiedział kiedyś: „Spędziłem 6 godzin z człowiekiem szalonym”.

W tym miejscu coś nie co o hodowli idiotów. „Ministra” lub „feministra” Barbara Nowacka wygadała się: „Zmniejszymy zakres materiału z przedmiotów, które przez nauczycieli, ekspertów i uczniów są wskazywane jako najbardziej problematyczne. To m.in. fizyka, chemia”. Wg Nowackiej: „sprawa niezwykle ważna to ulżenie uczniom w szkolnych obowiązkach, ponieważ uczniowie są zmęczeni tzw. wiedzą bezużyteczną”. Głupia populacja – takie mają być pokolenia młodych Polaków po ukończeniu szkoły „nowackiej”. Ale nie wiedzą co ich jeszcze czeka: Nauka w klasach 1-3 tylko dla chętnych. Zlikwidowane zostaną matura, egzaminy, klasówki, oceny. Nauczyciele za zadanie pracy domowej będą karani, a ci, którzy nieopatrzenie nauczyli się tabliczki mnożenia, eliminowani. Mało tego – Nowacka oznajmiła, że reforma była konsultowana

„głównie z młodzieżą”, czyli z Brajankiem z IIc i Izaurą z IIIa.

Szkoła Główna Handlowa przemianowana zostanie wkrótce przemianowana na Nowacka Szkoła Ekonomiczna, w której poszczególne wydziały będą nosiły nazwy pokrywające się z nomenklaturą Bartłomieja Sienkiewicza z jego „H.., dupa i kamieni kupa”. A tabliczka mnożenia przeniesiona zostanie do programu pierwszego roku studiów ekonomicznych. Ale to nie wszystko – w ślad za tym prawa wyborcze otrzymają półgłówki z pierwszej klasy liceum. Bo co ma na celu Szymek Hołownia z podlizywaniem się do niedouczonej młodzieży?

Tu nie chodzi tylko o idiotkę. To są zamierzone działania. Tym jest ktoś zainteresowany. To komuś służy. Gdy Tusk kazał odchudzać programy nauczania, można by, parafrazuując tekst starej kabaretowej przyspiewki, zakładać, że nucił: „Głupi to ja jestem, ale nie aż tak”. Do wyjaśnienia pozostanie tylko, czy odgrywa rolę „pożytecznego idioty” lub jest piątą kolumną. Co do terminu „pożyteczny idiota” – stworzyli go antykomuniści w USA, dla osób działających jako agenci wpływu ZSRR. W KGB zwano takich „gównojadami”. Dlaczego zatem nie zastosować takiego terminu w odniesieniu do marszałka Sejmu, co to ma rabina prowadzącego z Chabad? Jeszcze inna sprawa: oprócz „idiotów pożytecznych” są „bezużyteczni”. Stąd widoczne i przebiegające w atmosferze napięć i sporów próby wymiany jednych na drugich.

Z głowy, czyli z niczego

Gdy słyszy się prezydenta, który strojąc głupawe miny głosi: *„To się może w głowie nie mieści, że Polska wysłała taką pomoc – ale faktycznie wysłaliśmy (...) wysłaliśmy prawie że bez zastanowienia”* – to musi chodzić o idiotę. W innym miejscu, z miną wiejskiego głupka, wykrzyknął: *„Dozbrajanie Ukrainy jest politycznym nakazem chwili i Polska powinna przeznaczyć na ten cel wszystkie środki, nie pytając nikogo o zdanie!”*. Gdy

dodamy jego słowa: „*Nie strasz, nie strasz, bo się zesrasz*”, skierowane do prezydenta sąsiadującego z Polską mocarstwa, to mamy pełną wykładnię intelektu prezydenta wszystkich Polaków. Innymi słowy – szkodzi Polsce i jeszcze się głupotą chwali. Kto mu tak we łbie zamieszał? Bywalec Pałacu Prezydenckiego rabin Schudrich?

Dudzie w niczym w głupocie nie ustępują nowi zarządcy Polski. „Nie ma rzeczy ważniejszej niż wsparcie dla Ukrainy” – ogłosił w Kijowie Tusk i w ślad za tym, lekką rączką, przekazał 6,8 miliarda. „Putina wgnieciemy w ziemię” – to słowa Szymona Hołowni, formalnie drugiej osoby w państwie, pokazujące, że marszałkiem Sejmu może zostać każdy. Do poziomu cyrku, Sejm w poprzedniej kadencji sprowadziła już Małgorzata Gosiewska, najgłupsza twarz PiS. Rzadko bowiem się zdarza, żeby ktoś taki zaszedł tak wysoko. Jej kariera to: zakończona bardzo wcześnie edukacja gimnazjalna; księgowa w biurze poselskim, ślub z asystentem prezydenta i... wicemarszałek Sejmu, gdzie postanowiła zająć się polityką zagraniczną. I tutaj śmiech się kończył, a zaczynał dramat z jej dyplomatycznym credo: „Nasze poparcie dla Ukrainy jest bezwarunkowe”. No i te wizyty w batalionie „Ajdar”, nawiązującego do tradycji banderowskiej i nazistowskiej, oskarżanego o zbrodnie wojenne. Ale to nie wszystko – Kaczyński zrobił idiotkę szefową struktur partyjnych na Mazowszu.

Tymczasem biznesy ukrzywdzonych oligarchów ukraińskich kwitną. Wartość ich majątków przekroczyła 70 miliardów dolarów. Ihor Kołomojski, rezydujący w Genewie posiadacz paszportu izraelskiego, mówi, że jest ofiarą wojny z Rosją, że poniósł biznesowe straty, i jako demokratyczny oligarcha z utęsknieniem czeka na nowe miliardy. Gabinet Zełenskigo jest dokładnie tym, który zapowiedziała Victoria Nuland na Majdanie (gdy, przy pomocy idiotów z Polski, doprowadziła do przejęcia władzy w Kijowie przez oligarchów): „Fuck the EU”. Z tym że „wydymała” nie Unię, lecz Polskę, czyli polskich idiotów. Nawiasem mówiąc Nuland jest dziś nr 2 w Departamencie Stanu i

znowu „dyma” warszawskich idiotów.

Co z wyprawy na Moskwę miała Polska? Z warszawskiej giełdy wyparowało 47 miliardów. Eksport do Rosji załamał się. Przed polskimi firmami pojawiło się widmo bankructwa. Zabrakło refleksji, że sankcje szkodzą bardziej Polsce niż Rosji. Nie przyszło otrzeźwienie, że ustawili się w roli głównego kraju, który walczy o sankcje, a sama Ukraina nie zamierza sankcji egzekwować, a ukraińscy oligarchowie robią w Moskwie wielkie biznesy. Krótko mówiąc, wyszliśmy na świrów, sami pozbawiając się ogromnego atutu i profitów w postaci korzystnego położenia kraju tranzytowego, wyłączając się z sieci drogowych i kolejowych połączeń łączących Europę z całą Azją.

Ale szykują nam inne nieszczęścia. W sytuacji, gdy administracja Bidena wycofuje się z ukraińskiej awantury, wciągnięcie Polski do wojny jest dobrym rozwiązaniem. I czy nie dlatego koalicja idiotów z PO i PiS (koalicja ponad podziałami, które w innych sprawach są nie do przewyciężenia) zaczęła nawoływać do wojny z Rosją? Otwiera to wiele możliwości także przed Zełenskim i jego oligarchami. Ambasador Ukrainy w Warszawie wytknął, że jego kraj ponosi „najwyższe ofiary dla bezpieczeństwa Polski”. Skoro tak, to najwyższa pora, żeby i Polska poniosła ofiarę. Na przykład wypłacając rekompensaty wdowom i sierotom po pół milionie Ukraińców poległych dla „bezpieczeństwa Polski”, i odbudowując Ukrainę, w tym Muzeum Szuchewicza we Lwowie.

Dlaczego, zamiast trzymać się z daleka od konfliktu, który Polski nie dotyczy, wsadzają palce między drzwi i futrynę? Dlaczego zachowują się, jak ta żaba podkładająca łapkę, kiedy konia kuja? Dlaczego nie nachodzi ich refleksja, że Polska niczego nie zyska w oczach świata tak, jak nie zyskała wysyłając żołnierzy do Afganistanu, i co najwyżej była traktowani, jako chłopcy do brudnej roboty? Krótko mówiąc – głupota lub zdrada (albo jedno i drugie?).

Podejrzewaliśmy, że Morawiecki grał Polską, żeby „dorobić się”

jakiejs międzynarodowej synekury. Tymczasem pojawia się coraz więcej sygnałów świadczących o tym, że to głupek, który uwierzył w wiatraki, w CO₂, w wirusa. I nie przestał w to wierzyć nawet wtedy, gdy ograli go jak dziecko w piaskownicy. A kim, jeśli nie wiejskimi niedouczoneymi głupkami była cała ferajna poprzedniego rządu? Za odpowiedź wystarczy głupia, tępa, nalana gęba wicepremiera, przypominająca żuła z Wołomina lub komendanta posterunku M0.

Coś musi być „na rzeczy” w przypuszczeniach, że **rolą spiskowców z Magdaleny było takie ogłupienie Polaków, żeby, nie daj Boże, nie wybrali sobie jakiegoś mądrego przywódcę.** I tylko przyjmując taką hipotezę, decyzje kadrowe Tuska mają sens. Wśród nowych ministrów są bohaterowie afery podsłuchowej, których genialne przemyślenia ujawniły tzw. taśmy kelnerów. Przyglądając się poczynaniom takiego Bartłomieja Sienkiewicza, śmiało można porównać go do kandydującego kiedyś na prezydenta naszego ogłupiałego kraju, Krzysztofa Kononowicza, który za swój program wyborczy obrał: „Żeby nie było niczego”. Co chciał nam powiedzieć Tusk, powierzając ministerstwa takim politykom, w sytuacji gdy to oni sami przyznawali, że taśmy najbardziej przyczyniły się do przegrania wyborów w 2015 roku?

Kłeska urodzaju czyli plaga głupoty

Nakaz zamknięcia kopalni Turów, to problemem niezwykle groźny. To element zmasowanego ataku na infrastrukturę energetyczną Polski. Bo zamknięcie kopalni nie tylko pozbawi prądu cały Dolny Śląsk, ale zlikwiduje 50 tysięcy miejsc pracy. Pierwszą reakcją tubylczej zidiociałej elity było: Zamknąć! Najbardziej jednak przerażało, że przekaz taki padł z ust wicemarszałek Sejmu i niedoszłej prezydent RP. „Kopalnię Turów trzeba wygaszać (...) Jeśli są kary, to trzeba je płacić” – oświadczyła Małgorzata Kidawa-Błońska. Polski rząd musi zgodzić się na zapłacenie Czechom 50 mln euro – przekonywała Małgorzata Tracz, przewodnicząca Partii Zieloni. Jej zdaniem

to „zainwestowanie w przyszłość regionu, Czesi chcą wybudować wodociągi, studnie, tak, by zapewnić ludziom w regionie wodę. A węgiel będzie można kupić z czeskich lub niemieckich kopalniach”. I jeszcze coś o Kidawie – kradzież pieniędzy z OFE wyjaśniała tak: *To są na pewno jakieś kwoty, które wynikają z różnych takich działań.*

W idiotyzmach ekonomicznych nie ustępuje doktor nauk ekonomicznych **Joanna Mucha**. O nowym systemie podatkowym mówiła: *„projekt bardzo innowacyjnego systemu podatkowego, który będzie dramatycznie prosty (...) natomiast jest on dość skomplikowany, by wyjaśnić, o co chodzi”*. Ze sprawy Turowa płynie ważna lekcja – zabójcze dla gospodarki Polski pomysły przychodzą nie tylko od unijnych komisarzy, ale od tubylczych idiotów, którzy każde polecenie z Berlina wykonują jak rozkaz i to z mściwą satysfakcją. Jest jeszcze inna lekcja – wystarczą wybory i „prezydentem wszystkich Polaków” zostanie idiota.

Szefem Orlenu ma zostać Elżbieta Bieńkowska. Na taśmach kelnerów zasłynęła z: „Ale jaja, ale jaja” i „Za 6 tysięcy złotych pracuje tylko idiota albo złodziej”. W tym jednak przypadku idiotka będzie wykorzystana do czegoś poważniejszego – będzie kolejnym posunięciem mającym na celu obniżenie wartości Orlenu. Wcześniej była to ustawa wymuszająca na Orlenie pokrycie kosztów zamrożenia cen energii, na czym Orlen stracił 5,5 miliarda, polska giełda pikowała w dół, a niemiecka zareagowała wzrostami. Mało tego, posłanka PO forsująca tę ustawę, przyznała: *„My braliśmy pod uwagę taką konsekwencję”*. A czemu ma służyć obniżenie wartości największej polskiej spółki? Łatwiej będzie ją sprzedać Niemcom!

Dodajmy do tego przyjęcie euro, zablokowanie CPK, portu kontenerowego w Świnoujściu i użeglugowania Odry. Odezwała się też idiotka bankowa Hanna Gronkiewicz-Waltz, ekspertka od wszystkiego: *„Nigdzie na świecie nie buduje się już wielkich lotnisk, bo się nie opłaca, koniec kropka”*. Tu przypomnijmy

mądrości ekonomiczne jej sponsora. Na spotkaniu z nowojorskimi biznesmenami Lech Wałęsa radził: Jedźcie do Polski zakładać biznesy, bo tylko na głupocie Polaków można zarobić pieniądze. A tak w ogóle – czy inteligentnym może być ktoś, kto ma w nazwisku człon „wał”?

Posłanka Agnieszka Pomaska rzekła w Radiu Z: „Można powiedzieć, że jeśli chodzi o wybitne osobistości, to mamy w Platformie klęskę urodzaju. Czasem widzimy rywalizację, ale mamy wspólny cel”. I rzeczywiście jest Ewa Kopacz, której przodkowie zabijali kamieniami dinozaury. Jest Wanda Nowicka, według której Bruno Schulz został spalony na stosie. Jest Dariusz Joński, dla którego Powstanie Warszawskie wybuchło w 1988 r. i Bronisław Komorowski, który przekonywał, że Korfanty lubił się z Piłsudskim i szkoda, że nie pamiętali o mądrości: **Lepiej milczeć i uchodzić za głupca, niż się odezwać i rozwiązać wszelkie wątpliwości.**

Przy innej okazji Pomaska palnęła: „Winniśmy Niemcom wdzięczność. Podzielili się z Polską dostępem do szczepionki. To dlatego w Niemczech szczepienie nie idzie tak dobrze, jak by mogło”, a wg rzecznika ministra zdrowia, „szczepienia będą obowiązkowe, ale nie przymusowe”. Po takich deklaracjach mówienie, że to idioci stają się obowiązkowe, ale nie przymusowe. W głupocie (szczepionkowej) nie odstawał Szymon Hołownia: *„PiS szczepi ludzi na potęgę, bo chce doprowadzić do wcześniejszych wyborów”*. A do jakiej kategorii zaliczyć redaktora gazety mającej w tytule „polska”, który palnął: *„Polak odmawiający szczepienia jest sowiecką kurwą. A won za Don sowiecka bładź”*? Do kategorii „idiotów” czy „kurew”?

Wyrwać Polskę z rąk idiotów

Świat się walił. Larum grali. Na horyzoncie pojawiło się widmo gospodarczej zapaści. Najtęższe umysły świata deliberowały, jak kryzys pokonać. A u nas? Antykryzysową tarczą zasłaniali

się tchórzliwie premier po studiach historycznych, minister finansów po technikum ogrodniczym, minister rozwoju po Muzeum PRL-u i odpowiedzialny za budżet i dyscyplinę finansową 28-letni wiceministrem finansów. Co przy tej ostatniej nominacji okazało się decydujące? Koledzy z licealnych czasów zapamiętali, że Piotruś był „wyszczekany” i że był finalistę olimpiady wiedzy o prawach człowieka.

W dzisiejszej Polsce toczy się jedna wielka wojna i mnóstwo potyczek. Fronty krzyżują się, krzyżują się obce wpływy. Na potężne i wyrafinowane naciski wystawiona jest nasza elita polityczna, czołobitna wobec obcych, gardząca polskimi interesami, kupcząca pozycją Polski w świecie, zwyczajnie głupia, składająca się z przypadkowych miernot. W Polsce ma miejsce demolowanie instytucji państwa oraz rabunek Polaków na niespotykaną skalę. I jest duża szansa, że ta „elita” uwinie się z tym do końca roku, a jeśli pomogą jej w tym pożyteczni idioci, to w kilka miesięcy.

Wiemy, kto to robi. Znamy nazwiska idiotów, których szubrawcy dobrali sobie do roboty. Ale pamiętajmy też o idiotach, którzy tych idiotów wybrali. Tu wiadomość z ostatniej chwili: Z sondaży wynika, że gdyby wybory prezydenckie odbyły się dziś, najwyższe poparcie zdobyłby Szymon Hołownia, do drugiej tury wszedłby Mateusz Morawiecki, a Rafał Trzaskowski zajął trzecią lokatę. Innymi słowy, skretynienie Polaków osiągnęło pożądany poziom i można już z nimi zrobić wszystko. Powtórzmy zatem na koniec: **Polska nie jest biednym, pustynnym krajem. Polska nie jest nękana przez kataklizmy. Jedynym kataklizmem, jaki gnębi Polskę od lat są idioci przy władzy.**

Krzysztof Baliński

Incydent w BNP Paribas GSC pokazał spory problem z systemem ZUS

Ten problem nie dotyczy tylko BNP Paribas GSC. To sprawa, z której powinni zdać sobie sprawę **wszyscy pracodawcy**, zarówno duże firmy, osoby prowadzące JDG (Jednoosobową Działalność Gospodarczą), jak również wszyscy **“zwykli pracownicy”**, którzy niekoniecznie muszą wiedzieć, że ich dane są na platformie PUE-ZUS.

Na czym polega problem?

Jeśli Wasz pracodawca nadał któremuś z pracowników dostęp do PUE-ZUS (co jest dość popularną praktyką), a potem zwolnił tę osobę (lub ta osoba sama się zwolniła), to jest spora szansa, że zapomniano tej osobie odebrać uprawnienia w PUE-ZUS. To oznacza, że ta osoba wciąż ma dostęp do Waszych danych i – o czym nie wszyscy wiedzą – w niektórych przypadkach także danych członków Waszych rodzin (!).

*Co gorsza, nawet jeśli firma zorientuje się, że na liście “uprawnionych” do PUE-ZUS ma kogoś, kto już w firmie nie pracuje i będzie chciała się dowiedzieć, czy ta osoba “podglądała to czego nie powinna”, to **ZUS nie udzieli firmie odpowiedzi w tym zakresie**. ZUS nie posiada logów, które są w stanie stwierdzić, czy konkretne logowanie nieuprawnionego ex-pracownika było “prywatne” czy “służbowe” (czyli, co ktoś przeglądał na platformie PUE).*

Jenym słowem, mamy w Polsce poważny problem RODO... A dokładniej, wiele firm i pracowników go ma, ale część z Was dowie się o nim dopiero z tego artykułu.

BNP Paribas GSC informuje pracowników o incydencie

Ale zacznijmy od początku. A dokładniej, początku lutego, bo wtedy dowiedzieliśmy się od pewnej osoby, że w firmie BNP Paribas GSC miał miejsce incydent ochrony danych dotyczący pracowników. Tu wyjaśnijmy, że nie chodzi o bank BNP Paribas, ale o BNP Paribas Group Service Center, czyli spółkę grupy BNP Paribas, która świadczy m.in. usługę wynajmu długoterminowego urządzeń.

Incydent polegał na tym, że **byłemu pracownikowi spółki nie odwołano skutecznie dostępu do PUE ZUS**. Okres, w którym ten pracownik mógł mieć dostęp do danych to **1 stycznia – 25 sierpnia 2023**.

Inne istotne fakty:

- spółka powiadomiła UODO o incydencie 15 września 2023 r.,
- spółka zwróciła się do ZUS z prośbą o ustalenie, czy były pracownik mógł wykorzystać swój nieodwołany dostęp w celu **obejrzenia lub pobrania** danych pracowników,
- **w grudniu 2023 spółka dowiedziała się, że ZUS nie ma możliwości sprawdzenia co wyświetlał w PUE-ZUS pracownik spółki.**

Przypomnijmy tutaj, że w PUE ZUS znajdują się takie dane pracowników jak:

- imiona i nazwiska,
- adresy (zamieszkania i zameldowania),
- numery PESEL,

- numery dokumentów,
- informacje o zwolnieniach lekarskich,
- **informacje o członkach rodziny** zgłoszonych do ubezpieczenia.

BNP Paribas GSC poinformowała pracowników o tym incydencie dopiero na początku roku 2024. Warto jednak podkreślić, że wcześniej firma starała się ocenić ryzyko naruszenia. Nie było pewne, czy były pracownik nadużył nieskutecznie odwołanego dostępu. Tak przynajmniej wywnioskowaliśmy z informacji o incydencie, jaka dotarła do pracowników. Oczywiście chcieliśmy dowiedzieć się czegoś więcej.

Nie wyciek, a “potencjalny dostęp”

Z prośbą o skomentowanie sprawy zwróciliśmy do BNP Paribas GSC. Odpowiedzi udzielił nam Maciej Kawecki, dyrektor finansowy.

Tu wyjaśnijmy, że nie chodzi o tego dra Macieja Kaweckiego, który niegdyś pracował w GIODO i był współodpowiedzialny za reformę ochrony danych, ale o Macieja Kaweckiego z BNP Paribas GSC, której to spółki nie powinniście mylić z bankiem BNP Paribas. ZUS jest jednak w tej historii tym ZUS-em, o którym myślicie, a konto w PUE-ZUS, nawet jeśli tego nie wiecie, możecie mieć. Proste, nie? □

Maciej Kawecki potwierdził w oświadczeniu dla naszej redakcji, że opisany incydent był bardziej “nieodwołanym dostępem” niż “wyciekiem”:

Przedmiotem zawiadomienia do PUODO było naruszenie ochrony danych osobowych polegające na potencjalnym dostępie byłego pracownika BNP Paribas GSC S.A. do danych osobowych innych pracowników BNP Paribas GSC S.A. w wyniku opóźnienia w odwołaniu pełnomocnictwa w ZUS dla tego byłego pracownika BNP Paribas GSC S.A., co skutkowało pozostawieniem aktywnego dostępu do danych w PUE-ZUS, co do których pracownik

wcześniej miał dostęp na mocy upoważnienia. **Spółka nie ma podstaw by twierdzić, że doszło do jakiegokolwiek wycieku danych osobowych pracowników BNP Paribas GSC S.A., ani by były pracownik faktycznie miał dostęp do tych danych (...)** Nie zauważono żadnych niepokojących sytuacji mogących świadczyć o tym, że dane pracowników mogły zostać wykorzystane.

Skoro nie ma podstaw to dlaczego jednak poinformowano pracowników? I dlaczego w rozesłanych do nich ostrzeżeniach wspomniano o możliwości podjęcia pewnych działań ochronnych? Jak wyjaśnił Maciej Kawecki, potencjalne ryzyko zidentyfikowano w sierpniu 2023r. Wtedy spółka zwróciła się z prośbą o informację do ZUS. W tym czasie UODO już wiedział o incydencie, ale:

- Dopiero w grudniu 2023 r. BNP Paribas GSC S.A. otrzymała odpowiedź, w której ZUS poinformował o datach logowań byłego pracownika na jego profilu ZUS-PUE, jednak również o **braku możliwości ustalenia, czy i jakie dane były przez niego przeglądane**
- Ze względu na **rodzaj danych przetwarzanych w ZUS-PUE** ryzyko naruszenia praw i wolności dla podmiotów danych zostało ocenione jako **wysokie**.
- Co ważne, spółka otrzymała od UODO pismo informujące, że w wyniku analizy zawiadomienia w ocenie PUODO BPN Paribas GSC S.A. wdrożyła adekwatne środki bezpieczeństwa i środki zaradcze oraz podjęła działania mające na celu zminimalizowanie negatywnych skutków naruszenia i ryzyka jego ponownego wystąpienia.

I tu dochodzimy do senda problemu.

Poważne braki w PUE i ZUS

Powtórzmy jeszcze raz – ZUS przekazał spółce informacje o

logowaniach byłego pracownika, ale nie był w stanie stwierdzić, co ten pracownik widział (bo ZUS tego nie wie).

Czy sam fakt logowania się pracownika do PUE ZUS nie świadczy o wycieku danych? Nie, ponieważ w systemach ZUS-u nie ma czegoś takiego jak "konto pracownika". Jest prywatny profil, który dostaje upoważnienie do danych pracodawcy. Równie dobrze, ta osoba mogła się logować w swoich prywatnych sprawach i jest niejeden powód aby to robiła.

Teoretycznie ZUS wie kiedy ktoś się logował, ale nie wie co robił na koncie. ZUS-PUE nie ma czegoś, co można by nazwać odpowiednim "audit logiem". I to, w kontekście tego, jak ta platforma jest wykorzystywana, jest dość zaskakujące, żeby nie powiedzieć, smutne.

W tym miejscu spółkę BNP Paribas GSC można nawet pochwalić. Incydent został zgłoszony, wykryty, zbadany. Ostatecznie powiadomiono też pracowników. Sytuacja trochę podobna jak [kiedyś opisany u nas incydent w Twisto](#). Firma założyła, że ryzyko istniało i wolała poinformować, że *coś ryzykownego mogło się wydarzyć*, choć w podobnych sytuacjach wiele innych firm powiedziałoby, że **skoro nie ma dowodu nadużycia to ryzyko jest niskie**.

Przerażające w tej historii są trzy kwestie.

1. To, że ZUS potrzebował **kilku miesięcy**, aby przekazać wykaz logowań.
2. To, że ZUS nie ma wystarczająco precyzyjnych logów dla dość istotnej z punktu widzenia prywatności funkcji

3. I wreszcie to, że **pewnie wielu z Was pracuje w firmach, gdzie nikt po zwolnieniu pracownika (lub ustaniu stosunku pracy) nie odebrał mu dostępu do firmowego konta PUE-ZUS**. I ta osoba wciąż widzi dane Wasze, Waszych kolegów i Waszych rodzin.

No cóż, kontakty z ZUS-em to nigdy nie są “szybkie akcje”, ale też i rozwijana przez nich platforma do najprostszych nie należy. Sami kiedyś zgłaszaliśmy do ZUS [naprawdę poważne dziury](#) i wolno to szło. Ba! Zdarzało nam się zgłaszać dziury [jeszcze poważniejsze niż te poważne](#) (też związane z rolami i uprawnieniami na platformie) i też na samą zapowiedź ich łatania czekaliśmy miesiącami.

Czy możemy liczyć na to, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych poprawi architekturę systemu np. dodając pełniejsze logowanie zdarzeń związanych z przeglądaniem danych, do których uzyskało się upoważnienie, czyli w zasadzie coś, co powinno być dostępne do automatycznego pobrania za jednym kliknięciem na koncie każdego pracodawcy? Już zwróciliśmy się do ZUS z pytaniami i cierpliwie czekamy, ale ewentualne zmiany raczej nie będą szybkie. Mamy jednak nadzieję, że odpowiedź dostaniemy przed wakacjami. Tego roku ☐

Co robić, jak żyć?

Do tego czasu, upewnijcie się, że na liście upoważnionych na PUE-ZUS nie ma ex-pracowników, a jak są, to ich usuńcie i zgłoście incydent do UODO oraz poinformujcie pracowników. Upewnijcie się też, że inne z danych, które trzeba skasować/zanonimizować macie pokasowane z firmowych zasobów lub poanonimizowane. A jak nie wiecie co trzeba regularnie kasować, to przypominamy [instrukcje autorstwa Michała Kluski](#) i kod PUE, który jest ważny do końca dnia i da Wam na te instrukcje 50% zniżkę. Prześlijcie ją do Waszych księgowych, kadrowych, dyrektorów IT i oczywiście prawników, zwłaszcza tych od RODO.

Aktualizacja 26.02.2024 8:36

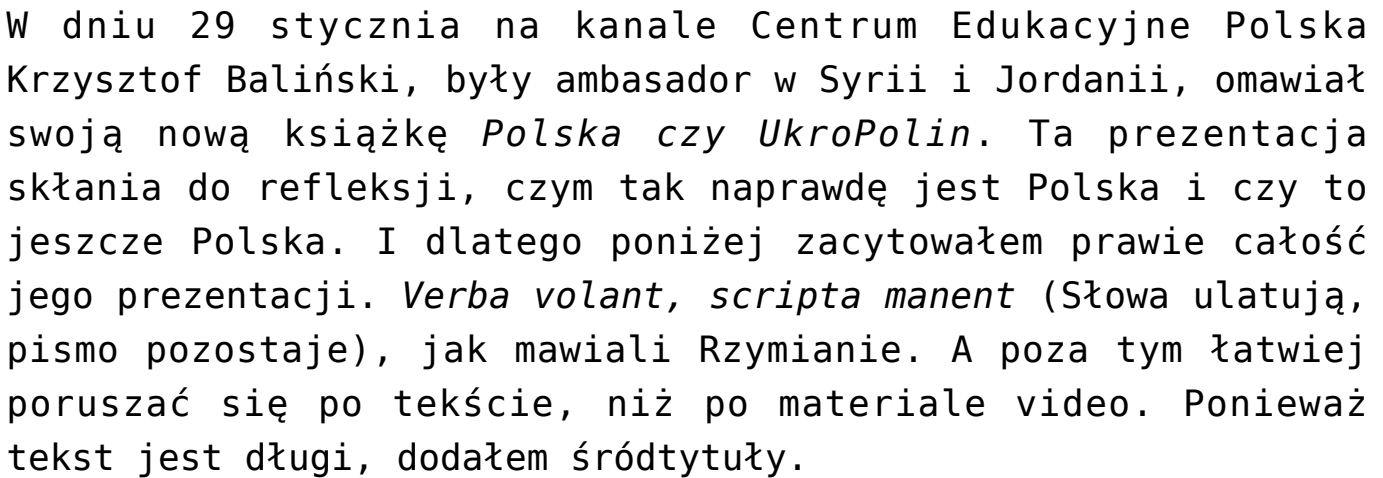
Rzecznik ZUS Paweł Żebrowski przesłał nam oświadczenie następującej treści.

*Zgodnie z obowiązującymi przepisami uprawnienia do logowania się do PUE-ZUS dla pracownika nadawane są przez pracodawcę. Pracodawca może również cofnąć pełnomocnictwo byłemu pracownikowi wypełniając specjalny formularz. ZUS nie weryfikuje danych o zwolnieniu pracownika. **Podkreślenia wymaga, że ZUS jest w stanie ustalić czy osoba loguje się na swoim koncie ubezpieczonego (co może być traktowane jako dostęp w celu prywatnym), a kiedy logowanie następuje na profilu pracodawcy, do którego obsługi posiada pełnomocnictwo (dostęp w celu służbowym).** To na pracodawcy jednak ciąży ciężar odwołania pełnomocnictwa i poinformowania o tym ZUS. W sytuacji zaniechania realizacji tego obowiązku przez pracodawcę nie można mówić o wycieku danych z ZUS. Możliwość nieuprawnionego dostępu do danych jest w takim przypadku wyłącznym efektem postępowania pracodawcy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych będzie pracował z przedsiębiorcami, aby usprawnić proces administracji PUE-ZUS.*

Czyli sytuacja wymaga dalszego wyjaśnienia. Dlaczego firmie BNP Paribas GSC odpowiedziano, że ZUS nie ma możliwości sprawdzenia co widział pracownik? Możliwości są trzy:

1. Jedna ze stron mówi nieprawdę (ZUS albo spółka),
2. doszło do jakiegoś nieporozumienia, albo...
3. ...ZUS wie kto i co widział, ale nie powie bo to na pracodawcy ciąży zarządzanie tym wszystkim.

O ile w 100% można się zgodzić, że to pracodawca ma zarządzać uprawnieniami to nadal uważamy, że powinien istnieć jakiś audyt log do ustalenia kto co widział. Przesłaliśmy dodatkowe pytania rzecznikowi ZUS i czekamy na odpowiedzi.

- Dlaczego „Nasi” ogłosili wrogami Rosję i Białoruś dwa

- Dlaczego „Nasi” ogłosili wrogami Rosję i Białoruś, dwa państwa, które nie mają żadnych roszczeń wobec Polski, a za najbliższych przyjaciół uznali Ukrainę i Izrael, które to państwa mają roszczenia wobec Polski?
- Dlaczego „Nasi” przyjęli za swój interes ukraiński i doktryna polskiego interesu narodowego polega na:

jesteśmy sługami narodu ukraińskiego?

- Dlaczego stosunki polsko-ukraińskie zaczęły upodabniać się do stosunków polsko-żydowskich? Dlaczego nacjonaści ukraińscy zaczęli się zachowywać jak nacjonaści żydowscy?
- Dlaczego, zamiast trzymać się z dala od konfliktów, które Polski nie dotyczą, wsadzają palce między drzwi i futrynę, wdając się w gierki, których zasad nie rozumieją?

Czego zabrakło politykom? Zabrakło refleksji, że wojna na wschodzie może mieć jeszcze inny, poza Rosją i Ukrainą, cel. Że dotyczy też Polski, że chodzi o osłabienie Polski, o zmianę struktury etnicznej Polski, o ukrainizację Polski, o przyjęcie przez Polskę wschodnich standardów, o przyłączenie się do cywilizacji turańskiej lub wepchnięcie Polski w strefę jakiegoś chaosu i konfliktów etnicznych. Nie nasza też naszych polityków refleksja, że Polsce szykowany jest majdan albo coś, co znamy jako kolorową rewolucję, w której pochodzącym z warszawskich Nalewek i z polskich Kresów dywersantom Sorosa sekunduje Berlin, zielone ludziki z TVN. Krótko mówiąc, że w Polsce ma mieć, ma miejsce kolorowa rewolucja.

Zabrakło też refleksji, że, prędzej czy później, nastąpi zamrożenie konfliktu, że Ukraina będzie musiała pogodzić się z utratą Krymu i Donbasu, a być może nawet Odessy, że dojdzie do resetu stosunków Rosji z Niemcami, że Ukraina sprzymierzy się z Niemcami, a Polska znajdzie się w kleszczach ukraińsko-niemieckich jako państwo słabe, coś w rodzaju Generalnej Guberni.

Wreszcie zabrakło tej refleksji, że Ukraina to jest, historycznie, twór germański, a Ukraina to polityczna ręka Żyda i Niemca. I jakby nie zauważyli, albo udają, że nie zauważyli, że poprzez tak silne zaangażowanie się Polski w ten konflikt, odwracają Polskę na wschód, co przecież, zgodnie z

ich wypowiedziami, było zawsze wielką tragedią Polski i że to odwrócenie Polski na wschód wiąże się oczywiście z wielkimi konsekwencjami cywilizacyjnymi. I nigdy nie zauważyli, albo zauważyli za późno, że Polska w ten sposób staje się państwem frontowym NATO.

Ale prawdziwą machlojką jaczajki, która sprawuje władzę w Polsce i na Ukrainie jest, czy ma być to, co w tej książce nazywam UkroPolin. To niekoniecznie musi być twór państwowy lecz raczej twór geopolityczny, którego częścią będzie państwo polskie; słabe, wasalne, otoczone przez wrogów, aktywne na gwizdek do różnych awantur wojennych – już to z Rosją u boku Ukrainy, czyli drugiego Izraela w Europie, już to wojny z Persją u boku tego prawdziwego Izraela – wojen toczonych oczywiście do ostatniego Polaka, Polaka antysemitę. Krótko mówiąc, jesteśmy wmanewrowywani w rolę państwa służebnego nie tyle, jak to powiedział rzecznik Ministerstwa Spraw Zagranicznych, że jesteśmy sługami narodu ukraińskiego, lecz raczej chodzi tutaj o państwo służebne wobec ukraińskich oligarchów wiadomego pochodzenia.

Zełeński miał powiedzieć: jak zakończymy wojnę, to cała Ukraina będzie wyglądała jak wielki Izrael. No, ale skoro będzie drugi Izrael w Europie, to będzie i druga Palestyna. Jeśli Polska stanie się drugą Palestyną, to będzie dochodzić do wielu niekorzystnych wydarzeń, m.in. do konfliktów etnicznych. Skoro w Polsce mamy już kilka milionów, nawet nie wiemy dokładnie ile milionów Ukraińców, a niedługo możemy mieć ich jeszcze drugie tyle, to, prędzej czy później, dojdzie do konfliktów etnicznych. A kto będzie trzymał w garści wojujące strony? Wydaje mi się właśnie, że Żydzi i właśnie na tej zasadzie powstanie UkroPolin.

W całej naszej miłości do Ukrainy wcale nie chodzi o miłość do Ukraińców, ale o Żydowskich oligarchów, którzy rządzą Ukrainą. Czy u podłoża tej miłości naszych polityków do oligarchów ukraińskich nie leży to, że Polską, Ukrainą i Stanami Zjednoczonymi od dekad rządzi żydokomuna, pochodząca z terenów

dzisiejszej Ukrainy. Piszę też o tym, że oligarchowie ukraińscy zaczynają przenosić swoje biznesy do Polski. I jeszcze jedna uwaga. Co łączy naszych polityków z oligarchami ukraińskimi, to ma związek z niedawnymi wydarzeniami pod hasłem „gaśnica”, że mają rabinów prowadzących z Chabad Lubawicz.

Od kilku tygodni wyszykowali nam jeszcze większą tragedię. Premierem rządu polskiego został Donald Tusk, dla którego Polska to nienormalność. Marszałkiem sejmu został Szymon Hołownia, który domagał się, żeby Niemcy w ramach reparacji dla Polski uzbroili Ukrainę. Ministrem obrony został Władysław Kosiniak-Kamysz, który w kwietniu, czyli miesiąc po wybuchu wojny na wschodzie, na kongresie Europejskich Samorządów w Mikołajkach wypowiedział się za utworzeniem unii polsko-ukraińskiej, czyli UkroPolu. Nawiasem mówiąc, termin „UkroPol” na naszym rynku politycznym został rzucony przez Jacka Kuronia.

I wreszcie Ministrem Sprawiedliwości i Prokuratorem Generalnym został Adam Bodnar, który jako Rzecznik Praw Obywatelskich zapisał się następującą wypowiedzią: „Naród polski uczestniczył w realizowaniu holokaustu”. I później postulował, aby ukraińscy przesiedleńcy mieli prawo głosu w wyborach. Ministrem Kultury i Dziedzictwa Narodowego został Bartłomiej Sienkiewicz, który zdradził w restauracji „Sowa i przyjaciele”, że był członkiem rządu państwa teoretycznego o programie: Ch.., dupa i kamieniu kupa. Jeszcze większe nieszczęście przytrafiło się nam w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i w dyplomacji.

Radek Sikorski pierwszą swoją wizytę zagraniczną złożył w Kijowie i już w Kijowie zapowiedział, że będzie, tak jak jego poprzednik na tym urzędzie, sługą narodu ukraińskiego. I mamy jeszcze Przewodniczącego Komisji Spraw Zagranicznych sejmu. Paweł Kowal, który sprzeciwił się w przeszłości jakimkolwiek upamiętnieniu ofiar rzezi wołyńskiej. Inna jego wypowiedź też świadcząca o profilu politycznym tego człowieka i o

pochodzeniu etnicznym, że Ukraińcy muszą dojrzeć do samooceny, tak jak Polacy dojrzeli do samooceny w Jedwabnem oraz, to już wypowiedź z ostatnich dni: dla mnie nie ma rozróżnienia pomiędzy interesem Polski i Ukrainy.

Bardzo dobry wynik w ostatnich wyborach do sejmu osiągnął Marek Sawicki autor pomysłu wykupienia przez państwo i wyremontowania na koszt państwa polskiego, wydaje się, że przez firmy należące do działaczy PSL, dwustu tysięcy opuszczonych chłopskich chałup i przekazania ich ukraińskim przesiedleńcom. Taki sam wynik osiągnął w Wałbrzychu Michał Dworczuk, Dworczyk, którego podaję właściwe nazwisko – Mychajło Dworczuk, który w rządzie Morawieckiego pełnił różne funkcje, ale była to faktycznie funkcja ministra do spraw ukrainizacji Polski.

I pytanie: a kto obejmie w 2025 roku Belweder? Na Ukrainie nie pieścili się z tubylcami i prezydentem zrobili komika. To czy u nas nie zrobią prezydentem Rzeczypospolitej konferansjera? (prawdopodobnie chodzi o Hołownię – przyp. W.L.).

Ukraińcy, a może raczej Żydzi ukraińscy, w polskiej polityce

Następnie Baliński stwierdza, że pochodzenie narodowe w polityce i dyplomacji jest niezwykle ważne, bo w pewnym momencie pojawia się problem lojalności. Bo czy rzeczą normalną jest, by naczelnikiem Wydziału Wschodniego w Agencji Wywiadu był osobnik pochodzenia ukraińskiego? Z racji tego, że stanowiska państwowe obsadzane są Ukraińcami, to doszło do rzeczy niebywałej. W Instytucie Pamięci Narodowej pion śledczy tego instytutu nie osądził ani jednego zbrodniarza UPA, a nawet wszystkich skazanych w PRL-u zrehabilitował, zaliczył w poczet osób represjonowanych przez PRL ze względów politycznych. Członków UPA uznano za represjonowanych ze względów politycznych. IPN umieścił ich także w Atlasie Podziemia Niepodległościowego, w którym straty UPA w walce z wojskiem polskim włączono do strat polskiego podziemia.

Ukraińcy mają wpływy we wszystkich partiach politycznych w Polsce. Zaczęło się od Lecha Kaczyńskiego i jego kancelarii. Po 1989 roku wielu Ukraińców zrobiło w Polsce wielkie kariery. Baliński podaje dwa nazwiska. Władysław Frasyński, gołodupiec, nagle, z dnia na dzień, zostaje właścicielem wielkiej firmy transportowej, która ma, czyli Frasyński, 300 TIR-ów. Kto jest najbogatszym człowiekiem w Polsce? Michał Sołowow, jak sam mówi, pochodzenia ukraińskiego. Siemoniak – były Minister Obrony Narodowej w rządach PO, który obecnie został koordynatorem służb specjalnych. Gdy był Ministrem Obrony Narodowej, to oficjalnie pisano o tym, że był aktywnym działaczem Związku Ukraińców w Polsce. Przed nim Ministrem Obrony Narodowej był niejaki Onyszkiewicz. Stalin powierzył władzę w Polsce nie tylko Żydom, ale także innym mniejszościom narodowym, przeważnie Ukraińcom. Relacje polityczne po stronie, ale także inne relacje z Ukrainą modelują w tej chwili Ukraińcy, a stosunki polsko-ukraińskie ktoś podmienił na stosunki ukraińsko-ukraińskie. Tak jak zrobiono to ze stosunkami polsko-amerykańskimi. Stosunki polsko-amerykańskie zostały podmienione na stosunki Polski z diasporą żydowską.

Żydobanderowszczyzna

Na Ukrainie powstała nowa warstwa ideologiczna – żydobanderowszczyzna. Oligarchowie żydowscy na Ukrainie i nacjonaści ukraińscy stworzyli nową klasę ideologiczno-etniczną, która ma tę dziwną nieetniczną cechę, że nie są wrogami Żydów, nie są zwolennikami Ukrainy dla Ukraińców, są tylko wrogami Rosjan i Polaków. I co z tego wynika? Rada Najwyższa Ukrainy upamiętnia rocznicę urodzin Stepana Bandery. W gabinecie głównodowodzącego wojsk ukraińskich stoi popiersie Bandery. Rok rocznie odbywają się marsze neonazistów. Na froncie wojuje brygada Azow i pułk Aidar, których żołnierze posługują się insygniami Waffen SS, a równocześnie są hołubieni przez oligarchów ukraińskich i przyjmowani na Zachodzie. Krótko mówiąc, światowe żydostwo wspiera kult Bandery.

Naziści ukraińscy są akceptowani przez Żydów, jeśli akceptują rządy żydowskiego komika osadzonego w Pałacu Prezydenckim w Kijowie przez żydowskiego oligarchę. Na ten temat milczy Biały Dom, milczy Komisja Helsińska. Krytyczne podejście do nazistów ukraińskich skończyło się jak ręką uciął, gdy premierem został Wołodymyr Hrojsman. Gdy parlament ukraiński, Werchowna Rada uczciła minutą ciszy Symona Petrułę, który wymordował 50 tysięcy Żydów, naczelny rabin Ukrainy oświadczył: „Mianowanie na premiera ukraińskiego Żyda jest dowodem na to, że antysemityzmu na Ukrainie nie ma”. I od tego czasu dominuje wątek: Ukraina to najbardziej przyjazne Żydom miejsce na świecie. Ukraina ma żydowskiego prezydenta. To Rosja jest kolebką antysemityzmu i rajem neonazizmu i oskarżenie o gloryfikowanie kolaborantów Hitlera, to wymysły Moskwy.

Jeszcze jeden element ilustrujący to dziwne zjawisko żydobanderowszczyzny na Ukrainie. Majdan został wywołany przez lobby żydowskie w Waszyngtonie. Czynny udział w tych wydarzeniach wzięła Victoria Nuland vel Nudelman, która nie zwracała uwagi, że na Majdanie wznoszono transparenty sławiące sprawców okropieństw wymierzonych w jej ziomków. Za Majdanem kryją się też amerykańscy neokonserwatyści, do których należy Victoria Nuland, bo jest ona małżonką głównego ideologa neokonserwatystów amerykańskich pana Kagana. Tak, nawiasem mówiąc, neokonserwatyści to są Żydzi, potomkowie komunistów, którzy przybyli do Stanów Zjednoczonych z dzisiejszych terenów Ukrainy, które wcześniej należały do Polski.

Mamy też neokonserwatystów na gruncie polskim. Przykład – Antoni Macierewicz. Czy przypadkiem? To właśnie Antoni Macierewicz podpisał czy zawarł umowę, tę sławną umowę z 2 grudnia 2016 roku z Ukrainą, która przewiduje bezpłatne udostępnienie Ukrainie praktycznie wszystkich zasobów państwa polskiego; cywilnych i wojskowych. Czy to jest przypadek? I czy przypadkiem jest także to, że Antoni Macierewicz lansuje tezę, że za zbrodnią wołyńską stali Rosjanie i NKWD?

Prekursorem tej narracji żydobanderowskiej w Polsce było

środowisko dawnego KOR-u, skupione wokół Gazety Wyborczej, która tropi wszelkie przejawy nacjonalizmu w Polsce, a przechodzi do porządku dziennego nad ideologią OUN-UPA i któremu to środowisku nie przeszkadza, że ludzie, których wzięli w obronę mają na sumieniu śmierć tysięcy Żydów na Ukrainie. Jacek Kuroń, wywodzący się z tego środowiska, miał kiedyś powiedzieć: „Jeśli Ukraina chce być niepodległa nie może wyrzec się pamięci o UPA. UPA była powstańczą armią walczącą o niepodległość”.

Żydobanderowcami są także redaktorzy Gazety Wyborczej. Żydobanderowcem jest redaktor naczelny Gazety Polskiej, którego łączy z Michnikiem pogląd, że każdy nacjonalista jest dobry, byle nie polski. I wreszcie żydobanderowcem, ale już naprawdę takim 100%, jest Paweł Kowal; obecnie przewodniczący sejmowej Komisji Spraw Zagranicznych, a wkrótce pełnomocnik do spraw odbudowy Ukrainy.

Wszyscy ci wymienieni przeze mnie są zwolennikami tezy, że lepsza Ukraina banderowska, niż sowiecka. I głównie z tego powodu nie będzie przeprosin za rzeź wołyńską. Nie będzie zgody na ekshumację, ponieważ rządzące Ukrainą żydobanderowskie klany, które zbudowały silną żydobanderowską tożsamość Ukrainy nie ustąpią. Dlaczego nie ustąpią? Bo wiedza, że ich patron zza oceanu nie godzi się na polską martyrologię, gdzie monopol na tym polu przysługuje tylko Żydom. I jeszcze jedno; ekshumacji w Jedwabnem nie chcą ofiary, a ekshumacji na Wołyniu nie chcą kaci. Ta konstatacja ma związek z żydobanderowszczyzną.

Scenariusz dla Polski

Na naszych oczach realizuje się scenariusz, właśnie dzięki błędom popełnianym przez naszych polityków, tragiczny scenariusz, w którym Polska nie zyskuje nic, a przegrywa z kretesem. Gdy bitewny kurz opadnie, dla Polski nie będzie miejsca na tej defiladzie, oczywiście defiladzie moralnych zwycięzców w Kijowie. Duda nie zostanie zaproszony na

wręczenie Pokojowej Nagrody Nobla Wołodymirowi Żełeńskiemu. Polska zostanie uznana za współwinnego ukraińskiej tragedii, bo podzegała do wojny. Zawsze podzegała do wojny. Exemplum: robił to podczas ostatniej wizyty w Kijowie Donald Tusk, co zresztą zauważył albo wypunktował Minister Spraw Zagranicznych Węgier, który powiedział m.in., że „w przeciwieństwie do pana (mówił do Tuska) Węgry nie podlegają do wojny, a pan zajął stanowisko prowojenne”. Z Rosją, po zawarciu pokoju, w imieniu Europy rozmawiać będą Niemcy. I Niemcom przypadną wszystkie polityczne i gospodarcze profity. Polsce przypadnie horrendalne zadłużenie, miliony przesiedleńców i emigracja Polaków za chlebem. I można w tym kontekście odkurzyć fraszkę Ignacego Krasickiego: „Wśród serdecznych przyjaciół psy zająca zjadły”.

I jeszcze co do tego, że Polacy będą oskarżani, że podzegli do wojny i że są współwinnymi tragedii ukraińskiej, jest to, że prezydent Żełeński, czemu już dał wyraz na forum ONZ, prezydent Żełeński i oligarchowie ukraińscy, dla uniknięcia osobistej odpowiedzialności za zniszczenie państwa i wytrzebienie ukraińskiej populacji, będą szukali winnych i jednym z tych winnych będzie na pewno Polska.

I kolejna sprawa. Polska po zakończeniu konfliktu nadal będzie wspierać Ukrainę. Tym razem będzie do tego zmuszana przez Niemcy. Wcześniej robili to Amerykanie. W tej chwili taką rolę przejmują Niemcy. Czyli Polska będzie adwokatem Ukrainy, znowu wpuszczać miliony uchodźców, miliony bez żadnej weryfikacji, obdarzać ich przywilejami i pomocą. Przykład – podczas ostatniej wizyty Tuska w Kijowie dowiedzieliśmy się, że Tusk mówił, iż uzgodnił z premierem Ukrainy wspólne zakupy broni dla Ukrainy. Co to oznacza? Oznacza to, że to Polska będzie płaciła za tę broń, że broń ta będzie kupowana w Niemczech i dostarczana Ukrainie. Proszę zauważyć, że Ukraina jest obecnie bez 20% swego terytorium, że na tym utraconym terytorium znajduje się 90% potencjału przemysłowego Ukrainy, że Ukraina być może zostanie odcięta od Morza Czarnego, czyli będzie to

kraj, który będzie mógł funkcjonować głównie dzięki pomocy zagranicznej i ogromna część tej pomocy będzie pochodzić z Polski.

I wniosek. U zarania III RP wzięliśmy na utrzymanie Żydów. 24 lutego 2022 roku, czyli po wybuchu wojny na wschodzie wzięliśmy na utrzymanie naród ukraiński. Po Okrągłym Stole staliśmy się Rzeczpospolitą Obojga Narodów i sługami narodu żydowskiego. Po 24 lutego 2022 roku staliśmy się Rzeczpospolitą Trojga Narodów i jeszcze dodatkowo sługami narodu ukraińskiego.

Depopulacja narodu polskiego

Można by jeszcze mówić o rzeczy bardzo ważnej, o tej wielkiej akcji przesiedleńczej, czyli operacji podmiiany ludności polskiej. Tu tylko może jedno zdanie, że mieliśmy szokową transformację gospodarczą Balcerowicza, a dziś mamy szokową transformację etniczną Morawieckiego. Bo to Morawiecki świadomie sprowadził do Polski tylu Ukraińców. Daję na to dowody, przytaczam wypowiedzi Morawieckiego jeszcze sprzed wybuchu konfliktu, w której deklaruje, że jesteśmy gotowi do przyjęcia każdej liczby uchodźców ukraińskich. Czyli, krótko mówiąc, mamy szokową transformację etniczną Morawieckiego i szykuje się kolejna szokowa transformacja etniczna. Tym razem Tuska. Chodzi o relokację uchodźców z Afryki na terytorium Polski i chodzi o liczby sięgające nawet i pół miliona. Krótko mówiąc, triumwirat – Kaczyński, Duda, Morawiecki – przyczynił się do obecnej sytuacji, do tego, że zmieniane jest oblicze etniczne Polski. Zmiana tej kompozycji etnicznej Polski następuje już od wielu lat. Od stanu wojennego do dziś wygnano z Polski 8 milionów Polaków – 20% całej populacji. Straciliśmy więcej ludności polskiej niż podczas II wojny światowej.

Czy rzeczywiście scenariusz nakreślony przez Balińskiego jest realny? W swoim podkaście geopolitycznym Leszek Sykułski m.in. mówi:

W poniedziałek 29 stycznia 2024 roku niemiecka stacja AFD opublikowała wywiad z prezydentem Ukrainy Zełeńskim. Padły tam mocne słowa o tym, że gdyby, zdaniem prezydenta Zełeńskiego, zabrakło USA, to rolę lidera powinny objąć Niemcy. To wszystko w kontekście pomocy, wspierania Ukrainy. Zdaniem ukraińskiego prezydenta tylko Berlin ma szansę, by zjednoczyć unię europejską, jeśli chodzi o wsparcie Ukrainy.

Tak więc zarówno Baliński jak i Sykulski rozważają taką możliwość, że Amerykanie wycofają się z wojny na Ukrainie. Sykulski podpira się wywiadem Zełeńskiego. Wygląda więc na to, że zaczyna się gotowanie żaby na wolnym ogniu, czyli przygotowywanie opinii publicznej do takiego scenariusza. Jest on jak najbardziej możliwy i prawdopodobnie tak się stanie. W Ameryce zbliżają się wybory. Wygra je Trump, a to będzie oznaczać zmianę w polityce zagranicznej USA. To będzie pretekst do wycofania się z tego konfliktu. I wówczas powojenny porządek w Europie będą ustalać Niemcy i Rosja. A oba te państwa uzgodnią między sobą, że Donbas i Krym, a może i Odessa zostaną przy Rosji. Natomiast Niemcy odzyskają swoje ziemie utracone na wschodzie, czyli polskie ziemie zachodnie. Gdyby Amerykanie nie wycofali się, to właśnie oni musieliby negocjować z Rosją warunki powojennego pokoju, co byłoby dla nich nieco kłopotliwe, bo musieliby poświęcić swego najwierniejszego sojusznika. Z moralnego punktu widzenia nie byłby to dla nich problem, raczej z wizerunkowego, co przecież zostałoby zauważone przez międzynarodową opinię.

To oczywiście będzie wycofanie pozorne, bo przecież Amerykanie mają swoje bazy w Niemczech i w Polsce, a więc mają Niemcy w kleszczach. Dalej będą głównym rozgrywającym, tyle że z tylnego siedzenia. Wojska amerykańskie mają swoje bazy w Wielkopolsce, a więc po zmianie granic tuż przy niemieckiej granicy. Jak jeszcze dojdzie do tego Centralny Port Lotniczy, to kontrola amerykańska w Europie będzie totalna. No, ale nowe państwo, czyli odkurzona I RP, żydowski raj, będzie wymagała parasola ochronnego.

Przyznam, że mnie samemu trudno uwierzyć w taki scenariusz, ale logika jest bezwzględna. Zresztą już w blogu „Finis Ucrainae” z 25 lutego 2022 pisałem: *Zawsze powtarzałem i będę powtarzał do znudzenia, że nie można zrozumieć teraźniejszości bez poznania tego, co było wcześniej. A pewne fakty skłaniają do wniosku, że tu chodzi bardziej o Polskę niż o Ukrainę, że to jest wstęp do przemodelowania tej części Europy.*

Właśnie! Tu chodzi o Polskę! Dlaczego całe uzbrojenie i pomoc dla Ukrainy idzie przez Polskę, skoro Ukraina graniczy od zachodu również ze Słowacją, Węgrami, Rumunią i Mołdawią? Dlaczego finansowanie Ukrainy odbywa się za pośrednictwem Polski, a nie bezpośrednio? Dlaczego Tusk uzgadnia z ukraińskim premierem, że zakup broni dla Ukrainy w Niemczech będzie finansować Polska? Dlaczego Niemcy nie robią tego bezpośrednio? Można te pytania mnożyć. Skoro tak się dzieje, to znaczy, że chodzi o to, by w przyszłości jedynym winnym całej tej hucpy na Ukrainie była Polska, by to Polska była tym awanturnikiem, podżegaczem wojennym. Przecież Polska, jako państwo, jest bankrutem finansowym, a mimo to szeroki strumień pieniędzy nadal płynie. Żydzi amerykańscy dają pieniądze Żydom polskim, a ci przekazują je Żydom ukraińskim, ale to nie oni są winni, to Polacy i państwo polskie. Widać wyraźnie, że Żydzi traktują wszystkie państwa jak swoje prywatne poletka i po to są im one potrzebne, by działać z ukrycia.

Czy zatem na postawione przez Balińskiego pytanie: „Polska czy UkroPolin?” należy odpowiedzieć twierdząco? Nie do końca. Ten dziwny kraj to raczej UkroPolin i Kacapland w jednym. Wszystko zaczęło się od unii personalnej Polski i Litwy. To wtedy nastąpiła likwidacja państwa ostatnich Piastów. W wyniku unii lubelskiej powstało wspólne państwo polsko-ukraińskie, które nadal nazywano Koroną, ale elitami tego nowego państwa i całej Rzeczypospolitej byli spolszczeni, ale nie do końca, rusińscy i litewscy bojarzy. Na tym etapie nastąpiło zawłaszczenie nowego państwa, a elity państwa piastowskiego zostały zastąpione elitami ze wschodu. Po kongresie wiedeńskim

w 1815 roku Rosja po raz pierwszy wkroczyła na ziemie etnicznie polskie. Powstało podporządkowane jej Królestwo Polskie. Po powstaniu listopadowym car zastąpił polską administrację w Królestwie Rosjanami. Od tego momentu następował ich stały napływ do tej administracji, pokrewnych urzędów i instytucji. Jednocześnie budowali oni w całym Królestwie cerkwie, wzmacniając w ten sposób żywioł prawosławny w Polsce. Po I wojnie światowej, ta, carskiego chowu, ludność rosyjska i prawosławna nie miała po co wracać do Związku Radzieckiego. Zapewne większość została w nowej Polsce. To byli ludzie, już od trzech, czterech pokoleń tu mieszkający, którzy zajmowali wysokie stanowiska, często wykształceni. I to zapewne oni w większości stanowili zaplecze nowej polskiej administracji i nie tylko. Pozostały też cerkwie i wierni. Tych ludzi można dziś poznać, według mnie, po tym, że są rusofilami, słowianofilami i egzaltują się wszystkim, co wschodnie, szczególnie rosyjskie.

Po II wojnie światowej przesiedlano na ziemie poniemieckie głównie mniejszości kresowe, najwięcej Ukraińców. PRL był więc państwem wielonarodowym i wielowyznaniowym, wbrew głoszonej propagandzie. I takim państwem jest III RP. Z tej racji, że ludność niepolaska jest bardzo liczna i prawdopodobnie stanowi ona większość, to asymiluje się tylko pobieżnie. Ogranicza się to do języka. I dlatego populacja tego państwa jest tak podzielona i wrogo nastawiona do ludności rdzennej, którą w swojej masie stanowią chłopi. To oni są tą rdzenną ludnością polską. Jednak przez wieki byli oni niewolnikami i jako warstwa społeczna nic nie znaczyła w tym kraju. Ten, który spróbował stworzyć polską partię chłopską, która mogłaby zadbać o interesy tej ludności „powiesił się”. I w ten sposób ci Polacy nadal nic nie znaczą, ale to oni są wszystkiemu winni, a te wszystkie mniejszości, łącznie z Żydami, które nie utożsamiają się z tym państwem, mogą działać na jego szkodę. Ich wizerunek nie ucierpi, bo przecież to Polacy są wszystkiemu winni.

Nowy Traktat UE ma być traktatem rozbiorowym Polski!

To nie będzie referendum pomiędzy Europą a stepami Azji. To będzie referendum, które będzie Traktatem Rozbiorowym po którym Polska może już na mapę świata nie wrócić.

Ja nie mam cienia wątpliwości, że rząd Donalda Tuska ma jasne zadanie: doprowadzić do tego, by Polacy podpisali się pod Traktatem Rozbiorowym.

– twierdzi Jerzy Kwaśniewski, prezes Instytutu Ordo Iuris podczas rozmowy w PCh24TV

Władza Unii, w praktyce Niemców i ich sojuszników będzie oznaczać większą władzę i dominację niż ma aktualnie Berlin nad swoimi landami lub władza centralna USA nad poszczególnymi stanami.

“Polityka klimatyczna zgodnie z propozycjami traktatowymi ma się stać wyłączną kompetencją UE.

(...) Traktaty wprowadzają jako zasadę UE walkę ze zmianami klimatycznymi. To oczywiście jest zasada, która przyjmuje ideologiczną tezę za pewnik – o tym, że mamy do czynienia z antropogeniczną zmianą klimatu i można ją powstrzymać... ale jednocześnie jest to teza **całkowicie sprzeczna z innym założeniem**, które dotychczas obowiązywało – UE była po to, **aby zapewnić wzrost**. Teraz ważniejsze od wzrostu jest to, aby nie zmieniał się klimat...”

Manipulowanie emocjami Polaków

“W ciągu dwóch lat zostanie rozpisane referendum... i stopień rozchwiania Polski... bezprawie, którego teraz doświadczamy ma odebrać Polakom poczucie bezpieczeństwa. My jako naród mamy stanąć na krawędzi przepaści i oczekiwać zbawienia, zapewnienia bezpieczeństwa tylko od międzynarodowych struktur”.

Najbliższe dwa lata to czas chaosu, to czas ataku na wszystko co polskie...

Zaczniemy informować siebie nawzajem na spotkaniach rodzinnych, wśród przyjaciół, w pracy co się dzieje, co się święci – apeluje prezes Ordo Iuris.

To nie będzie referendum pomiędzy Europą a stepami Azji

To będzie referendum, które będzie Traktatem Rozbiorowym po którym Polska może już na mapę świata nie wrócić.

Po co nam suwerenność? Raport Ordo

Iuris na temat reformy traktatów unijnych

- Procedowane zmiany mogą doprowadzić do znacznego ograniczenia suwerenności Polski w kluczowych obszarach, takich jak polityka międzynarodowa, zdrowie, ochrona granic czy polityka walutowa.
- Skutkiem wdrożenia reformy może być m.in. przejęcie przez Unię dowodzenia nad siłami zbrojnymi Polski, zastąpienie polskich misji dyplomatycznych służbami unijnymi czy oddanie Brukseli kontroli nad przepływem imigrantów.
- Unia Europejska będzie mogła przejąć także nadzór nad kluczowymi gałęziami polskiego przemysłu oraz nabyć wyłączną kompetencję w zakresie zawierania porozumień dotyczących ochrony klimatu.
- Reforma może skutkować również narzuceniem państwom członkowskim akceptacji aborcji, surogacji, eutanazji czy permisywnej edukacji seksualnej.
- Raport został zaprezentowany podczas konferencji prasowej.

https://anty-press.pl/wp-content/uploads/2024/02/Po_co_nam_suw_erenosc.pdf

[Źródło](#)

Aleksiej Nawalny, główny

przeciwnik Putina, zginął/zmarł/został zabity w konc-łagrze Charp na Jamale

Nie żyje Aleksander Nawalny. Zmarł nagle. Tak twierdzi rosyjski departament więziennictwa

Zarząd służby więziennej Rosji powiadomił w piątek, że Aleksiej Nawalny, lider opozycji antykremlowskiej, uważany za najważniejszego oponenta prezydenta Rosji, Władimira Putina, zmarł w łagrze.

Media niezależne przekazują tę informację, powołując się na Zarząd Służby Więziennej w **Jamalsko-Nienieckim Okręgu Autonomicznym**. Na jego terenie znajduje się kolonia karna, w której w ostatnim czasie przebywał Nawalny.

„16 lutego skazany Nawalny A.A. po spacerze poczuł się źle i niemal natychmiast stracił przytomność. Niezwłocznie przybyli na miejsce pracownicy medyczni zakładu karnego, wezwano pogotowie ratunkowe” – powiadomiono w komunikacie, dodając, że pomimo reanimacji Nawalny zmarł.

Adwokat Nawalnego, Leonid Sołowiow, powiedział niezależnej „Nowej Gazecie”, że na prośbę rodziny „w ogóle niczego nie komentuje”. „Teraz wyjaśniamy (co się wydarzyło – PAP). Adwokat odwiedził Aleksieja w środę i wtedy wszystko było dobrze” – przekazał prawnik.

Rzecznik Kremla Dmitrij Pieskow, również cytowany przez „Nową Gazietę”, oświadczył, że *przyczyny śmierci powinna zbadać służba więzienna.*

Aleksiej Nawalny to najważniejsza postać rosyjskiej opozycji i wróg numer jeden Władimira Putina. Miał 47 lat. 14 lutego rzeczniczka Nawalnego, Kira Jarmysz informowała, że **więzień polityczny po raz 27. został umieszczony w karcerze.**

W styczniu minęły **trzy lata** odkąd **Nawalny** został **aresztowany i uwięziony po powrocie do Rosji z Niemiec, gdzie leczył się po próbie otrucia**, przeprowadzonej najpewniej przez rosyjskie służby specjalne. Władze wszczęły wobec niego kolejne sprawy karne, *skutkujące wyrokami łącznie na ponad 30 lat pozbawienia wolności.*

25 grudnia 2023 roku współpracownicy Nawalnego ogłosili, że opozycjonista został przewieziony do kolonii karnej nr 3 w miejscowości **Charp** w Jamalsko-Nienieckim Okręgu Autonomicznym na północy Rosji. Wcześniej Nawalny był osadzony w kolonii karnej w Mielechowie w obwodzie włodzimierskim, około 250 km na wschód od Moskwy.

Zdaniem obrońców praw człowieka przeniesienie opozycjonisty w nowe miejsce należy uznać za formę presji, choćby z powodu ciężkich warunków klimatycznych rosyjskiej Dalekiej Północy.

=====

Ostatni wpis Nawalnego

Zaledwie dwa dni przed śmiercią, 14 lutego, Nawalny zamieścił dwa wpisy w mediach społecznościowych. Na Telegramie zawarł wiadomość skierowaną do żony, w której pisał, iż „(...) wszystko jest jak w piosence (...): *między nami są miasta, światła na pasach startowych lotnisk, błękitne burze śnieżne i tysiące kilometrów. Ale czuję, że jesteś blisko w każdej sekundzie i kocham cię bardziej i bardziej*”.

Z kolei na portalu X Nawalny napisał: „**Kolonia jamalska postanowiła pobić włodzimierski rekord w przychylności i zadowoleniu władz moskiewskich. Właśnie dali mi 15 dni w celi karnej**”. Dodał także, że będzie to już jego **czwarty pobyt w celi karnej w ciągu zaledwie dwóch miesięcy**. „Gesty” – stwierdził.

[Źródło](#)

Wywiad T. Carlsona z W. Putinem

Pełna treść wywiadu amerykańskiego dziennikarza i komentatora politycznego Tuckera Carlsona z prezydentem Rosji. Władimirem Putinem

T. Carlson: Panie Prezydencie, dziękuję bardzo.

24 lutego 2022 r. przemawiał Pan do swojego kraju i narodu, gdy na Ukrainie rozpoczął się konflikt. Powiedział Pan, że Pan działa, ponieważ doszedł pan do wniosku, że przy pomocy NATO Stany Zjednoczone mogą przeprowadzić niespodziewany atak, atak na Pana kraj. Dla Amerykanów to podobno paranoja.

Dlaczego sądzi Pan, że Ameryka mogłaby zadać Rosji nieoczekiwany cios? Jak doszedł Pan do takiego wniosku?

Władimir Putin: Nie chodzi o to, że Ameryka zamierzała zadać Rosji nieoczekiwany cios, ja tak nie mówiłem.

Czy jesteśmy w trakcie talk show, czy prowadzimy poważną rozmowę?

T. Carlson: To wspaniały cytat. Dziękuję.

Prowadzimy poważną rozmowę.

Władimir Putin: Pana podstawowe wykształcenie to historia, o ile rozumiem, prawda?

T. Carlson: Tak.

Władimir Putin: W takim razie pozwolę sobie – zaledwie 30 sekund lub jedną minutę – na przedstawienie krótkiego tła historycznego. Pozwoli pan?

T. Carlson: Oczywiście, proszę.

Władimir Putin: Niech pan spojrzy, jak zaczęły się nasze stosunki z Ukrainą, skąd się one wzięły, z Ukrainy?

Państwo rosyjskie zaczęło powstawać jako państwo scentralizowane, uważa się za rok powstania państwa rosyjskiego – 862, kiedy Nowogród – w północno-zachodniej części kraju znajduje się miasto Nowogród – zaprosił księcia Ruryka ze Skandynawii, od Waregów, do panowania. Rok 862. W 1862 roku Rosja obchodziła 1000-lecie swojej państwowości, a w Nowogrodzie znajduje się pomnik poświęcony 1000-leciu istnienia kraju.

W 882 r. do Kijowa przybył następca Ruryka, książę Oleg, który w istocie pełnił funkcję regenta młodego syna Ruryka, a Ruryk już wtedy nie żył. Odsunął od władzy dwóch braci, którzy najwyraźniej byli kiedyś członkami oddziału Ruryka, i w ten sposób Rosja zaczęła się rozwijać, mając dwa ośrodki: w Kijowie i Nowogrodzie.

Następną, bardzo znaczącą datą w historii Rosji jest rok 988. To Chrzest Rusi, kiedy książę Włodzimierz, prawnuk Ruryka, ochrzcił Ruś i przyjął prawosławie – chrześcijaństwo wschodnie. Od tego czasu scentralizowane państwo rosyjskie zaczęło się umacniać. Dlaczego? Jedno terytorium, wspólne powiązania gospodarcze, jeden język, a po chrzcie Rusi – jedna wiara i władza księcia. Scentralizowane państwo rosyjskie zaczęło nabierać kształtu.

Jednak z różnych powodów, po wprowadzeniu sukcesji na tron – także w czasach starożytnych, średniowieczu – przez Jarosława Mądrego, nieco później, po jego śmierci, sukcesja na tronie

była złożona, przekazywana nie była bezpośrednio od ojca do najstarszego syna, ale od zmarłego księcia do jego brata, a następnie do synów w różny sposób. Wszystko to doprowadziło do fragmentacji Rusi – jednego państwa, które zaczęło nabierać kształtu jako jedno. Nie ma w tym nic szczególnego, to samo wydarzyło się w Europie. Jednak rozdrobnione państwo rosyjskie stało się łatwym łupem dla imperium, które kiedyś stworzył Czyngis-chan. Jego następcy, Batu-chan, przybyli na Ruś, splądrowali prawie wszystkie miasta i je zniszczyli. Południowa część, gdzie, nawiasem mówiąc, znajdował się Kijów, niektóre inne miasta, one po prostu utraciły niepodległość, a miasta północne zachowały część swojej suwerenności. Płaciły daninę Ordzie, ale zachowały część swojej suwerenności. A potem zaczęło kształtować się jedno państwo rosyjskie z centrum w Moskwie.

Południowa część ziem rosyjskich, w tym Kijów, zaczęła stopniowo ciążyć w stronę kolejnego „magnesu” – w kierunku kształtującego się w Europie centrum. Było to Wielkie Księstwo Litewskie. Nazywano je nawet litewsko-ruskim, gdyż znaczną część tego państwa stanowili Rusini. Mówili po starorusku i byli prawosławnymi. Ale potem nastąpiło zjednoczenie – unia Wielkiego Księstwa Litewskiego i Królestwa Polskiego. Kilka lat później została podpisana kolejna unia w sferze duchowej, a część księży prawosławnych podporządkowała się władzy papieża. Tym samym ziemie te weszły w skład państwa polsko-litewskiego.

Ale Polacy od dziesięcioleci zajmowali się polonizacją tej części społeczeństwa: wprowadzali tam swój język, zaczęli wprowadzać przekonanie, że to nie do końca Rusini, że skoro żyją na skraju, to są Ukraińcami. Początkowo słowo „Ukrainiec” oznaczało, że dana osoba mieszka na obrzeżach państwa, „na jego krańcu”, a właściwie jest zatrudniona w służbie pogranicznej. Nie oznaczało to żadnej konkretnej grupy etnicznej.

Polacy robili więc wszystko, co mogli, aby polonizować i w

zasadzie traktowali tę część ziem ruskich dość surowo, jeśli nie okrutnie. Wszystko to doprowadziło do tego, że ta część ziem ruskich zaczęła walczyć o swoje prawa. I pisali listy do Warszawy, żądając poszanowania ich praw, żeby tu wysłali ludzi, m.in. do Kijowa...

T. Carlson: Kiedy to się stało, w jakich latach?

Władimir Putin: To było w XIII wieku.

Opowiem teraz, co wydarzyło się później i podam daty, żeby nie było nieporozumień.

A w roku 1654, a nawet nieco wcześniej, ludzie sprawujący władzę w tej części ziem ruskich zwrócił się do Warszawy, powtarzam, żądając, aby przysłano do nich osoby pochodzenia ruskiego i wyznania prawosławnego. A kiedy Warszawa w zasadzie nic im nie odpowiedziała i niemal zdawała się odrzucać te żądania oni zaczęli zwracać się do Moskwy, aby Moskwa wzięła ich do siebie.

Żeby pan nie myślał, że ja coś wymyśliłem, dam panu te oto dokumenty...

T. Carlson: Nie sędzę, że pan coś zmyśla, nie.

Władimir Putin: A jednak są to dokumenty z archiwum, kopie. Oto listy Bohdana Chmielnickiego, wówczas człowieka sprawującego władzę w tej części ziem ruskich, którą dziś nazywamy Ukrainą. Pisał do Warszawy, żądając poszanowania ich praw, a po odmowie zaczął pisać listy do Moskwy, prosząc ją o wzięcie ich pod silną rękę cara moskiewskiego. Tutaj [w teczce] znajdują się kopie tych dokumentów. Zostawię je dla panu jako dobrą pamiątkę. Jest tłumaczenie na rosyjski, a potem proszę przetłumaczyć je na angielski.

Rosja nie zgodziła się na ich natychmiastowe przyjęcie, gdyż zakładała, że rozpocznie się wojna z Polską. Jednak w 1654 roku Sobór Ziemski – będący organem przedstawicielskim władzy

państwa staroruskiego – podjął decyzję: ta część ziem staroruskich stała się częścią królestwa moskiewskiego.

Zgodnie z przewidywaniami rozpoczęła się wojna z Polską. Trwało to 13 lat, po czym zawarto rozejm. I właśnie po zawarciu tego aktu z 1654 r., czyli 32 lata później, moim zdaniem, z Polską został zawarty pokój, „pokój wieczny”, jak wówczas mówiono. I te ziemie, cały lewy brzeg Dniepru, łącznie z Kijowem, trafił do Rosji, a cały prawy brzeg Dniepru pozostał przy Polsce.

Następnie, za czasów Katarzyny II, Rosja przywróciła wszystkie swoje historyczne ziemie, w tym południe i zachód. Wszystko to trwało aż do rewolucji. A przed I wojną światową, korzystając z tych idei ukrainizacji, austriacki Sztab Generalny zaczął bardzo aktywnie propagować ideę Ukrainy i ukrainizacji. Wszystko jest jasne dlatego: bo w przededniu wojny światowej oczywiście istniała chęć osłabienia potencjalnego wroga, chęć stworzenia sobie sprzyjających warunków w strefie przygranicznej. I ten pogląd, kiedyś zrodzona w Polsce, że ludzie zamieszkujący to terytorium nie są w pełni Rusinami, a ponoć specjalną grupą etniczną, Ukraińcami, zaczął być propagowany przez austriacki Sztab Generalny.

W XIX w. pojawili się także teoretycy niepodległości Ukrainy, którzy mówili o potrzebie niepodległości Ukrainy. Ale to prawda, wszystkie te „filary” niepodległości Ukrainy mówiły, że powinna mieć bardzo dobre stosunki z Rosją, nalegały na to. Mimo to po rewolucji 1917 r. bolszewicy próbowali przywrócić państwowość i wybuchła wojna domowa, w tym z Polską. W 1921 roku podpisano pokój z Polską, na mocy którego zachodnią część, na prawym brzegu Dniepru, ponownie trafiła do Polski.

W 1939 roku, po tym jak Polska współpracowała z Hitlerem, a Polska współpracowała z Hitlerem, a Hitler proponował – mamy wszystkie dokumenty w archiwach – zawarcie z Polską pokoju, traktatu o przyjaźni i sojuszu, żądał jednak, aby Polska oddała Niemcom jak tak zwany Korytarz Gdański, który łączył

główną część Niemiec z Królewcem i Prusami Wschodnimi. Po I wojnie światowej ta część terytorium została przekazana Polsce, a miasto Danzig zastąpił Gdańsk. Hitler domagał się u nich o pokojową kapitulację, ale Polacy odmówili. Niemniej jednak współpracowali z Hitlerem i wspólnie zaczęli dzielić Czechosłowację.

T. Carlson: Czy mogę zapytać? Mówi pan, że część Ukrainy była przez setki lat ziemią ruską. Dlaczego zatem ich pan nie przyjął, kiedy został pan prezydentem, 24 lata temu? Miał pan przecież też broń. Dlaczego w takim razie czekał pan tak długo?

Władimir Putin: Powiem panu teraz, że już kończę tę informację historyczną. Może to nudne, ale wiele wyjaśnia.

T. Carlson: Ona nie jest nudna, nie.

Władimir Putin: No to, świetnie. W takim razie bardzo się cieszę, że tak pan to ocenił. Wielkie dzięki.

Tak więc przed II wojną światową, kiedy Polska współpracowała z Niemcami, odmówiła spełnienia żądań Hitlera, ale mimo to uczestniczyła z Hitlerem w podziale Czechosłowacji, ale ponieważ nie oddała korytarza gdańskiego, to jednak Polacy zmusili, grali zbyt trudne, Hitlera do rozpoczęcia drugiej wojny światowej właśnie od nich. Dlaczego wojna rozpoczęła się 1 września 1939 roku z Polski? Ona okazała się nieustępliwa. Hitler nie miał wyboru, jeśli chodzi o realizację swoich planów, zaczynając od Polski.

Swoją drogą Związek Radziecki – czytałem dokumenty archiwalne – zachował się bardzo uczciwie i Związek Radziecki zwrócił się do Polski o zgodę na wysłanie swoich wojsk na pomoc Czechosłowacji. Ale przez usta ówczesnego Ministra Spraw Zagranicznych RP mówiono, że nawet jeśli radzieckie samoloty będą latać w kierunku Czechosłowacji przez terytorium Polski, to będą zestrzelane nad terytorium Polski. No nieważne. Ale ważne, że wojna się zaczęła, i teraz sama Polska stała się

ofiara polityki, jaką prowadziła wobec Czechosłowacji, bo zgodnie ze znanymi protokołami Mołotow-Ribbentrop część tych terytoriów trafiła do Rosji, w tym zachodnia Ukraina. Rosja pod nazwą Związek Radziecki wróciła w ten sposób na swoje historyczne terytoria.

Po zwycięstwie w Wielkiej Wojnie Ojczyźnianej, jak my mówimy, po II wojnie światowej, wszystkie te terytoria zostały ostatecznie przydzielone Rosji, Związkowi Radzieckiemu. A Polska w ramach rekompensaty, należy przyjąć, otrzymała ziemie zachodnie, pierwotnie niemieckie – wschodnią część Niemiec, część ziem, to są dziś zachodnie rejony Polski. I, oczywiście, ponownie przywrócono dostęp do Morza Bałtyckiego, ponownie zwrócono Danzig, który zaczęto nazywać po polsku. W ten sposób rozwinęła się ta sytuacja.

W czasie powstawania Związku Radzieckiego, czyli już w 1922 roku, bolszewicy zaczęli tworzyć ZSRR i stworzyli sowiecką Ukrainę, która do tej pory w ogóle nie istniała.

T. Carlson: Zgadza się.

W. Putin: Jednocześnie Stalin nalegał, aby te powstające republiki zostały włączone jako jednostki autonomiczne, ale z jakiegoś powodu założyciel państwa radzieckiego, Lenin, nalegał, aby miały one prawo do odłączenia się od Związku Radzieckiego. I także z nieznanych powodów obdarzył powstającą radziecką Ukrainę ziemiami, ludźmi mieszkającymi na tych terytoriach, nawet jeśli nigdy wcześniej nie nazywano ich Ukrainą; z jakiegoś powodu podczas jej powstawania wszystko to zostało „wlane” do Ukraińskiej SRR, obejmujący cały region wokół Morza Czarnego, który został przyjęty za czasów Katarzyny II i w zasadzie nigdy nie miał żadnego związku historycznego z Ukrainą.

Nawet jeśli pamiętamy, cofnijmy się do roku 1654, kiedy tereny te wróciły do Imperium Rosyjskiego, istniały trzy lub cztery współczesne regiony Ukrainy, nie było tam regionu Morza

Czarnego (przyczarnomorskiego). Po prostu nie było o czym rozmawiać.

T. Carlson: W 1654?

Władimir Putin: Tak, dokładnie.

T. Carlson: Posiada pan wiedzę encyklopedyczną. Ale dlaczego nie mówił pan o tym przez pierwsze 22 lata swojej prezydentury?

W. Putin: Tak więc, radziecka Ukraina otrzymała ogromną liczbę terytoriów, które w ogóle nie miały z nią nic wspólnego, przede wszystkim region przylegający do Morza Czarnego. Dawno, dawno temu, gdy w wyniku wojen rosyjsko-tureckich otrzymała je Rosja, nazywano ten obszar Noworosją. Ale to nie jest ważne. Ważne jest, że Lenin, założyciel państwa radzieckiego, stworzył Ukrainę dokładnie taką. I przez wiele dziesięcioleci Ukraińska SRR rozwijała się w ramach ZSRR, a bolszewicy, także z nieznanych powodów, zajmowali się ukrainizacją. Nie tylko dlatego, że w kierownictwie Związku Radzieckiego byli imigranci z Ukrainy, ale w ogóle taka polityka była prowadzona – nazywano ją „ukorzeniem”. Dotyczyło to Ukrainy i innych republik związkowych. Wprowadzono języki narodowe i kultury narodowe, co w sumie w zasadzie oczywiście nie jest złe. Ale tak powstała radziecka Ukraina.

A po II wojnie światowej Ukraina otrzymała kolejną część nie tylko przedwojennych ziem polskich – dziś Ukrainę Zachodnią, część ziem węgierskich i część rumuńskich. Część terytoriów została również odebrana Rumunii i Węgrom, a one, te terytoria, stały się częścią sowieckiej Ukrainy i nadal tam są. Mamy więc podstawy twierdzić, że oczywiście Ukraina w pewnym sensie jest państwem sztucznym, stworzonym z woli Stalina.

T. Carlson: Czy uważa Pan, że Węgry mają prawo odebrać swoje ziemie? A czy inne narody mogą odzyskać swoje ziemie i być może przywrócić Ukrainę do granic z 1654 roku?

Władimir Putin: Nie wiem, jakie są granice z 1654 r. Czas panowania Stalina nazywany jest reżimem stalinowskim, wszyscy mówią, że doszło do wielu naruszeń praw człowieka, naruszeń praw innych państw. W tym sensie jest oczywiście całkiem możliwe, jeśli nie powiedzieć, że mają do tego prawo – przywrócić te swoje ziemie, to w każdym razie jest to zrozumiałe...

T. Carlson: Czy powiedział pan Orbánowi o tym, że może odzyskać część ziem Ukrainy?

Władimir Putin: Nigdy tego nie mówiłem. Nigdy, ani razu. Ani on, ani ja nie odbyliśmy nawet żadnej rozmowy na ten temat. Ale wiem na pewno, że mieszkający tam Węgrzy oczywiście chcą wrócić do swojej historycznej ojczyzny.

Co więcej, opowiem teraz bardzo interesującą historię, zrobię dygresję, to jest historia osobista. Gdzieś na początku lat 80. wziąłem samochód z ówczesnego Leningradu, z Petersburga i po prostu wybrałem się w podróż po Związku Radzieckim – przez Kijów, zatrzymałem się w Kijowie, a następnie pojechałem na zachodnią Ukrainę. Wszedłem do miasta, nazywa się Beriegowo, a tam wszystkie nazwy miast i wsi są po rosyjsku i w niezrozumiałym dla mnie języku – po węgiersku. W języku rosyjskim i węgierskim. Nie po ukraińsku – po rosyjsku i węgiersku.

Jadę przez wieś, pod domami siedzą mężczyźni w czarnych trzyczęściowych garniturach i czarnych cylindrach. Mówię: czy to jacyś artyści? Mówią mi: nie, to nie są artyści, to Węgrzy. Mówię: co oni tu robią? To ich ziemia, oni tu mieszkają. Wszystkie nazwy! W czasach sowieckich, w latach 80. Oni zachowują język węgierski, imiona i wszystkie stroje narodowe. Są Węgrami i czują się Węgrami. I oczywiście, gdy obecnie ma miejsce destabilizacja...

T. Carlson: Tak, myślę, że to się często zdarza. Najprawdopodobniej wiele krajów było niezadowolonych ze zmiany

granic podczas zmian w XX wieku i wcześniej. Ale faktem jest, że wcześniej, aż do lutego 2022 r., nie twierdził pan niczego takiego. I pan powiedział że Pan poczuł fizyczne zagrożenie ze strony NATO, w szczególności zagrożenie nuklearne, i to skłoniło Pana do działania. Czy dobrze Pana rozumiem?

W. Putin: Rozumiem, że moje długie dialogi prawdopodobnie nie zaliczają się do tego gatunku wywiadów. Dlatego na początku zapytałem: czy będziemy mieli poważną rozmowę, czy show? Powiedział pan, że to poważna rozmowa. Więc nie niech pan się na mnie nie obraża, proszę.

Doszliśmy do momentu, w którym powstała radziecka Ukraina. Potem był rok 1991 – upadek Związku Radzieckiego. I wszystko, co Ukraina otrzymała w prezencie od Rosji „z hojnej ręki”, zabrała ze sobą.

A teraz dochodzę do bardzo ważnego momentu. Przecież ten upadek Związku Radzieckiego został tak naprawdę zainicjowany przez rosyjskie przywództwo. Nie wiem, czym kierowali się wówczas rosyjscy przywódcy, ale podejrzewam, że było kilka powodów, by sądzić, że wszystko będzie dobrze.

Po pierwsze, uważam, że rosyjskie przywództwo wychodziło z podstawowych zasad stosunków między Rosją a Ukrainą. Faktycznie był tam wspólny język, ponad 90 proc. mówiło po rosyjsku; więzi rodzinne, co trzecia osoba tam ma jakieś powiązania rodzinne lub przyjacielskie; wspólna kultura; wspólna historia; wreszcie wspólna religia; wspólna obecność w jednym państwie przez stulecia; gospodarka jest ze sobą bardzo powiązana – to wszystko są bardzo fundamentalne kwestie. Wszystko to leży u podstaw nieuchronności naszych dobrych stosunków.

Druga rzecz jest bardzo ważna, chcę, żeby pan jako obywatel amerykański i pana widzowie również o tym usłyszeli: poprzednie przywództwo rosyjskie wychodziło się ze stanu faktycznego, że Związek Radziecki przestał istnieć, nie ma już

ideologicznych linii podziału. Rosja wręcz dobrowolnie i z własnej inicjatywy zgodziła się na rozpad Związku Radzieckiego i wychodzi z tego, że będzie to odebrane przez tzw. – już w cudzysłowie – „cywilizowany Zachód” jako propozycja współpracy i sojuszu. Tego właśnie Rosja oczekiwała zarówno od Stanów Zjednoczonych, jak i od tzw. kolektywnego Zachodu jako całości.

Byli mądrzy ludzie, także w Niemczech. Egon Bahr był główną postacią polityczną Partii Socjaldemokratycznej, która osobiście nastawał w rozmowach z władzami sowieckimi przed rozpadem Związku Radzieckiego, twierdząc, że konieczne jest stworzenie nowego systemu bezpieczeństwa w Europie. Należy pomóc Niemcom zjednoczyć się, ale stworzyć nowy system, który obejmie Stany Zjednoczone, Kanadę, Rosję i inne kraje Europy Środkowej. Jednak NATO nie ma potrzeby się rozszerzać. Oto, co powiedział: jeśli NATO się rozszerzy, wszystko będzie tak samo, jak podczas zimnej wojny, tylko bliżej granic Rosji. To wszystko. Dziadek był mądry. Nikt go nie słuchał. Co więcej, jakoś się rozgniewał – ta rozmowa jest również w naszych archiwach: jeśli, mówi, nie posłuchacie mnie, nigdy więcej nie przyjadę do Moskwy. Wściekły na radzieckie przywództwo. Miał rację, wszystko stało się tak, jak powiedział.

T. Carlson: Tak, oczywiście, jego słowa się sprawdziły, mówił pan o tym wiele razy, wydaje mi się, że jest to całkowicie sprawiedliwe. Wielu mieszkańców Stanów Zjednoczonych uważało także, że stosunki między Rosją a Stanami Zjednoczonymi będą normalne po upadku Związku Radzieckiego. Jednak stało się odwrotnie.

Jednak nigdy nie wyjaśnił Pan, dlaczego według Pana tak to przebiegało, dlaczego tak się stało. Tak, Zachód może obawiać się silnej Rosji, ale Zachód nie boi się silnych Chin.

W. Putin: Zachód bardziej boi się silnych Chin niż silnej Rosji, ponieważ w Rosji jest 150 milionów ludzi, a w Chinach półtora miliarda, a chińska gospodarka rozwija się skokowo –

ponad pięć procent rocznie , było jeszcze więcej. Ale to wystarczy Chinom. Bismarck powiedział kiedyś: najważniejsze są potencjały. Potencjał Chin jest kolosalny, są one dziś pierwszą gospodarką na świecie pod względem parytetu siły nabywczej i wolumenu gospodarczego. Już od dłuższego czasu wyprzedziły Stany Zjednoczone i tempo rośnie.

Nie będziemy już mówić, kto się kogo boi, nie rozmawiamy w takich kategoriach. Porozmawiamy o tym, że po 1991 roku, kiedy Rosja spodziewała się przyjęcia do braterskiej rodziny „cywilizowanych narodów”, nic takiego się nie wydarzyło. Oszukaliście nas – mówiąc „wy”, nie mam oczywiście na myśli Pana osobiście, ale Stany Zjednoczone – obiecywaliście, że nie będzie rozszerzenia NATO na wschód, ale stało się to pięć razy, pięć fal ekspansji . Wszystko znosiliśmy, wszystko przekonywaliśmy, mówiliśmy: nie ma potrzeby, jesteśmy już swoi, jak to mówią, burżuazyjni, mamy gospodarkę rynkową, nie ma władzy Partii Komunistycznej, dojdźmy do porozumienia.

Co więcej, mówiłem już o tym publicznie – teraz weźmy epokę Jelcyna – był moment, gdy „przebiegł szary kot”. Wcześniej Jelcyn podróżował do Stanów Zjednoczonych, pamiętacie, przemawiał w Kongresie i powiedział wspaniałe słowa: God bless America (Niech Bóg błogosławi Amerykę- PZ). Powiedział wszystko, to były sygnały: dopuście nas do siebie.

Nie, kiedy zaczęły się wydarzenia w Jugosławii... Wcześniej Jelcyn był chwalony i chwalony – gdy tylko zaczęły się wydarzenia w Jugosławii i kiedy podniósł głos w imieniu Serbów, a my nie mogliśmy powstrzymać się od podniesienia głosu w imieniu Serbów, w ich obronie... Rozumiem, toczyły się tam złożone procesy, rozumiem. Ale Rosja nie mogła powstrzymać się od zabrania głosu w imieniu Serbów, ponieważ Serbowie to także szczególny naród, bliski nam, z kulturą prawosławną i tak dalej. Cóż, taki wiele cierpiący naród od pokoleń. No cóż, to nie ma znaczenia, ale ważne jest to, że Jelcyn wyraził swoje poparcie. Co zrobiły Stany Zjednoczone? Z naruszeniem prawa międzynarodowego i Karty Narodów Zjednoczonych

rozpoczęły bombardowanie Belgradu.

Stany Zjednoczone wypuściły dzina z butelki. Co więcej, co powiedziano, gdy Rosja sprzeciwiła się i wyraziła swoje oburzenie? Karta Narodów Zjednoczonych i prawo międzynarodowe są przestarzałe. Teraz wszyscy powołują się na prawo międzynarodowe, ale wówczas zaczęli mówić, że wszystko jest przestarzałe, wszystko trzeba zmienić.

Rzeczywiście coś trzeba zmienić, bo zmienił się układ sił, to prawda, ale nie w ten sposób. Tak, swoją drogą, od razu zaczęli obrzucać błotem Jelcyna, wytykając, że jest alkoholikiem, nic nie rozumie, nic nie rozumie. Zapewniam pana, że wszystko rozumiał i wszystko uświadamiał.

No dobrze. Zostałem prezydentem w 2000 roku. Pomyślałem: dobrze, koniec, sprawa jugosłowiańska się skończyła, trzeba spróbować odnowić stosunki, nadal otwierać te drzwi, przez które Rosja próbowała się przedostać. I co więcej, mówiłem o tym publicznie, powtarzam, na spotkaniu tu na Kremlu z ustępującym Billem Clintonem – tu obok siebie, w sąsiednim pokoju – powiedziałem mu, zadałem pytanie: słuchaj, Bill, jak sądzisz, czy gdyby Rosja postawiła kwestię przystąpienia do NATO, byłoby to możliwe? Nagle powiedział: wiesz, to ciekawe, myślę, że tak. A wieczorem, kiedy spotkaliśmy się na kolacji, powiedział: wiesz, rozmawiałem z moimi ludźmi, ze swoim zespołem – nie, teraz to niemożliwe. Można go zapytać, myślę, że wysłucha naszego wywiadu i potwierdzi. Nigdy bym czegoś takiego nie powiedział, gdyby to się nie wydarzyło. No dobrze, teraz to niemożliwe.

T. Carlson: Czy był Pan wtedy szczery? Czy dołączylibyście do NATO?

Władimir Putin: Niech pan posłucha, zadałem pytanie: czy to możliwe, czy nie? I otrzymałem odpowiedź: nie. Gdybym był nieszczerzy w swoim pragnieniu poznania stanowiska kierownictwa...

T. Carlson: A gdyby on powiedział tak, czy dołączylibyście do NATO?

W. Putin: Gdyby powiedział „tak”, rozpocząłby się proces zbliżenia, który ostatecznie mógłby do tego doprowadzić, gdybyśmy widzieli szczere pragnienie partnerów, aby to zrobić. Ale to nie był koniec. Cóż, nie, nie, no dobrze, w porządku.

T. Carlson: Jak Pan myśli, dlaczego? Jakie są tego motywy? Ja wyczuwam, że Pan czuje się z tego powodu rozgoryczony. Ale jak Pan myśli, dlaczego wtedy Zachód tak bardzo Pana odrzucił? Skąd bierze się ta wrogość? Dlaczego nie udało się poprawić stosunków? Jakie były tego motywy, z Pana punktu widzenia?

Władimir Putin: Powiedział pan, że jestem odczuwam gorycz z powodu odpowiedzi. Nie, to nie jest gorycz, to jest po prostu stwierdzenie faktu. Nie jesteśmy parą narzeczonych, gorycz, uraza nie są substancjami, które mają miejsce w takich przypadkach. Po prostu zdaliśmy sobie sprawę, że tam na nas nie czekają, to wszystko. No dobrze. Ale budujemy relacje inaczej, szukajmy wspólnej płaszczyzny. Dlaczego otrzymaliśmy tak negatywną odpowiedź, o to proszę spytać swoich przywódców. Mogę się tylko domyślać dlaczego: kraj jest zbyt duży, ma własne zdanie i tak dalej. A Stany Zjednoczone – ja widziałem, jak rozwiązują problemy w NATO...

Podam teraz jeszcze jeden przykład, dotyczący Ukrainy. Przywódcy USA „naciskali” – a wszyscy członkowie NATO głosują posłusznie, nawet jeśli coś im się nie podoba. Teraz opowiem w związku z tym, co stało się z Ukrainą w 2008 roku, chociaż jest to przedmiotem dyskusji, nie powiem tutaj nic nowego.

Niemniej jednak potem, po tym wszystkim, próbowaliśmy budować relacje na różne sposoby. Przykładowo, były wydarzenia na Bliskim Wschodzie, w Iraku, bardzo delikatnie i spokojnie budowaliśmy stosunki ze Stanami.

Wielokrotnie podnosiłem kwestię, że Stany Zjednoczone nie powinny wspierać ani separatyzmu, ani terroryzmu na Północnym

Kaukazie. Ale i tak robili to dalej. I wsparcie polityczne, wsparcie informacyjne, wsparcie finansowe, a nawet wsparcie wojskowe nadeszło ze Stanów Zjednoczonych i ich satelitów w związku z grupami terrorystycznymi na Kaukazie.

Kiedyś poruszyłem tę kwestię z moim kolegą, także prezydentem Stanów Zjednoczonych. Mówi on: nie może tak być, masz dowody? Powiedziałem tak. Byłem gotowy na tę rozmowę i przekazałem mu ten dowód. Spojrzał i wie pan co powiedział? Przepraszam, ale tak się stało, powiedział, cytuję,: no, skopię im tyłki. Czekaliśmy i czekaliśmy na odpowiedź – odpowiedzi nie było.

Mówię dyrektorowi FSB: napisz do CIA, czy jest jakiś rezultat rozmowy z prezydentem? Napisał raz, drugi i otrzymał odpowiedź. Odpowiedź mamy w archiwach. Odpowiedź przyszła od CIA: współpracowaliśmy z opozycją w Rosji; uważamy, że jest to słuszne i będziemy nadal współpracować z opozycją. Śmieszne. No dobrze. Zrozumieliśmy, że nie będzie żadnej rozmowy.

T. Carlson: Opozycja wobec Pana?

Władimir Putin: Oczywiście, w tym przypadku mieliśmy na myśli separatystów, terrorystów, którzy walczyli z nami na Kaukazie. Właśnie o tym rozmawialiśmy. Nazwali to opozycją. To drugi przypadek.

Trzeci przypadek, bardzo ważny, to moment powstania amerykańskiego systemu obrony przeciwrakietowej, początek. Długo próbowaliśmy przekonać Stany Zjednoczone, aby tego nie robiły. Co więcej, po tym, jak ojciec Busha Jr., Bush senior, zaprosił mnie do odwiedzenia go za oceanem, odbyła się tam bardzo poważna rozmowa z prezydentem Bushem i jego zespołem. Zaproponowałem, aby Stany Zjednoczone, Rosja i Europa wspólnie utworzyły system obrony przeciwrakietowej, który naszym zdaniem stworzony jednostronnie zagraża naszemu bezpieczeństwu, mimo że Stany Zjednoczone oficjalnie oświadczyły, że jest tworzony przeciwko zagrożeniom rakietowym ze strony Iranu. Takie było także uzasadnienie stworzenia

tarczy antyrakietowej. Zasugerowałem, aby cała trójka współpracowała – Rosja, USA, Europa. Mówili, że to bardzo interesujące. Zapytali mnie: mówisz poważnie? Ja mówię: absolutnie.

T. Carlson: Kiedy to było, w którym roku?

Władimir Putin: Nie pamiętam. Łatwo się tego dowiedzieć w Internecie, kiedy byłem w USA na zaproszenie Busha seniora. Teraz jest jeszcze łatwiej się tego dowiedzieć, powiem panu od kogo.

Powiedzieli mi: to bardzo interesujące. Mówię: wyobraźcie sobie, że wspólnie rozwiążemy takie globalne zadanie strategiczne w dziedzinie bezpieczeństwa. Świat się zmienia. Prawdopodobnie będziemy mieli spory, zapewne gospodarcze, a nawet polityczne, ale radykalnie zmienimy sytuację na świecie. Mówi [w odpowiedzi]: tak. Zapytali mnie: mówisz poważnie? Ja mówię: oczywiście. Musimy to przemyśleć, powiedziano mi. Ja mówię: proszę.

Następnie do biura, w którym teraz rozmawiamy, przybyli Sekretarz Obrony Gates, były dyrektor CIA i Sekretarz Stanu Rice. Tutaj, przy tym stole, naprzeciw, widzi pan ten stół, oni siedzieli po tej stronie. Ja, Minister Spraw Zagranicznych, Minister Obrony Rosji, z tej strony. Powiedzieli mi: tak, pomyśleliśmy, zgadzamy się. Mówię: dzięki Bogu, świetnie. – „Ale z pewnymi wyjątkami”.

T. Carlson: Czyli dwukrotnie pan opisywał, jak amerykańscy prezydenci podejmowali pewne decyzje, a następnie ich zespoły wykolejały te decyzje?

Władimir Putin: Zgadza się. W końcu nas odesłano. Szczegółów nie zdradzę, bo uważam, że to nie w porządku, w końcu to była poufna rozmowa. Ale faktem jest, że nasza propozycja została odrzucona.

Wtedy właśnie powiedziałem: posłuchajcie, ale wtedy będziemy

zmuszeni zastosować środki odwetowe. Stworzymy systemy uderzeniowe, które z pewnością pokonają system obrony przeciwrakietowej. Odpowiedź była następująca: nie robimy tego przeciwko wam i robicie, co chcecie, opierając się na fakcie, że nie jest to przeciwko nam, ani przeciwko Stanom Zjednoczonym. Ja mówię: dobrze. I poszło. I stworzyliśmy systemy hipersoniczne o zasięgu międzykontynentalnym i nadal je rozwijamy. W tworzeniu hipersonicznych systemów uderzeniowych wyprzedzamy teraz wszystkich: zarówno Stany Zjednoczone, jak i inne kraje – są one udoskonalane każdego dnia.

Ale to nie my to zrobiliśmy, proponowaliśmy inną drogę, ale nas odepchnęli.

Teraz odnośnie ekspansji NATO na wschód. No cóż, obiecali: NATO nie będzie na wschodzie, nie będzie ani centymetra na wschodzie, jak nam powiedziano. I co dalej? Powiedzieli: no cóż, nie zapisaliśmy tego na papierze, więc będziemy rozszerzać. Pięć rozszerzeń, obejmujących kraje bałtyckie, całą Europę Wschodnią i tak dalej.

A teraz przejdę do najważniejszej rzeczy: dotarliśmy do Ukrainy. W 2008 roku na szczycie w Bukareszcie ogłosili, że drzwi do NATO są otwarte dla Ukrainy i Gruzji.

Porozmawiajmy teraz o tym, jak podejmowane są tam decyzje. Niemcy i Francja wydawały się temu przeciwne, a także niektóre inne kraje europejskie. Ale przecież, jak się później okazało, prezydent Bush, a to taki silny facet, silny polityk, jak mi później powiedzieli: wywarł na nas presję i byliśmy zmuszeni się zgodzić. Jest zabawnie, zupełnie jak w przedszkolu. Gdzie są gwarancje? Co to za przedszkole, co to za ludzie, kim są? Jak widać, byli „naciskani” i zgodzili się. A potem mówią: Ukraina nie będzie w NATO, rozumiesz. Mówię: nie rozumiem; Wiem, że zgodziliście się w 2008 roku, ale dlaczego nie zgodzicie się w przyszłości? „No wówczas, nas naciskali”. Mówię: a dlaczego w przyszłości nie nacisną na was – i wy

znowu się zgodzicie. Cóż, to jakiś nonsens. Po prostu nie rozumiem z kim mam tam rozmawiać. Jesteśmy gotowi porozmawiać. Ale z kim? Gdzie są gwarancje? Żadnych.

Oznacza to, że zaczęli zagospodarowywać terytorium Ukrainy. Cokolwiek tam było, opowiedziałem całą prehistorię, jak rozwijało się to terytorium, jakie były stosunki z Rosją. Co druga lub trzecia osoba tam zawsze miała jakiś związek z Rosją. I podczas wyborów na niepodległej, suwerennej Ukrainie, która uzyskała niepodległość w wyniku Deklaracji Niepodległości, a swoją drogą jest tam napisane, że Ukraina jest państwem neutralnym, a w 2008 roku drzwi, czyli bramami do NATO nagle się przed nią otworzyły. To istne kino! Nie umawialiśmy się w ten sposób. Zatem wszyscy prezydenci, którzy doszli do władzy na Ukrainie, opierali się na elektoracie, który w taki czy inny sposób miał dobry stosunek do Rosji. Ta południowo-wschodnia Ukraina, to jest duża liczba osób. A ten elektorat, który był pozytywnie nastawiony do Rosji, był bardzo trudny do „przebicia”.

Wiktor Janukowycz doszedł do władzy i jak: po raz pierwszy wygrał po kadencji prezydenta Kuczmy – organizowali trzecią turę, która nie jest przewidziana w Konstytucji Ukrainy. To jest zamach stanu. Niech pan wyobrazi sobie, że komuś w USA się to nie spodobało.

T. Carlson: W 2014 r.?

Władimir Putin: Nie, wcześniej. Nie, nie, to było wcześniej. Po prezydencie Kuczmy wybory wygrał Wiktor Janukowycz. Jednak jego przeciwnicy nie uznali tego zwycięstwa, Stany Zjednoczone poparły opozycję i wyznaczyły trzecią turę. Co to jest? To jest zamach stanu. USA go poparły, a on w wyniku trzeciej tury doszedł do władzy... Wyobraźcie sobie, że w USA komuś coś się nie spodobało – zorganizowali trzecią turę, czego nie przewiduje Konstytucja USA. Ale mimo to zrobili to tam [na Ukrainie]. No dobrze, do władzy doszedł Wiktor Juszczenko, uważany za polityka prozachodniego. No dobrze, ale z nim też

nawiązaliśmy kontakt, on jeździł z wizytami do Moskwy, my pojechaliśmy do Kijowa, i ja pojechałem. Poznaliśmy się w nieformalnej atmosferze. Prozachodni to Prozachodni – niech tak będzie. Niech tak będzie, ale ludzie pracują. Sytuacja powinna rozwijać się wewnętrznie, na samej niepodległej Ukrainie. Po jego przewodzeniu krajowi sytuacja się pogorszyła i ostatecznie do władzy doszedł Wiktor Janukowycz.

Może nie był najlepszym prezydentem i politykiem – nie wiem, nie chcę oceniać – ale pojawiła się kwestia stowarzyszenia z Unią Europejską. Zawsze jednak byliśmy wobec tego bardzo lojalni: proszę. Ale kiedy przeczytaliśmy tę umowę stowarzyszeniową, okazało się, że jest to dla nas problem, ponieważ mamy strefę wolnego handlu z Ukrainą, otwarte granice celne, a Ukraina, zdaniem tego stowarzyszenia, musiała otworzyć swoje granice na Europę – i wszystko spłynie na nasz rynek.

Powiedzieliśmy: nie, wtedy to nie zadziała, wtedy zamkniemy nasze granice z Ukrainą, nasze granice celne. Janukowycz zaczął kalkulować, ile Ukraina wygra, a ile straci, i oznajmił swoim kontrahentom w Europie: muszę jeszcze raz pomyśleć przed podpisaniem umowy. Gdy tylko to powiedział, wśród wspieranej przez Zachód opozycji rozpoczęły się destrukcyjne działania, które doprowadziły do □□Majdanu i zamachu stanu na Ukrainie.

T. Carlson: Czyli on więcej handlował z Rosją niż z Unią Europejską, Ukrainą?

Władimir Putin: Oczywiście. Nie chodzi tu nawet o wolumen handlu, lecz o coś więcej. Chodzi o powiązania kooperacyjne, na których opierała się cała ukraińska gospodarka. Więzy kooperacyjne pomiędzy przedsiębiorstwami są bardzo ścisłe już od czasów Związku Radzieckiego. Tam jedno przedsiębiorstwo produkowało komponenty do końcowego montażu zarówno w Rosji, jak i na Ukrainie i odwrotnie. Były bardzo bliskie więzi.

Przeprowadzili zamach stanu, chociaż nam ze Stanów

Zjednoczonych, nie będę teraz wdawać się w szczegóły, myślę, że to nieprawda, ale mimo to powiedziano: wy tam uspokoić Janukowycza, a my uspokoiemy opozycję; niech wszystko pójdzie drogą porozumienia politycznego. Powiedzieliśmy: dobrze, zgadzamy się, zrobmy to w ten sposób. Janukowycz nie skorzystał, jak nas prosili Amerykanie, ani z sił zbrojnych, ani z policji. A zbrojna opozycja w Kijowie przeprowadziła zamach stanu. Co to znaczy? Jak to rozumieć? – Chciałem zapytać ówczesne kierownictwo Stanów Zjednoczonych.

T. Carlson: Przy wsparciu kogo?

Władimir Putin: Oczywiście przy wsparciu CIA. Organizacja, dla której, jak rozumiem, chciał pan kiedyś pracować. Może dzięki Bogu, że pana nie wzięli. Chociaż jest to poważna organizacja, rozumiem, że moi byli koledzy, w pewnym sensie, gdyż pracowałem w I Głównym Zarządzie, to wywiad Związku Radzieckiego. Zawsze byli naszymi przeciwnikami. Praca jest pracą.

Technicznie rzecz biorąc, wszystko zrobili dobrze, osiągnęli to, czego chcieli – zmienili rząd. Ale z politycznego punktu widzenia jest to kolosalny błąd. Tutaj oczywiście kierownictwo polityczne nie wykonało należycie swojego zadania. Przywódcy polityczni powinni byli przewidzieć, do czego to doprowadzi.

Tak więc w 2008 roku drzwi Ukrainy do NATO zostały otwarte. W 2014 roku przeprowadzili zamach stanu, natomiast ci, którzy nie uznali zamachu stanu, a to zamach stanu, zaczęli być prześladowani, stworzono zagrożenie dla Krymu, który byliśmy zmuszeni wziąć pod naszą ochroną. Rozpoczęli wojnę w Donbasie w 2014 roku, używając lotnictwa i artylerii przeciwko ludności cywilnej. W końcu to tutaj wszystko się zaczęło. Istnieje nagranie wideo samolotów uderzających w Donieck z góry. Podjęli jedną operację wojskową na dużą skalę, i drugą, co zakończyło się niepowodzeniem – wciąż się przygotowują. I to wszystko jeszcze na tle militarnego przejmowania tego terytorium i otwarcia drzwi do NATO.

Jak więc nie okazywać zaniepokojenia tym, co się dzieje? Z naszej strony byłaby to kryminalna nieostrożność – i właśnie tak by to było. Po prostu polityczne przywództwo Stanów doprowadziło nas do granicy, której nie mogliśmy już przekroczyć, ponieważ zniszczyłoby to samą Rosję. I wtedy nie moglibyśmy wrzucić naszych współwyznawców, a w istocie część ruskiego narodu, pod tę maszynę wojсковą.

T. Carlson: To znaczy, że miało miejsce na osiem lat przed rozpoczęciem konfliktu. A co spowodowało ten konflikt, kiedy pan zdecydował, że należy jednak zrobić ten krok?

Władimir Putin: Początkowo konflikt został spowodowany zamachem stanu na Ukrainie.

Swoją drogą przyjechali przedstawiciele trzech krajów europejskich: Niemiec, Polski i Francji – i byli gwarantami podpisanego porozumienia między rządem Janukowycza a opozycją. Złożyli swoje podpisy jako poręczyciele. Mimo to opozycja dokonała zamachu stanu, a wszystkie te kraje udawały, że nic nie pamiętają o tym, że są gwarantami pokojowego rozwiązania. Od razu wrzucili to do pieca, nikt już nie pamięta.

Nie wiem, czy Stany Zjednoczone cokolwiek wiedzą o tym porozumieniu opozycji z władzami i o trzech gwarantach, którzy zamiast sprowadzić cały proces na pole polityczne, to nie, oni poparli zamach stanu. Chociaż nie miało to sensu, niech mi pan wierzy. Ponieważ prezydent Janukowycz zgadzał się ze wszystkim i był gotowy na przedterminowe wybory, w których nie miał szans zwyciężyć, szczerze mówiąc, nie było szans. Wszyscy o tym wiedzieli.

Ale po co zamach stanu, po co ofiary? Dlaczego groźby wobec Krymu? Dlaczego rozpoczęli operację w Donbasie? Tego właśnie nie rozumiem. Tu właśnie tkwi błąd w obliczeniach. CIA zakończyła swoje zadanie polegające na przeprowadzeniu zamachu stanu. I moim zdaniem jeden z zastępców sekretarza stanu powiedział, że wydali na to nawet dużą sumę, prawie pięć

miliardów [dolarów]. Ale błąd polityczny jest kolosalny. Dlaczego trzeba było to zrobić? To samo można było zrobić, tylko legalnie, bez ofiar, bez rozpoczynania działań wojennych i bez utraty Krymu. I nie kiwnęlibyśmy palcem, gdyby nie te krwawe wydarzenia na Majdanie, nigdy by nam to nie przyszło do głowy.

Bo zgodziliśmy się, że po upadku Związku Radzieckiego wszystko powinno tak wyglądać – w granicach republik związkowych. Zgodziliśmy się z tym. Ale nigdy nie zgodziliśmy się na rozszerzenie NATO, a tym bardziej nigdy nie zgodziliśmy się, że Ukraina będzie w NATO. Nie zgodziliśmy się, że bez rozmów z nami będą tam bazy NATO. Prosiliśmy tylko przez dziesięciolecia: nie róbcie tego, nie róbcie tamtego.

Co było przyczyną ostatnich wydarzeń? Po pierwsze, dzisiejsze przywództwo Ukrainy oświadczyło, że oni nie będą realizować porozumień mińskich, które, jak wiadomo, zostały podpisane po wydarzeniach z 2014 roku w Mińsku, gdzie nakreślono plan pokojowego rozwiązania kwestii Donbasie. Nie, kierownictwo dzisiejszej Ukrainy, Minister Spraw Zagranicznych, wszyscy inni urzędnicy, a potem sam Prezydent oświadczyli, że nic im się w tych porozumieniach mińskich nie podoba. Innymi słowy, nie zamierzają ich wypełniać. A byli przywódcy Niemiec i Francji powiedzieli dziś wprost – półtora roku temu – powiedzieli wprost, szczerze całemu światu, że tak, podpisali te porozumienia mińskie, ale nigdy nie mieli zamiaru ich wprowadzać w życie. Po prostu wodzono nas za nos.

T. Carlson: Czy rozmawiał Pan z Sekretarzem Stanu i Prezydentem? Może oni bali się z Panem rozmawiać? I czy powiedział im, Pan że jeśli nadal będą pompować Ukrainę bronią, wtedy podejmie Pan działania?

Władimir Putin: Ciągle o tym rozmawialiśmy. Zaapelowaliśmy do przywódców Stanów Zjednoczonych i krajów europejskich o natychmiastowe zatrzymanie tego procesu i zapewnienie realizacji porozumień mińskich. Szczerze mówiąc, nie

wiedziałem, jak to zrobimy, ale byłem gotowy to zrobić. Są one trudne dla Ukrainy (chodzi o warunki porozumień mińskich - PZ), jest wiele elementów niepodległościowych dla Donbasu, to było przewidziane dla tych terytoriów, to prawda. Ale byłem tego absolutnie pewien, powiem panu teraz: szczerze wierzyłem, że jeśli uda się przekonać tych ludzi, którzy mieszkają w Donbasie – ich jeszcze trzeba było przekonać, żeby powrócili w ramy ukraińskiej państwowości – to stopniowo, stopniowo rany zagoją się. Stopniowo, kiedy ta część terytorium powróci do życia gospodarczego, do ogólnego środowiska społecznego, kiedy będą wypłacane emerytury, świadczenia socjalne – wszystko stopniowo, stopniowo będzie się zrastać. Nie, nikt tego nie chciał, wszyscy chcieli rozwiązać problem jedynie przy pomocy siły militarnej. Ale nie mogliśmy na to pozwolić.

I wszystko doprowadziło do tej sytuacji, kiedy na Ukrainie ogłoszono: nie, nie będziemy niczego [wykonywać]. Zaczęliśmy przygotowywać się do działań wojennych. Wojnę rozpoczęli oni w 2014 roku. Naszym celem jest zatrzymanie tej wojny. I nie my zaczęliśmy ją w 2022 roku, to jest próba zatrzymania jej.

T. Carlson: Czy myśli Pan, że udało się Panu teraz ją powstrzymać? Czy osiągnął Pan swoje cele?

W. Putin: Nie, nie osiągnęliśmy jeszcze naszych celów, ponieważ jednym z celów jest denazyfikacja. Dotyczy to zakazu wszelkich ruchów neonazistowskich. Jest to jeden z problemów, które omawialiśmy podczas procesu negocjacyjnego, który zakończył się w Stambule na początku ubiegłego roku, ale zakończył się nie z naszej inicjatywy, ponieważ nam – zwłaszcza Europejczycy – powiedzieli: konieczne jest stworzyć warunki do ostatecznego podpisania dokumentów. Moi koledzy z Francji i Niemiec powiedzieli: „Jak Ty sobie wyobrażasz ich podpisujących porozumienie: z pistoletem przy głowie? Należy wycofać wojska z Kijowa”. Mówię: dobrze. Wycofaliśmy nasze wojska z Kijowa.

Gdy tylko wycofaliśmy nasze wojska z Kijowa, nasi ukraińscy

negocjatorzy natychmiast wyrzucili do kosza wszystkie nasze porozumienia osiągnięte w Stambule i przygotowali się do długiej konfrontacji zbrojnej z pomocą Stanów Zjednoczonych i ich satelitów w Europie. Oto jak rozwinęła się sytuacja. A tak ona teraz wygląda.

T. Carlson: Co to jest denazyfikacja? Co to znaczy?

Władimir Putin: Chcę teraz tylko o tym powiedzieć. To bardzo ważne pytanie.

Denazyfikacja. Po uzyskaniu niepodległości Ukraina zaczęła poszukiwać – jak twierdzą niektórzy analitycy na Zachodzie – swojej tożsamości. I nie mogła wymyślić nic lepszego niż umieszczenie na czele tej tożsamości fałszywych bohaterów, którzy współpracowali z Hitlerem.

Mówiłem już, że na początku XIX w., kiedy pojawili się teoretycy niepodległości i suwerenności Ukrainy, wychodzili z założenia, że niepodległa Ukraina powinna mieć bardzo dobre i dobre stosunki z Rosją. Ale w związku z rozwojem historycznym, w związku z tym, że kiedy tereny te wchodziły w skład Rzeczypospolitej Obojga Narodów, Ukraińcy byli dość brutalnie prześladowani, konfiskowani, próbowano zniszczyć tę tożsamość, zachowywano się bardzo okrutnie, wszystko to pozostało w pamięć ludzi. Kiedy wybuchła II wojna światowa, część tej skrajnie nacjonalistycznej elity zaczęła współpracować z Hitlerem, wierząc, że Hitler przyniesie im wolność. Oddziały niemieckie, nawet oddziały SS, zleciły najbrudniejszą robotę eksterminacji ludności polskiej, ludności żydowskiej, kolaborantom, którzy kolaborowali z Hitlerem. Stąd ta brutalna masakra ludności polskiej, żydowskiej, a także rosyjskiej. Na czele stały osoby dobrze znane: Bandera, Szuchewycz. To właśnie ci ludzie zostali bohaterami narodowymi. To jest problem. I cały czas nam się mówi: w innych krajach istnieje nacjonalizm i neonazizm. Tak, są kiełki, ale my je miażdżymy, a w innych krajach je miażdżą. Ale na Ukrainie – nie, na Ukrainie zrobiono z nich bohaterów

narodowych, stawia się im pomniki, wiszą na flagach, ich imiona wykrzykują tłumy chodzące z pochodniami, jak w nazistowskich Niemczech. To są ludzie, którzy wymordowali Polaków, Żydów i Rosjan. Należy położyć kres tej praktyce i teorii.

Oczywiście, każdy naród, który urósł, uważa się za część tamtejszego narodu... Mówię, że to część wspólnego ruskiego narodu, oni mówią: nie, jesteśmy odrębnym narodem. Dobrze, dobrze. Jeśli ktoś uważa się za odrębny naród, ma do tego prawo. Ale nie w oparciu o nazizm, nazistowską ideologię.

T. Carlson: Czy będzie Pan zadowolony z terytorium, które już Teraz Pan posiada?

Władimir Putin: Skończę teraz. Zadał pan pytanie dotyczące neonazizmu i denazyfikacji.

Prezydent Ukrainy przybył do Kanady – jest to powszechnie znane, ale na Zachodzie przemilczane – i został przedstawiony w kanadyjskim parlamencie człowiekowi, który – jak powiedział przewodniczący parlamentu – walczył przeciwko Roskom podczas II wojny światowej. No cóż, kto walczył przeciwko Roskom podczas II wojny światowej? Hitler i jego sługusy. Okazało się, że ten człowiek służył w oddziałach SS, osobiście zabijał Rosjan, Polaków i Żydów. Tę brudną robotę wykonały oddziały SS, utworzone z ukraińskich nacjonalistów. Prezydent Ukrainy wstał wraz z całym kanadyjskim parlamentem i okłaskiwał tego człowieka. Jak można to sobie wyobrazić? Nawiasem mówiąc, sam Prezydent Ukrainy jest Żydem ze względu na narodowość.

T. Carlson: Co Pan z tym robi? Hitler nie żyje od 80 lat, nazistowskie Niemcy już nie istnieją, to prawda. Mówi Pan, że chcecie ugasić ten ogień ukraińskiego nacjonalizmu. Jak to zrobić?

Władimir Putin: Proszę posłuchać mnie. Pana pytanie jest bardzo subtelne... I może ja powiem, co myślę? Nie będzie pan urażony?

T. Carlson: Oczywiście, że nie.

W. Putin: Wydawałoby się, że to pytanie jest subtelne, jest bardzo paskudne.

Mówi pan: Hitlera nie ma już wiele lat, 80 lat. Ale jego dzieło żyje dalej. Żyją ludzie, którzy wymordowali Żydów, Rosjan i Polaków. A Prezydent, obecny Prezydent dzisiejszej Ukrainy, oklaskuje go w kanadyjskim parlamencie, owacją na stojąco! Jak możemy powiedzieć, że całkowicie wykorzeniliśmy tę ideologię, skoro to, co widzimy, dzieje się dzisiaj? To właśnie jest denazyfikacja w naszym rozumieniu. Musimy pozbyć się tych ludzi, którzy pozostawiają tę teorię i praktykę w życiu i starają się ją zachować – na tym polega denazyfikacja. To właśnie mamy na myśli.

T. Carlson: OK. Oczywiście nie bronię nazizmu ani neonazizmu. Ale moje pytanie ma charakter praktyczny: nie kontrolujecie całego kraju, a wydaje mi się, że chcecie wszystko kontrolować. Ale jak można w takim razie wykorzenić ideologię, kulturę, niektóre uczucia, historię w kraju, nad którym się nie panuje? Jak to osiągnąć?

W. Putin: A wie pan, niezależnie od tego, jak dziwne może się to panu wydawać, podczas negocjacji w Stambule zgodziliśmy się jednak, że – wszystko jest w formie pisemnej – że na Ukrainie nie będzie kultywowanego neonazizmu, w tym że będzie on zabronione na poziomie legislacyjnym.

Panie Carlson, zgodziliśmy się na to. Okazuje się, że można tego dokonać w trakcie procesu negocjacji. I nie ma tu nic upokarzającego dla Ukrainy jako nowoczesnego cywilizowanego państwa. Czy którekolwiek państwo może promować nazistowską propagandę? Czyż nie, prawda? To wszystko.

T. Carlson: Czy będą negocjacje? I dlaczego do tej pory nie było takich negocjacji – negocjacji pokojowych – w sprawie rozwiązania konfliktu na Ukrainie?

Władimir Putin: Były, one osiągnęły bardzo wysoki etap uzgadniania stanowisk w złożonym procesie, ale mimo to były już prawie ukończone. Ale po wycofaniu wojsk z Kijowa, jak już mówiłem, druga strona, Ukraina, odrzuciła wszystkie te porozumienia i wzięła pod uwagę instrukcje krajów zachodnich – Europy, Stanów Zjednoczonych – aby walczyć z Rosją do samego końca.

Co więcej: Prezydent Ukrainy prawnie zakazał negocjacji z Rosją. Podpisał dekret zabraniający wszystkim negocjacji z Rosją. Ale jak będziemy negocjować, skoro on sam sobie zabronił i zabronił wszystkim? Wiemy, że przedstawia pewne pomysły w sprawie tej ugody. Ale żeby się w czymś zgodzić, trzeba prowadzić dialog, prawda?

T. Carlson: Tak, ale Pan nie będzie rozmawiać z prezydentem Ukrainy, będzie Pan rozmawiać z Prezydentem amerykańskim. Kiedy ostatni raz rozmawiał Pan z Joe Bidenem?

Władimir Putin: Nie pamiętam, kiedy z nim rozmawiałem. Nie pamiętam, można sprawdzić.

T. Carlson: Pan nie pamięta?

W. Putin: Nie, a co, mam wszystko pamiętać, czy co? Mam mnóstwo rzeczy do zrobienia. Mamy wewnętrzne sprawy polityczne.

T. Carlson: Ale on finansuje wojnę, którą toczycie.

W. Putin: Tak, finansuje, ale kiedy z nim rozmawiałem, to było oczywiście przed rozpoczęciem specjalnej operacji wojskowej i przy okazji, powiedziałem mu wtedy – nie będę wdawał się w szczegóły, nigdy tego robię – ale ja mu wtedy powiedziałem: uważam, że Pan popełnia ogromny błąd na skalę historyczną, wspierając wszystko, co dzieje się tam, na Ukrainie, odpychając Rosję. Powiedziałem mu o tym – nawiasem mówiąc, mówiłem mu nie raz. Myślę, że tak będzie poprawnie – tutaj ograniczę się do tego.

T. Carlson: Co on powiedział?

Władimir Putin: Proszę go zapytać. Dla Pana to proste: jest Pan obywatelem Stanów Zjednoczonych, proszę pojechać i zapytać go. Niestosowne jest, żebym komentował naszą rozmowę.

T. Carlson: Ale od tego czasu nie rozmawiał Pan z nim – od lutego 2022 r.?

Władimir Putin: Nie, nie rozmawialiśmy. Ale mamy pewne kontakty. Swoją drogą, pamięta Pan, jak mówiłem panu o mojej propozycji wspólnej pracy nad systemem obrony przeciwrakietowej?

T. Carlson: Tak.

Władimir Putin: Można zapytać wszystkich – dzięki Bogu, wszyscy żyją i mają się dobrze. Zarówno były prezydent, jak i Condoleezza [Rice] żyją i mają się dobrze, a także, moim zdaniem, pan Gates i obecny dyrektor CIA, pan Burns – był wówczas ambasadorem w Rosji, moim zdaniem bardzo udany ambasador. Wszyscy są świadkami tych rozmów. Proszę spytać ich.

Podobnie jest w tym przypadku: jeśli interesuje to Pana, co odpowiedział mi pan prezydent Biden, to go zapytać. W każdym razie on i ja rozmawialiśmy na ten temat.

T. Carlson: Rozumiem to doskonale, ale z zewnątrz, dla zewnętrznego obserwatora, mogłoby się wydawać, że to wszystko może skutkować sytuacją, w której cały świat znajdzie się na krawędzi wojny, a może nawet dojdzie do ataków nuklearnych . Dlaczego nie zadzwoni Pan do Bidena i nie powie: rozwiążmy jakoś tę kwestię.

W. Putin: A o czym powinniśmy zdecydować? Wszystko jest bardzo proste. My, powtarzam, mamy kontakty za pośrednictwem różnych działów. Powiem Panu, co w tej sprawie mówimy i co przekazujemy przywódcom USA: jeśli naprawdę chcecie zaprzestać

działań wojennych, musicie wstrzymać dostawy broni – wszystko zakończy się w ciągu kilku tygodni, to wszystko, a potem można się porozumiewać odnośnie określonych warunków, więc zanim to zrobicie, zaprzestańcie.

Co jest łatwiejsze? Dlaczego mam do niego zadzwonić? O czym rozmawiać i o co się dopominać? „Czy zamierzacie dostarczać Ukrainie taką a taką broń? Oj, boję się, boję się, proszę nie dostarczać. Jest o czym rozmawiać?

T. Carlson: Czy sądzi Pan, że NATO obawia się, że może to przerodzić się w wojnę światową lub nawet konflikt nuklearny?

W. Putin: W każdym razie mówią o tym i próbują zastraszyć swoją ludność wyimaginowanym rosyjskim zagrożeniem. To oczywisty fakt. A myślący ludzie – nie zwykli ludzie, ale myślący ludzie, analitycy, zaangażowani w prawdziwą politykę, po prostu mądrzy ludzie – doskonale rozumieją, że to fałszerstwo. Rosyjska groźba jest rozdymana.

T. Carlson: Czy ma Pan na myśli groźbę inwazji rosyjskiej np. na Polskę czy Łotwę? Czy możesz sobie wyobrazić scenariusz, w którym wysyła Pan wojska rosyjskie do Polski?

W. Putin: Tylko w jednym przypadku: jeśli nastąpi atak na Rosję ze strony Polski. Dlaczego? Bo nie mamy interesów ani w Polsce, ani na Łotwie – nigdzie. Po co nam to? Po prostu nie mamy żadnych zainteresowań. Tylko groźby.

T. Carlson: Argument – myślę, że dobrze Pan wie – jest następujący: tak, najechał Ukrainę, ma roszczenia terytorialne do całego kontynentu. Czy mówi Pan jednoznacznie, że nie ma Pan takich roszczeń terytorialnych?

Władimir Putin: Jest to całkowicie wykluczone. Nie trzeba być żadnym analitykiem: wciąganie się w jakąś globalną wojnę jest sprzeczne ze zdrowym rozsądkiem. A globalna wojna doprowadzi całą ludzkość na skraj zagłady. To oczywiste.

Istnieją oczywiście środki odstraszające. Ciągłe wszystkich nami straszą: jutro Rosja użyje taktycznej broni nuklearnej, jutro jej użyje nie, pojutrze. Więc co? To są po prostu straszaaki dla zwykłych ludzi, mające na celu wyciągnięcie dodatkowych pieniędzy od amerykańskich i europejskich podatników w konfrontacji z Rosją na ukraińskim teatrze działań wojennych. Celem jest maksymalne osłabienie Rosji.

T. Carlson: Jeden ze starszych senatorów, Chuck Schumer, jak mi się wydaje, powiedział wczoraj: musimy w dalszym ciągu finansować Ukrainę, w przeciwnym razie amerykańscy żołnierze będą musieli w końcu walczyć na Ukrainie w zamian Ukrainy. Jak Pan ocenia taką wypowiedź?

Władimir Putin: To prowokacja, i to tania prowokacja. Nie rozumiem, dlaczego amerykańscy żołnierze muszą walczyć na Ukrainie. Są tam najemnicy ze Stanów Zjednoczonych. Najwięcej najemników pochodzi z Polski, na drugim miejscu najemnicy ze Stanów Zjednoczonych, na trzecim miejscu są najemnicy z Gruzji. Jeśli ktoś będzie chciał wysłać regularne wojska, z pewnością postawi to ludzkość na krawędzi bardzo poważnego, globalnego konfliktu. To oczywiste.

Czy Stany Zjednoczone tego potrzebują? Po co? Tysiące kilometrów od terytorium kraju! Nie macie tam nic do roboty? Macie mnóstwo problemów na granicy, problemy z migracją, problemy z długiem publicznym – ponad 33 biliony dolarów. Nie ma co robić – czy trzeba walczyć na Ukrainie?

Czy nie lepiej byłoby dojść do porozumienia z Rosją? Dojść do porozumienia, już rozumiejąc sytuację, która się dzisiaj rozwija, rozumiejąc, że Rosja będzie walczyć o swoje interesy do końca, i rozumiejąc to, w rzeczywistości wróć do zdrowego rozsądku, zacząć szanować nasz kraj, jego interesy i szukać – jakieś rozwiązania? Wydaje mi się, że jest to o wiele mądrzejsze i bardziej racjonalne rozwiązanie.

T. Carlson: Kto wysadził Nord Stream?

Władimir Putin: Wy, oczywiście. (Śmiech.)

T. Carlson: Tego dnia byłem zajęty. Nie wysadziłem Nord Stream.

Władimir Putin: Pan osobiście może mieć alibi, ale CIA [CIA] nie ma takiego alibi.

T. Carlson: Czy ma pan dowody na to, że NATO lub CIA to zrobiły?

W. Putin: Wie pan, nie będę wdawał się w szczegóły, ale w takich przypadkach zawsze mówi się: szukaj kogoś, kto jest zainteresowany. Ale w tym przypadku trzeba szukać nie tylko kogoś, kto jest zainteresowany, ale także kogoś, kto może to zrobić. Bo zainteresowanych może być wielu, ale nie każdy potrafi zejść na dno Bałtyku i dokonać tej eksplozji. Te dwa elementy muszą być ze sobą powiązane: kto jest zainteresowany i kto może.

T. Carlson: Ale nie do końca rozumiem. To największy w historii akt terroryzmu przemysłowego, a ponadto największa emisja CO₂ do atmosfery. Ale biorąc pod uwagę fakt, że Pan i wasze służby wywiadowcze macie dowody, dlaczego ich nie przedstawicie i nie wygracie tej wojny propagandowej?

W. Putin: Bardzo trudno jest pokonać Stany Zjednoczone w wojnie propagandowej, ponieważ Stany Zjednoczone kontrolują wszystkie media światowe i bardzo wiele europejskich. Ostatecznym beneficjentem największych europejskich mediów są fundusze amerykańskie. Nie wiesz tego? Dlatego można zaangażować się w tę pracę, ale jest ona, jak mówią, droższa dla ciebie. Możemy po prostu ujawnić nasze źródła informacji, ale nie osiągniemy rezultatów. Dla całego świata jest już jasne, co się stało i nawet amerykańscy analitycy mówią o tym bezpośrednio. Prawda.

T. Carlson: Tak, ale pytanie brzmi – Pan pracował w Niemczech, to jest powszechnie znane, a Niemcy doskonale rozumieją, że

zrobili to ich partnerzy z NATO, oczywiście, zadało to cios niemieckiej gospodarce – dlaczego więc Niemcy milczą? To mnie zastanawia: dlaczego Niemcy nic nie powiedzieli w tej sprawie?

Władimir Putin: Mnie też to dziwi. Ale dzisiejsi niemieccy przywódcy nie kierują się interesami narodowymi, ale interesami kolektywnego Zachodu, bo inaczej trudno wytłumaczyć logikę ich działań lub bierności. Przecież nie chodzi tylko o Nord Stream 1, który został wysadzony w powietrze. Nord Stream 2 został uszkodzony, ale jedna rura żyje i ma się dobrze i może dostarczać gaz do Europy, ale Niemcy jej nie otwierają. Jesteśmy gotowi, proszę.

Jest jeszcze jedna trasa przez Polskę, Jamał – Europa się nazywa, można też przeprowadzić duży przepływ. Polska ją zamknęła, ale Polska wykorzystuje Niemców, otrzymując pieniądze z funduszy paneuropejskich, a głównym darczyńcą tych paneuropejskich funduszy są Niemcy. Niemcy karmią Polskę w pewnym stopniu zasilają. A ta zamknęła drogę do Niemiec. Po co? Nie rozumiem.

Ukraina, której Niemcy dostarczają broń i dają pieniądze. Drugim po Stanach Zjednoczonych sponsorem pomocy finansowej dla Ukrainy są Niemcy. Przez terytorium Ukrainy przebiegają dwie trasy gazowe. Wybrali jedną drogę i po prostu ją zamknęli, Ukraińcy. Otwórzcie drugą trasę, i proszę, otrzymujcie gaz z Rosji. Nie otwierają się.

Dlaczego Niemcy nie powiedzą: „Słuchajcie, chłopaki, dajemy wam pieniądze i broń. Odkręćcie zawór, proszę, niech gaz z Rosji popłynie dla nas. W Europie kupujemy gaz skroplony po zawyżonych cenach, co obniża poziom naszej konkurencyjności i całej gospodarki do zera. Czy chcecie, żebyśmy dawali wam pieniądze? Pozwólcie nam normalnie istnieć, niech nasza gospodarka zarabia, my wam stamtąd dajemy pieniądze.” Nie, oni tego nie robią. Dlaczego? Niech pan ich zapyta. (Puka w stół.) To, co jest tutaj, i to, co siedzi w ich głowach, to jedno i to samo (chodzi chyba o pusty dźwięk? – PZ). Ludzie tam są

bardzo niekompetentni.

T. Carlson: Być może świat jest obecnie podzielony na dwie półkule: jedna z taną energią, druga nie.

Chcę zadać pytanie: świat jest teraz światem wielobiegunowym, – Czy może Pan opisać sojusze, bloki, kto Pana zdaniem zdaniem jest po której stronie?

Władimir Putin: Niech pan posłucha, Pan powiedział, że świat jest podzielony na dwie półkule. Głowa jest podzielona na dwie półkule: jedna odpowiada za jeden obszar działalności, druga jest bardziej kreatywna i tak dalej. Ale to wciąż jedna głowa. Trzeba, aby świat był zjednoczony, aby bezpieczeństwo było wspólne, a nie projektowane dla tego „złotego miliarda”. I wtedy – tylko w tym przypadku – świat będzie stabilny, zrównoważony i przewidywalny. A dopóki głowa jest podzielona na dwie części, jest to choroba, poważna choroba. Świat przechodzi okres ciężkiej choroby.

Ale wydaje mi się, że między innymi dzięki uczciwemu dziennikarstwu – oni [dziennikarze] pracują jak lekarze – może uda się to wszystko jakoś połączyć.

T. Carlson: Podam jeden przykład. Dolar amerykański pod wieloma względami zjednoczył cały świat. Czy uważa Pan, że dolar zniknie jako waluta rezerwowa? Jak sankcje zmieniły miejsce dolara na świecie?

W. Putin: Wie pan, to jest jeden z najpoważniejszych błędów strategicznych kierownictwa politycznego Stanów Zjednoczonych – używanie dolara jako instrumentu walki w polityce zagranicznej. Dolar jest podstawą potęgi Stanów Zjednoczonych. Myślę, że każdy to rozumie: niezależnie od tego, ile dolarów wydrukujesz, latają po całym świecie. Inflacja w USA jest minimalna: moim zdaniem trzy procent, około 3,4, co jest dla USA całkowicie akceptowalne. I oczywiście drukują w nieskończoność. Co mówi dług w wysokości 33 bilionów? To jest emisja.

Niemniej jednak jest to główna broń utrzymująca władzę USA na świecie. Kiedy przywódcy polityczni postanowili wykorzystać dolara jako narzędzie polityczne, zaatakowali tę amerykańską potęgę. Nie chcę używać żadnych nieliterackich wyrażen, ale to głupota i ogromny błąd.

Proszę spojrzeć, co dzieje się na świecie. Nawet wśród sojuszników USA rezerwy dolarowe obecnie maleją. Każdy patrzy na to, co się dzieje i zaczyna szukać sposobów na zabezpieczenie się. Jeśli jednak w stosunku do niektórych krajów Stany Zjednoczone zastosują tak restrykcyjne środki, jak ograniczenie płatności, zamrożenie aktywów itp., jest to ogromny alarm i sygnał dla całego świata.

Co się u nas działo? Do 2022 roku około 80 proc. płatności w rosyjskim handlu zagranicznym odbywało się w dolarach i euro. Jednocześnie dolary stanowiły około 50 procent naszych rozliczeń z krajami trzecimi, a teraz, moim zdaniem, pozostało już tylko 13 procent. Ale to nie my zakazaliśmy używania dolara, nie o to zabiegaliśmy. Stany Zjednoczone zdecydowały się ograniczyć nasze płatności w dolarach. Myślę, że to kompletny nonsens, wiadomo, z punktu widzenia interesów samych Stanów Zjednoczonych, amerykańskich podatników. Ponieważ zadaje to cios amerykańskiej gospodarce i podważa siłę Stanów Zjednoczonych na świecie.

Nawiasem mówiąc, płatności w juanach wynosiły około trzech procent. Teraz płacimy 34 proc. w rublach i mniej więcej tyle samo, bo nieco ponad 34 proc., w juanach.

Dlaczego Stany Zjednoczone to zrobiły? Mogę to przypisać jedynie arogancji. Pewnie myśleli, że wszystko się zawali, ale nic się nie zawaliło. Co więcej, spójrzcie, inne kraje, w tym kraje produkujące ropę, zaczynają rozmawiać i już to robią, płacąc za sprzedaż ropy w juanach. Czy rozumie Pan, że to się dzieje, czy nie? Czy ktoś to rozumie w USA? Co wy robicie? Przycinasz się... Zapytać proszę wszystkich ekspertów, każdą mądrą i myślącą osobę w Stanach: czym jest dolar dla USA?

Zabijacie go sami.

T. Carlson: Myślę, że to naprawdę sprawiedliwa ocena.

Następne pytanie. Może zamieniliście jedną potęgę kolonialną na inną, ale łagodniejszą? Być może dzisiejszemu BRICS grozi dominacja przez miłszą potęgę kolonialną, czyli Chiny? Czy to Pana zdaniem jest dobre dla suwerenności? Czy to Panu przeszkadza?

Władimir Putin: Doskonale znamy te straszaki. To jest straszak. Jesteśmy sąsiadami z Chinami. Sąsiadów, podobnie jak bliskich krewnych, się nie wybiera. Mamy z nimi wspólną granicę tysięcy kilometrów. To po pierwsze.

Po drugie, jesteśmy przyzwyczajeni do życia razem przez wieki.

Po trzecie, chińska filozofia polityki zagranicznej jest nieagresywna, chińska myśl dotycząca polityki zagranicznej zawsze szuka kompromisu i my to widzimy.

Następny punkt jest taki. Cały czas nam to opowiadają, a teraz Pan próbuje przedstawić ten horror w łagodnej formie, ale mimo to jest to ten sam straszak: rośnie wolumen współpracy z Chinami. Tempo wzrostu współpracy Chin z Europą jest większe niż tempo wzrostu współpracy z Chinami Federacji Rosyjskiej. Proszę zapytać Europejczyków: czy się nie boją? Może się boją, nie wiem, ale za wszelką cenę starają się wejść na chiński rynek, zwłaszcza, gdy teraz borykają się z problemami w gospodarce. I chińskie przedsiębiorstwa zdobywają rynek europejski.

A czy w Stanach Zjednoczonych jest niewielka obecność chińskiego biznesu? Tak, decyzje polityczne są takie, że próbują ograniczyć współpracę z Chinami. Panie Tucker, wy robicie to na własną szkodę: ograniczając współpracę z Chinami, robicie to na własną szkodę. To delikatny obszar i nie ma tu prostych rozwiązań liniowych, tak jak i w przypadku dolara.

Dlatego przed wprowadzeniem jakichkolwiek bezprawnych sankcji – bezprawnych z punktu widzenia Karty Narodów Zjednoczonych – należy się dobrze zastanowić. Moim zdaniem ci, którzy podejmują decyzje, mają z tym problem.

T. Carlson: Przed chwilą powiedział Pan, że dzisiejszy świat byłby znacznie lepszy, gdyby nie było dwóch konkurujących ze sobą sojuszy. Być może, obecna administracja amerykańska, jak Pan mówi, jak Pan uważa, jest Wam przeciwna, ale może następna administracja w Stanach Zjednoczonych, rząd po Joe Bidenie, będzie chciała nawiązać z Panem stosunki, a Pan będzie chciał nawiązać więzi z nią? A może to nie ma znaczenia?

Władimir Putin: Zaraz odpowiem.

Ale kończąc odpowiedź na poprzednie pytanie. Mamy 200 miliardów dolarów, wspólnie z moim kolegą, przyjacielem, przewodniczącym Xi Jinpingiem postawiliśmy sobie za cel, abyśmy w tym roku osiągnęli 200 miliardów dolarów w obrotach handlowych z Chinami. I przekroczyliśmy tę poprzeczkę. Według naszych danych jest to już 230 miliardów, według chińskich statystyk – 240 miliardów dolarów, jeśli wszystko liczyć w dolarach, wynoszą obroty handlowe z Chinami.

I bardzo ważna rzecz: mamy zrównoważone obroty handlowe, które uzupełniają się w sektorze zaawansowanych technologii, w energetyce i w obszarze rozwoju nauki. To bardzo zrównoważone obroty.

Jeśli chodzi o całość BRICS – Rosja została w tym roku przewodniczącym BRICS – kraje BRICS rozwijają się w bardzo szybkim tempie.

Popatrzcie, daj Boże, żeby się nie pomylić, ale w 1992 r. moim zdaniem udział krajów G7 w gospodarce światowej wynosił 47 proc., a w 2022 r. spadł moim zdaniem do około 30 proc. . Udział krajów BRICS w 1992 r. wynosił zaledwie 16 proc., ale obecnie przekracza poziom „siódemki”. I nie ma to związku z żadnymi wydarzeniami na Ukrainie. Tendencje rozwoju świata i

gospodarki globalnej są takie, jak przed chwilą wspomniałem i jest to nieuniknione. To będzie się nadal zdarzać: jak wschód słońca, nie można temu zapobiec, trzeba się do tego dostosować.

Jak przystosowują się Stany Zjednoczone? Przy pomocy siły: sankcje, naciski, bombardowania, użycie sił zbrojnych. Ma to związek z nadmierną pewnością siebie. Ludzie w Waszej elicie politycznej nie rozumieją, że świat się zmienia pod wpływem obiektywnych okoliczności, a trzeba podejmować właściwe decyzje kompetentnie, na czas, w odpowiednim czasie, żeby utrzymać swój poziom, przepraszam, nawet jeśli ktoś chce poziom dominacji. Takie ordynarne działania, w tym w stosunku, powiedzmy, do Rosji i innych krajów, prowadzą do odwrotnego rezultatu. To oczywisty fakt, który stał się już dzisiaj oczywisty.

Zapytał Pan mnie teraz: czy przyjdzie inny przywódca i coś zmieni? Tu nie chodzi o lidera, nie o osobowość konkretnej osoby. Miałem bardzo dobre stosunki, powiedzmy, z Bushem. Wiem, że w Stanach był przedstawiany jako wieśniak, który niewiele co rozumiał. Zapewniam Pana, że tak nie jest. Myślę, że on też popełnił wiele błędów w stosunku do Rosji. Opowiadałem panu o roku 2008 i decyzji podjętej w Bukareszcie o otwarciu drzwi dla NATO Ukrainie i tak dalej. To się z przy nim stało, wywarł presję na Europejczykach.

Ale ogólnie rzecz biorąc, na poziomie ludzkim, miałem z nim bardzo miłe i dobre relacje. Nie jest głupszy niż jakikolwiek inny polityk amerykański, rosyjski czy europejski. Zapewniam, że rozumiał, co robi, tak jak inni. Trump i ja mieliśmy bardzo osobiste relacje.

Nie chodzi tu o osobowość przywódcy – chodzi o nastroje elit. Jeśli w społeczeństwie amerykańskim zwycięży idea dominacji za wszelką cenę i przy pomocy siły, to nic się nie zmieni – będzie tylko gorzej. A jeśli w końcu przyjdzie świadomość, że świat zmienia się pod wpływem obiektywnych okoliczności i

musimy umieć się do nich dostosować na czas, korzystając z przewag, jakie Stany Zjednoczone mają do dziś, to prawdopodobnie coś może się zmienić.

Proszę spojrzeć, chińska gospodarka stała się pierwszą gospodarką na świecie pod względem parytetu siły nabywczej, pod względem wielkości już dawno wyprzedziła Stany Zjednoczone. Potem USA, potem Indie – półtora miliarda ludzi, potem Japonia i Rosja na piątym miejscu. W ciągu ostatniego roku Rosja stała się pierwszą gospodarką w Europie, pomimo wszystkich sankcji i ograniczeń. Czy to normalne z Pańskiego punktu widzenia? Sankcje, ograniczenia, brak możliwości dokonywania płatności w dolarach, odłączenie od SWIFT, sankcje wobec naszych statków przewożących ropę, sankcje wobec samolotów – sankcje we wszystkim i wszędzie. Najwięcej sankcji stosowanych na świecie stosuje się wobec Rosji. W tym czasie staliśmy się pierwszą gospodarką w Europie.

Narzędzia, z których korzystają Stany Zjednoczone, nie działają. Cóż, musimy pomyśleć co zrobić. Jeśli ta świadomość dotrze do elit rządzących, to tak, wówczas pierwsza osoba w państwie będzie działać w oczekiwaniu na to, czego oczekują od niej wyborcy i osoby podejmujące decyzje na różnych szczeblach. Wtedy coś może się zmienić.

T. Carlson: Pan opisuje dwa różne systemy, mówi Pan, że przywódca działa w interesie wyborców, ale jednocześnie niektóre decyzje podejmują klasy rządzące. Kieruje Pan krajem od wielu lat. Jak sądzi Pan, ze swoim doświadczeniem, kto podejmuje decyzje w Ameryce?

W. Putin: Nie wiem. Ameryka jest krajem złożonym, a więc z jednej strony konserwatywnym, z drugiej szybko zmieniającym się. Nie jest nam łatwo to rozgryźć.

Kto podejmuje decyzje w wyborach? Czy można to zrozumieć, gdy każde państwo ma swoje ustawodawstwo, każde państwo reguluje się samo, a ktoś może zostać wykluczony z wyborów na szczeblu

stanowym. To jest dwuetapowy system wyborczy, bardzo trudno nam to zrozumieć. Dominują oczywiście dwie partie: Republikanie i Demokraci. A w ramach tego systemu partyjnego istnieją ośrodki, które podejmują decyzje i przygotowują je.

No to spójrzcie, dlaczego moim zdaniem po upadku Związku Radzieckiego prowadzono w stosunku do Rosji tak błędną, prymitywną, zupełnie bezpodstawną politykę nacisku? W końcu jest to polityka nacisku. Ekspansja NATO, wsparcie dla separatystów na Kaukazie, utworzenie systemu obrony przeciwrakietowej – to wszystko elementy nacisku. Presja, presja, presja... Potem Ukraina została wciągnięta do NATO. To wszystko presja, presja. Dlaczego?

Myślę, że także dlatego, że, mówiąc relatywnie, powstała nadwyżka mocy produkcyjnych. W czasie walki ze Związkiem Radzieckim powstało wiele różnych ośrodków i specjalistów od Związku Radzieckiego, którzy nie mogli zrobić nic innego. Wydawało im się, że przekonują przywódców politycznych: trzeba w dalszym ciągu uderzać w Rosję, próbować ją jeszcze bardziej załamać, stworzyć na tym terytorium kilka podmiotów quasi-państwowych i podporządkować je w podzielonej formie, wykorzystać ich połączony potencjał do przyszłej walki z Chinami. To błąd, łącznie z nadmiernym potencjałem tych, którzy pracowali na rzecz konfrontacji ze Związkiem Radzieckim. Trzeba się tego pozbyć – muszą pojawić się nowe, świeże siły, ludzie, którzy patrzą w przyszłość i rozumieją, co się dzieje na świecie.

Zobaczcie, jak rozwija się Indonezja! 600 milionów ludzi. Gdzie możemy od tego uciec? Nigdzie. Trzeba tylko założyć, że Indonezja dołączy, już dołącza do klubu czołowych gospodarek świata, nieważne jak będzie – czy się to komuś podoba, czy nie.

Tak, rozumiemy i mamy świadomość, że w Stanach Zjednoczonych, pomimo wszystkich problemów gospodarczych, panuje jeszcze normalna sytuacja i przyzwoity wzrost gospodarczy – moim

zdaniem wzrost PKB na poziomie 2,5 proc.

Jeśli jednak zapewnimy przyszłość, musimy zmienić nasze podejście do tego, co się zmienia. Jak już mówiłem, świat nadal będzie się zmieniał niezależnie od tego, jak zakończą się wydarzenia na Ukrainie. Świat się zmienia. W samych Stanach eksperci piszą, że Stany stopniowo zmieniają swoje położenie w świecie – piszą sami wasi eksperci, ja ich czytam. Pytanie tylko, jak to się stanie: boleśnie, szybko czy delikatnie, stopniowo? A to piszą ludzie, którzy nie są antyamerykańscy – oni po prostu podążają za trendami rozwojowymi na świecie. To wszystko. Aby je ocenić i zmienić politykę, potrzebujemy ludzi, którzy myślą, patrzą w przyszłość, potrafią analizować i rekomendować niektóre decyzje na poziomie przywództwa politycznego.

T. Carlson: Muszę zapytać. Wyraźnie powiedział Pan, że rozszerzenie NATO jest pogwałceniem obietnic i zagrożeniem dla Pana kraju. Ale zanim wysłał Pan wojska na Ukrainę, na konferencji bezpieczeństwa wiceprezydent USA poparł pragnienie Prezydenta Ukrainy, aby przystąpić do NATO. Czy sądzi Pan, że to również wywołało działania wojenne?

Władimir Putin: Jeszcze raz powtarzam: wielokrotnie, wielokrotnie proponowaliśmy szukanie rozwiązania problemów, które powstały na Ukrainie po zamachu stanu w 2014 r., metodami pokojowymi. Ale nikt nas nie słuchał. Co więcej, ukraińskie kierownictwo, znajdujące się pod całkowitą kontrolą Stanów Zjednoczonych, nagle ogłosiło, że nie będzie realizowało porozumień mińskich – nic im się tam nie podoba – i kontynuuje działalność wojskową na tym terytorium. Równolegle terytorium to było rozwijane przez struktury wojskowe NATO pod przykrywką różnych ośrodków szkolenia i przekwalifikowania personelu. W zasadzie zaczęli tam tworzyć bazy. To wszystko.

Na Ukrainie ogłoszono, że Rosjanie są narodem nietytułarnym, uchwalając jednocześnie ustawy ograniczające prawa narodów

nietytułarnych. Na Ukrainie. Ukraina, otrzymawszy w darze od narodu rosyjskiego wszystkie te terytoria południowo-wschodnie, nagle ogłosiła, że Rosjanie na tym terytorium są narodem nietytułarnym. Czy to normalne? Wszystko to razem doprowadziło do decyzji o zakończeniu wojny, rozpoczętej przez neonazistów na Ukrainie w 2014 roku, metodą zbrojną.

T. Carlson: Czy sądzi Pan, że Zełenski ma swobodę negocjowania rozwiązania tego konfliktu?

W. Putin: Nie wiem. Są tam szczegóły, ja oczywiście trudno osądzić. Ale myślę, że w każdym razie tak było. Jego ojciec walczył z faszystami, nazistami podczas II wojny światowej, kiedyś z nim o tym rozmawiałem. Powiedziałem: „Wołodia, co robisz? Dlaczego dzisiaj wspierasz neonazistów na Ukrainie, kiedy twój ojciec walczył z faszyzmem? To żołnierz pierwszej linii.” Nie powiem, co odpowiedział, to osobny temat i myślę, że jest to błędne.

Ale jeśli chodzi o wolność wyboru – dlaczego nie? Doszedł do władzy w odpowiedzi na oczekiwania ludności ukraińskiej, że doprowadzi Ukrainę do pokoju. Mówił o tym – dzięki temu wygrał wybory z ogromną przewagą. Ale moim zdaniem, kiedy doszedł do władzy, zdał sobie sprawę z dwóch rzeczy. Po pierwsze, z neonazistami i nacjonalistami lepiej się nie kłócić, bo są agresywni i bardzo aktywni – można się po nich spodziewać wszystkiego. A po drugie, Zachód pod przewodnictwem Stanów Zjednoczonych ich wspiera i zawsze będzie wspierał tych, którzy walczą z Rosją – jest to opłacalne i bezpieczne. Zajął więc odpowiednie stanowisko, mimo że obiecał swojemu narodowi zakończenie wojny na Ukrainie. Oszukał swoich wyborców.

T. Carlson: Czy sądzi Pan, że teraz, w lutym 2024 r., ma on swobodę rozmawiania z waszym rządem i próbowania w jakiś sposób pomóc swojemu krajowi? Czy w ogóle może to zrobić sam?

Władimir Putin: Dlaczego nie? Uważa się za głowę państwa, wygrał wybory. Chociaż my, w Rosji, uważamy, że wszystko, co

wydarzyło się po 2014 roku, głównym źródłem władzy jest zamach stanu i w tym sensie nawet dzisiejszy rząd ma wady. Uważa się jednak za prezydenta i w tej roli jest uznawany przez Stany Zjednoczone, całą Europę i prawie całą resztę świata. Dlaczego nie? On może.

Negocjowaliśmy z Ukrainą w Stambule, zgodziliśmy się, on o tym wiedział. Co więcej, szef grupy negocjacyjnej, pan Arachamia, jak sądzę, taki jest jego nazwisko, nadal stoi na czele frakcji partii rządzącej, partii prezydenta w Radzie. Nadal stoi na czele frakcji prezydenckiej w Radzie – w parlamencie kraju nadal tam zasiada. Złożył nawet swój wstępny podpis na dokumencie, o którym Panu mówię. Ale potem publicznie oświadczył całemu światu: „Byliśmy gotowi podpisać ten dokument, ale przyszedł pan Johnson, ówczesny premier Wielkiej Brytanii, odwiódł nas od tego i powiedział, że lepiej walczyć z Rosją. Dadzą nam wszystko, abyśmy mogli zwrócić to, co straciliśmy podczas starć z Rosją. I zgodziliśmy się z tą propozycją.” Proszę zobaczyć, jego oświadczenie zostało opublikowane. Powiedział to publicznie.

Czy mogą do tego wrócić, czy nie? Oto jest pytanie: chcą tego, czy nie? A potem pan Prezydent Ukrainy wydał dekret zabraniający negocjacji z nami. Niech unieważni ten dekret i tyle. Nigdy nie odmówiliśmy negocjacji. Cały czas słyszymy: czy Rosja jest gotowa, gotowa? Tak, nie odmówiliśmy! Oni publicznie odmówili. No cóż, niech odwoła swój dekret i przystąpi do negocjacji. Nigdy nie odmówiliśmy.

A to, że ulegli żądaniom czy namowom byłego brytyjskiego premiera Johnsona, wydaje mi się absurdalne i bardzo, jakby to powiedzieć, smutne. Ponieważ, jak powiedział pan Arachamia, „półtora roku temu mogliśmy powstrzymać te działania wojenne, zakończyć tę wojnę, ale Brytyjczycy nas przekonali i odmówiliśmy”. Gdzie jest teraz pan Johnson? A wojna trwa.

T. Carlson: To dobre pytanie. Dlaczego to zrobił?

Władimir Putin: A cholera go wie, sam tego nie rozumiem. Było ogólne uzgodnione. Z jakiegoś powodu wszyscy mają złudzenie, że Rosję można pokonać na polu bitwy – z arogancji, z porywu serca, ale nie z powodu rozumu.

T. Carlson: Opisał Pan powiązania Rosji z Ukrainą, określił Pan Rosję jako kraj prawosławny, mówił Pan o tym. Co to oznacza dla Pana? Jest Pan przywódcą chrześcijańskiego kraju, jak Pan sam siebie określa. Jaki ma to na Pana wpływ?

W. Putin: Wiadomo, jak już mówiłem, w 988 r. książę Włodzimierz przyjął chrzest, on sam przyjął chrzest za przykładem swojej babci, księżnej Olgi, potem ochrzcił swoją drużynę, a potem stopniowo, przez kilka lat, ochrzcił całą Ruś. To był długi proces – od pogan do chrześcijan, trwał wiele lat. Ale ostatecznie jest to prawosławie, chrześcijaństwo wschodnie, jest ono głęboko zakorzenione w świadomości narodu rosyjskiego.

Kiedy Rosja rozszerzała się i wchłaniała inne narody wyznające islam, buddyzm i judaizm, Rosja zawsze była bardzo lojalna wobec ludzi wyznających inne religie. To jest jej siła. To jest absolutnie jasne.

A faktem jest, że we wszystkich religiach świata, o których właśnie mówiłem i które są tradycyjnymi religiami Federacji Rosyjskiej, w rzeczywistości główne tezy, główne wartości są bardzo podobne, jeśli nie powiedzieć są takie same. Władze rosyjskie zawsze bardzo dbały o kulturę i religię narodów, które przybyły do Imperium Rosyjskiego. To moim zdaniem stanowi podstawę zarówno bezpieczeństwa, jak i stabilności rosyjskiej państwowości. Ot państwowość. Ponieważ wszystkie narody zamieszkujące Rosję w zasadzie uważają ją za swoją Ojczyznę.

Jeśli na przykład ludzie przenoszą się do Was z Ameryki Łacińskiej, czy do Europy – przykład jeszcze jaśniejszy i zrozumiały – ludzie przyjeżdżają, ale też przybywają do Was

lub do krajów europejskich ze swojej historycznej ojczyzny. A ludzie wyznający różne religie w Rosji uważają Rosję za swoją Ojczyznę – innej Ojczyzny nie mają. Jesteśmy razem, to jedna wielka rodzina. A nasze tradycyjne wartości są bardzo podobne. Kiedy mówiłem „to jedna wielka rodzina”, ale każdy ma swoją rodzinę i na tym opiera się nasze społeczeństwo. I jeśli powiemy, że Ojczyzna i specyficzna rodzina są ze sobą bardzo powiązane, to rzeczywiście tak jest. Bo nie da się zapewnić normalnej przyszłości naszym dzieciom i naszej rodzinie, jeśli nie zapewnimy normalnej, zrównoważonej przyszłości całemu krajowi, Ojczyźnie. Dlatego patriotyzm jest tak rozwinięty w Rosji.

T. Carlson: Jeśli wolno, religie są różne. Faktem jest, że chrześcijaństwo jest religią pozbawioną przemocy, Chrystus mówi: „nadstaw drugi policzek”, „nie zabijaj” i tak dalej. Jak przywódca może być chrześcijaninem, jeśli musi zabić kogoś innego? Jak można to pogodzić w sobie?

Władimir Putin: To bardzo proste, jeśli chodzi o ochronę siebie, swojej rodziny, swojej ojczyzny. Nikogo nie atakujemy. Jak rozpoczęły się wydarzenia na Ukrainie? Od zamachu stanu i rozpoczęcia działań wojennych w Donbasie – od tego się zaczęło. I chronimy naszych ludzi, siebie, naszą ojczyznę i naszą przyszłość.

Jeśli chodzi o religię w ogóle, to wie pan, nie chodzi tu o przejawy zewnętrzne, nie chodzi o codzienne chodzenie do kościoła czy uderzanie głową o podłogę. Ona jest w sercu. Mamy kulturę zorientowaną na ludzi. Dostojewski, bardzo dobrze znany na Zachodzie jako geniusz rosyjskiej kultury, literatury rosyjskiej, dużo mówił na ten temat – na temat rosyjskiej duszy.

Przecież zachodnie społeczeństwo jest bardziej pragmatyczne. Rosjanie, Rosjanie myślą więcej o tym, co wieczne, myślą więcej o wartościach moralnych. Nie wiem, może się pan ze mną nie zgodzić, ale kultura zachodnia jest nadal bardziej

pragmatyczna. Nie twierdzę, że to coś złego, pozwala dzisiejszemu „złotemu miliardowi” osiągnąć niezły sukces w produkcji, nawet w nauce i tak dalej. Nie ma w tym nic złego – mówię tylko, że w pewnym sensie wyglądamy tak samo, ale nasza świadomość jest zbudowane nieco inaczej.

T. Carlson: Więc myśli Pan, że działa tu coś nadprzyrodzonego? Czy patrząc na to, co dzieje się na świecie, dostrzega pan dzieła Pana Boga? Czy mówi Pan sobie, że widzę tu działanie jakichś nadludzkich sił?

Władimir Putin: Nie, szczerze mówiąc, nie sędzę. Myślę, że społeczność światowa rozwija się według własnych, wewnętrznych praw i są, jakie są. Nie ma od tego ucieczki, tak było zawsze w historii ludzkości. Niektóre narody i kraje powstały, rozmnożyły się, wzmocniły, a następnie opuściły arenę międzynarodową w jakości, do której były przyzwyczajone. Chyba nie muszę podawać tych przykładów: zaczynając od tych samych zdobywców Ordy, przez Czyngis-chana, potem Złotą Ordę, a skończywszy na wielkim Cesarstwie Rzymskim. Wydaje się, że w historii ludzkości nie było nic lepszego niż wielkie Cesarstwo Rzymskie.

Niemniej jednak potencjał barbarzyńców stopniowo się kumulował, kumulował i pod ich ciosami upadło Cesarstwo Rzymskie, ponieważ barbarzyńców było więcej, zaczęli się ogólnie dobrze rozwijać, jak to teraz mówimy, gospodarczo zaczęli się wzmacniać. I upadł reżim narzucony światu przez wielkie Cesarstwo Rzymskie. To prawda, że rozpade wielkiego Cesarstwa Rzymskiego trwał długo – 500 lat; ten proces rozkładu wielkiego Cesarstwa Rzymskiego trwał 500 lat. Różnica w stosunku do dzisiejszej sytuacji polega na tym, że procesy zmian zachodzą dziś znacznie szybciej niż w czasach wielkiego Cesarstwa Rzymskiego.

T. Carlson: Ale kiedy zacznie się imperium AI – sztucznej inteligencji?

Władimir Putin: Wciąża mnie pan w coraz bardziej złożone kwestie. Aby odpowiedzieć trzeba oczywiście być ekspertem w dziedzinie wielkich liczb, w dziedzinie tej sztucznej inteligencji.

Ludzkość stoi przed wieloma zagrożeniami: badaniami z zakresu genetyki, dzięki którym można stworzyć nadczłowieka, wyjątkową osobę – ludzkiego wojownika, ludzkiego naukowca, ludzkiego sportowca. Teraz mówią, że w USA Elon Musk wszczepił już chip w mózg jakiejś osoby.

T. Carlson: Co o tym Pan myśli?

W. Putin: Uważam, że Muska nie da się zatrzymać – nadal zrobi to, co uzna za konieczne. Musimy jednak z nim jakoś negocjować, znaleźć sposób, żeby go przekonać. Wydaje mi się, że jest osobą inteligentną, to znaczy jestem pewien, że jest osobą inteligentną. Trzeba się z nim jakoś zgodzić, że proces ten wymaga kanonizacji, z zastrzeżeniem pewnych zasad.

Ludzkość musi oczywiście zastanowić się, co się z nią stanie w związku z rozwojem tych najnowszych badań i technologii z zakresu genetyki czy sztucznej inteligencji. Z grubsza możesz przewidzieć, co się stanie. Dlatego też, gdy ludzkość poczuła zagrożenie dla swojego istnienia ze strony broni nuklearnej, wszyscy posiadacze broni nuklearnej zaczęli się między sobą zgadzać, ponieważ zrozumieli, że ich nieostrożne użycie może doprowadzić do całkowitego, całkowitego zniszczenia.

Dopiero kiedy dojdzie do zrozumienia, że nieograniczonego i niekontrolowanego rozwoju sztucznej inteligencji, genetyki czy innych współczesnych trendów, którego nie da się zatrzymać, badania te będą nadal prowadzone, tak jak nie dało się ukryć przed ludzkością, czym jest proch, i jest to niemożliwe jest zaprzestanie badań w tej czy innej dziedzinie, badania te będą nadal prowadzone, ale kiedy ludzkość poczuje zagrożenie dla siebie, dla ludzkości jako całości, wówczas, moim zdaniem, nadejdzie okres, w którym na szczeblu międzypaństwowym

zostanie uzgodnione, w jaki sposób powinniśmy to regulować.

T. Carlson: Dziękuję bardzo za poświęcony czas. Chcę zadać jeszcze jedno pytanie.

Evan Gerszkowicz, on ma 32 lata, amerykański dziennikarz, od ponad roku przebywa w więzieniu, to wielka historia w USA. Chcę Cię zapytać: czy jest Pan gotowy w geście dobrej woli uwolnić go, abyśmy mogli zabrać go do USA?

Władimir Putin: Wykonaliśmy tak wiele gestów dobrej woli, że wydaje mi się, że wyczerpaliśmy wszelkie granice. Na nasze gesty dobrej woli nikt nigdy nie odpowiedział podobnymi gestami. Jednak w zasadzie jesteśmy gotowi powiedzieć, że nie wykluczamy, że uda nam się to zrobić przy ruchu naprzeciw ze strony naszych partnerów.

A mówiąc „partnerzy”, mam na myśli przede wszystkim przedstawicieli służb specjalnych. Są ze sobą w kontakcie i omawiają ten temat. Nie mamy tabu dotyczącego nierozwiązania tego problemu. Jesteśmy gotowi go rozwiązać, ale istnieją pewne warunki, które są omawiane kanałami partnerskimi między służbami wywiadowczymi. Wydaje mi się, że w tej kwestii możemy się zgodzić.

T. Carlson: Oczywiście wszystko dzieje się na przestrzeni wieków – kraj łapie szpiega, przetrzymuje go, a potem na kogoś wymienia. Oczywiście to nie moja sprawa, ale ta sytuacja jest odmienna w tym sensie, że ta osoba na pewno nie jest szpiegiem – to tylko dziecko. I oczywiście mógł naruszyć wasze prawa, ale nie jest szpiegiem i z całą pewnością nie szpiegował. Może nadal należy do innej kategorii? Być może byłoby niesprawiedliwe prosić kogoś innego w zamian za niego?

Władimir Putin: Wie Pan, można mówić, co się chce o tym, kim jest szpieg, a kto nie, ale są pewne rzeczy, które przewiduje prawo. Jeżeli dana osoba otrzymuje tajne informacje i robi to w tajemnicy, nazywa się to szpiegostwem. Dokładnie to zrobił: otrzymał tajne, tajne informacje i zrobił to w tajemnicy. Nie

wiem, może go wciągnięto, ktoś mógł go w tę sprawę wciągnąć, może wszystko zrobił niedbale, z własnej inicjatywy. Ale w rzeczywistości nazywa się to szpiegostwem. I wszystko zostało udowodnione, bo przyłapano go na gorącym uczynku, gdy otrzymał tę informację. Gdyby to były jakieś naciągane rzeczy, wymyślone, niepotwierdzone, to byłaby inna historia. Został złapany na gorącym uczynku, gdy potajemnie otrzymał tajne informacje. No co to jest?

T. Carlson: Mówi pan, że pracował dla rządu amerykańskiego, dla NATO, czy, że może jest po prostu dziennikarzem, który otrzymał informacje, które nie powinny trafić w jego ręce? Wydaje mi się, że pomiędzy tymi dwiema kategoriami nadal istnieje różnica.

Władimir Putin: Nie wiem, dla kogo pracował. Ale powtarzam jeszcze raz: zdobywanie tajnych informacji w sposób tajny nazywa się szpiegostwem, a on działał w interesie amerykańskich służb wywiadowczych i niektórych innych struktur. Nie sądzę, że pracował dla Monako – jest mało prawdopodobne, aby Monako było zainteresowane otrzymaniem takich informacji. To służby wywiadowcze muszą dojść do porozumienia między sobą, czy pan to rozumie? Tam są pewne zmiany, są ludzie, którzy naszym zdaniem też nie są związani ze służbami specjalnymi.

Proszę posłuchać, powiem Panu: w jednym kraju, kraju będącym sojusznikiem Stanów Zjednoczonych, siedzi człowiek, który z powodów patriotycznych wyeliminował bandytę w jednej z europejskich stolic. W czasie wydarzeń na Kaukazie, czy pan wie, co on [bandyta] zrobił? Nie chcę tego mówić, ale i tak powiem: naszych schwytanych żołnierzy rozłożył na drodze, a potem przejechał im samochodem po głowach. Co to za człowiek i czy to jest człowiek? Ale był patriota, który go wyeliminował w jednej z europejskich stolic. Inną kwestią jest, czy zrobił to z własnej inicjatywy, czy nie.

T. Carlson: Evan Gerszkowicz niczego takiego nie zrobił, to

zupełnie inna historia.

Władimir Putin: Zrobił coś innego.

T. Carlson: To tylko dziennikarz.

Władimir Putin: To nie jest tylko dziennikarz, powtarzam jeszcze raz. To dziennikarz, który w tajemnicy otrzymał tajne informacje. No tak, to zupełnie inna historia.

Mówię tylko o tych osobach, które tak naprawdę znajdują się pod kontrolą władz USA, niezależnie od tego, gdzie przebywają w więzieniu, i pomiędzy służbami wywiadowczymi prowadzony jest dialog. Należy to rozwiązać cicho, spokojnie i na profesjonalnym poziomie. Są kontakty, niech działają.

Nie wykluczam, że wspomniana przez Pana osoba, pan Gerszkowicz, może trafić do swojej ojczyzny. Dlaczego nie? Nie ma sensu mniejszego czy większego trzymać go w więzieniu w Rosji. Ale niech koledzy oficerowie naszego wywiadu po stronie amerykańskiej również pomyślą o tym, jak rozwiązać problemy, przed którymi stoją nasze służby wywiadowcze. Nie jesteśmy zamknięci na negocjacje. Co więcej, negocjacje te trwają i w wielu przypadkach osiągnęliśmy porozumienie. Możemy dojść do porozumienia już teraz, ale musimy po prostu negocjować.

T. Carlson: Mam nadzieję, że wy go wypuścicie. Dziękuję bardzo, Panie Prezydencie.

Władimir Putin: Ja też chciałbym, żeby w końcu on wrócił do domu. Mówię to zupełnie szczerze. Ale powtarzam, dialog trwa. Im częściej nagłaśniamy tego typu sprawy, tym trudniej jest je rozwiązać. Wszystko powinno być spokojne.

T. Carlson: Szczerze mówiąc, w przypadku wojny nie wiem, czy to działa, czy nie. Jeśli pan pozwoli, zadam jeszcze jedno pytanie.

Może nie będzie Pan chcieć odpowiadać ze względów strategicznych, ale czy nie obawia się Pan, że to, co dzieje

się na Ukrainie, może doprowadzić do czegoś znacznie większego i znacznie gorszego? A na ile jest Pan gotowy, czy ma motywację, żeby zadzwonić na przykład do Stanów i powiedzieć: negocjujemy?

Władimir Putin: Proszę posłuchać, już mówiłem: nie odmówiliśmy negocjacji. Nie odmawiamy – to strona zachodnia, a Ukraina jest dziś oczywiście satelitą Stanów Zjednoczonych. To oczywiste. To prawda, nie chcę, żeby to zabrzmiało jak połajanka lub zniewaga wobec kogoś, ale my rozumiemy, prawda, co się dzieje?

Przekazano wsparcie finansowe – 72 miliardy, Niemcy są na drugim miejscu, inne kraje europejskie, dziesiątki miliardów dolarów trafiają na Ukrainę. Trwa ogromny napływ broni.

Proszę powiedzieć dzisiejszym przywódcom Ukrainy: słuchajcie, usiadźmy, negocjujemy, odwołacie ten głupi ukaz czy dekret i usiadźmy, porozmawiajmy. My nie odmówiliśmy.

T. Carlson: Tak, już to Pan powiedział. Oczywiście doskonale rozumiem, że to nie jest połajanka. Rzeczywiście donoszono, że Ukrainie uniemożliwiono podpisanie pokoju na rozkaz byłego premiera Wielkiej Brytanii, który działał na polecenie Waszyngtonu. Dlatego pytam, dlaczego nie rozwiąże Pan tych kwestii bezpośrednio z administracją Bidena, która kontroluje administrację Zełenskiego na Ukrainie?

W. Putin: Jeżeli administracja Zełenskiego na Ukrainie odmówiła negocjacji, wychodzę z tego, że zrobiła to na polecenie Waszyngtonu. Niech teraz, jeśli zobaczą w Waszyngtonie, że jest to zła decyzja, niech ją porzucą, znajdą jakąś subtelną wymówkę, nie obraźliwą dla nikogo, i znajdą takie rozwiązanie. Nie my podjęliśmy te decyzje – to oni podjęli decyzję, niech więc oni ją odwołają. To wszystko.

No oni podjęli złą decyzję, a teraz my mamy szukać wyjścia z tej błędnej decyzji, podkulić ogon i poprawić ich błędy? Zrobili to, niech poprawią. Jesteśmy za tym.

T. Carlson: Chcę się upewnić, że dobrze Pana rozumiem. To znaczy, że chce Pan drogą uzgodnień osiągnąć wynegocjowane rozwiązanie tego, co dzieje się teraz na Ukrainie, prawda?

Władimir Putin: Zgadza się. Przecież nam udało się to osiągnąć, stworzyliśmy w Stambule duży dokument, który został paraflowany przez szefa ukraińskiej delegacji. Jego podpis znajduje się na wyciągu z tej umowy – nie na wszystkim, ale na fragmencie. Złożył swój podpis, po czym powiedział: „Byliśmy gotowi do podpisania, a wojna skończyłaby się dawno temu, półtora roku temu. Ale pan Johnson przyszedł i odwiódł nas od tego, a my straciliśmy tę szansę”. Cóż, przeoczyli to, popełnili błąd – niech do tego wrócą, to wszystko. Ale po co mamy się zamartwiać i poprawiać czyjeś błędy?

Rozumiem, można powiedzieć, że to nasz błąd, że zintensyfikowaliśmy działania i postanowiliśmy zakończyć tę wojnę za pomocą broni, jak powiedziałem, która rozpoczęła się w 2014 roku w Donbasie. Ale sprowadzę pana jeszcze głębiej, już o tym mówiłem, ja z panem teraz o tym rozmawialiśmy. Następnie cofnijmy się do roku 1991, kiedy obiecano nam, że nie rozszerzać NATO, wróćmy do roku 2008, kiedy otworzyły się bramy do NATO, wróćmy do Deklaracji Niepodległości Ukrainy, gdzie ogłosiła się ona państwem neutralnym. Wróćmy do tego, że na terytorium Ukrainy zaczęły pojawiać się bazy NATO, bazy amerykańskie i brytyjskie, stwarzając dla nas te zagrożenia. Wróćmy do faktu, że w 2014 roku na Ukrainie doszło do zamachu stanu. Bez sensu, prawda? Możesz toczyć tę piłkę w tę i z powrotem w nieskończoność. Ale to oni przerwali negocjacje. Błąd? Tak. Naprawcie to. Jesteśmy gotowi. Co jeszcze?

T. Carlson: Czy nie sądzi Pan, że byłoby zbyt upokarzające dla NATO uznanie teraz kontroli Rosji nad tym , co stanowiło terytorium Ukrainy dwa lata temu?

Władimir Putin: Ale ja powiedziałem: niech pomyślą, jak to zrobić z godnością. Istnieją opcje, ale jeśli jest chęć.

Do tej pory hałasowano i krzyczano: trzeba osiągnąć strategiczną klęskę Rosji, klęskę na polu bitwy... Ale teraz najwyraźniej przychodzi świadomość, że nie jest to łatwe, jeśli w ogóle możliwe. Moim zdaniem jest to z definicji niemożliwe, coś takiego nigdy nie nastąpi. Wydaje mi się, że teraz świadomość tego dotarła do tych, którzy kontrolują władzę na Zachodzie. Ale jeśli tak jest i jeśli nadeszła ta świadomość, pomyślcie teraz, zastanówcie się, co robić dalej. Jesteśmy gotowi na ten dialog.

T. Carlson: Czy jest Pan gotowy powiedzieć np. NATO: gratulacje, wygraliście, utrzymajmy sytuację w takim stanie, jak jest teraz.

W. Putin: Wiadomo, to jest temat negocjacji, których nikt nie chce z nami prowadzić, a dokładniej: chce, ale nie wie jak. Wiem, czego chcą – nie tylko to widzę, ale wiem, czego chcą, ale po prostu nie wiedzą, jak to zrobić. Pomyśleliśmy o tym i doprowadziliśmy to do sytuacji, w której się znaleźliśmy. To nie my doprowadziliśmy sprawę do tego punktu, ale nasi „partnerzy” i przeciwnicy doprowadzili ją do tego punktu. Dobrze, teraz niech pomyślą, jak odwrócić sytuację. My nie odmawiamy.

Byłoby to śmieszne, gdyby nie było takie smutne. Ta niekończąca się mobilizacja na Ukrainie, histeria, problemy wewnętrzne, to wszystko... Prędzej czy później i tak dojdziemy do porozumienia. I zgadnij co? W dzisiejszej sytuacji może to nawet zabrzmieć dziwnie: stosunki między narodami i tak zostaną przywrócone. To zajmie dużo czasu, ale wróci do pierwotnego stanu.

Podam kilka nietypowych przykładów. Na polu bitwy jest starcie, konkretny przykład: ukraińscy żołnierze są otoczeni – to konkretny przykład z życia, działań wojennych – nasi żołnierze krzyczą do nich: „Nie macie szans, poddawajcie się! Wyjdźcie, będziecie żywi, poddawajcie się!” I nagle stamtąd krzyczą po rosyjsku, w dobrym rosyjskim języku: „Ruscy się nie

poddają!” – i wszyscy zginęli. Oni nadal czują się Ruskimi.

W tym sensie to, co się dzieje, jest w pewnym stopniu elementem wojny domowej. I wszyscy na Zachodzie myślą, że walki na zawsze oddzieliły jedną część ruskiego narodu rosyjskiego od drugiej. NIE. Powtórne zjednoczenie nastąpi. Ono nigdzie się nie podziało.

Dlaczego władze ukraińskie rozdzielają Rosyjską Cerkiew Prawosławną? Ponieważ jednoczy nie terytorium, ale duszę i nie uda się nikomu jej podzielić.

Kończymy czy coś jeszcze?

T. Carlson: Z mojej strony to wszystko.

Dziękuję bardzo, Panie Prezydencie.